

PARTIZAN

KASIM 1992,

YIL:1, SAYI:5

AYLIK SIYASI DERGI

FIYATI: 8000 TL (KDV DAHİL)

"ZORTI"LERİ SÖKMEDİ, SORTI'LERİ HIÇ SÖKMEZ!

Merhaba

Emperyalist haydutların "yeni dünya düzeni" diye adlandırdıkları süreç; körfez savaşındaki gerici ve saldırgan güruh konsensusu, "Sovyetler Birliği'nin" dağıtılarak ulusların birbirine kırdırılması, Yugoslavya'daki parçalanma ve azınlıkların boğaz boğaza savaşımının balkanlara yayma çabaları; Kürdistan'da Kürt halkının birbirine kırdırılarak özgürlük hareketinin yokedilme çabası ve komprador patron-ağa devletinin halka karşı "Top Yekun savaş" ilanları, nihayet bir başka cepheden; Peru Komünist Partisi Başkanı ve kararlı devrim ideoloğu Abimael Guzman'ın şahsında, bütün dünya gericiliğinin devrim değerlerine, önderlerine ve komünizm idealine medya araçlarını top yekun kullanarak saldirmaları; iyiden iyiye belirginleşmiş bulunan "yeni dünya düzeni" formilasyonunun varyantlarıdır.

Dünyanın bütün haydutları, sömürü ve zümüm düzeninin sahipleri, tarihsel olarak düzenlerinin tükeniş noktasına yaklaştığını görmeyen tedirginliğiyle "Yeni" süreçte kendi aralarında daha fazla "birlik" ögesini ön plana çıkararak bir yandan dünyanın ezilen ve sömürülen heybetli çoğunlukları karşısında "güçlü" çıkmaya çaba harcarken diğer yandan da bölmek için sosyal devrim izleğini, ömrünü tüketmiş bulunan ulusal duyguları afyonlayarak proletaryanın anlayışını sulandırmaya çalışıyorlar. Ama bunu başaramazlar. Dünya proletaryasının devrim deneyi ve kaybedilen mevzilerin ertesinde çıkarılan tecrübe, emeğin sırtına yapışmış semiren bu keneleri daha büyük bir devrim dalgasıyla sarmaya hazırlanmaktadır. Yer yuvarlağındaki uğultulara kulak verildiğinde ve ezilenlerin yüreği dinlendiğinde görülen budur.

Bu sayımızda, yukarıda özellediğimiz genel manzaranın bir çok yönünü inceleyen, yazı, dizi yazı, röportaj ve raporlara yer verdik.

Halk Demokrasisi dergisinde başlayarak, Partizan'la sürdürdüğümüz "ulusal sorun" başlıklı dizi yazımıza bu sayıda ara veriyoruz. Her bölümü hayli yer kaplayan bu yazı, güncelin dergiye sirayet etmesini kısıtladığı için, bu yazının yayınlanmış ve yayınlanmamış bölümlerini de içermek üzere bir broşür şeklinde vermeye çalışacağız.

"Marksist Felsefenin Başlıca Temelleri" başlıklı yazı dizimizi 5. ve son bölümü ile bitiriyoruz. Ve Kürt ulusal demokratik hareketinin kurmayı ile sürdürdüğümüz eleştirel mücadeleye bu sayıda uzun bir yazı ile devam ediyoruz: Milliyetçi açmazın yeni strateji arayışı... başlıklı yazı bu ihtiyacın ürünüdür. "Sortiler de "Zortı" nin çıktığı kapıda buluşur; Yenilgi! Kapak konumuz, ve ..Topyekun savaş stratejisi.. yazıları bu sonucu ortaya çıkarıyor.

Çeviri olarak yayınladığımız Peru Halk Savaşı Raporu ve Gonzalo ile röportaj da Türkiye'deki her devrimcinin kendinde de birşeyi bulacağından ve buradaki görüş ve deneyimlerden devrim için yararlanabileceğinden eminiz.

Aylık bir yayın olmanın haberle az barışıklığı bu sayımızda da hissediliyor. Bu eksikliğin farkındayız. Gidermek için birlikte çaba gösterme umudunu taşıyarak sizi derginizle baş başa bırakıyoruz.

Dostlukla...

İÇİNDEKİLER

Sunu	1
Başyazı	2
Kapak yazısı: "Zortı"leri Sökmedi, Sorti'leri Hiç Sökmez.....	3
Kürt Federe Devleti ve Topyekun Savaş Üzerine.....	7
Peru Halk Savaşı Raporu.....	14
Gonzalo İle Röportaj	21
Haberler	24
"Genç Sosyal Demokratlar" Ne İstiyor.....	38
Milliyetçi Açmazın Yeni Strateji Arayışı	43
Marksist Felsefenin Başlıca Temelleri.....	54

PARTIZAN

Umut Yayıncılık
ve Basım Sanayi Limited Şirketi
Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Kemal BOZTAŞ

Genel Yayın Yönetmeni
Ayдын HANBAYAT

Yönetim Yeri:
Oğul Sok. No. 16 Sultanahmet/İST.
Tel: 516 25 38-516 60 20
Fax: 518 23 23

Dizgi: Umut Yayıncılık
Baskı: Uygun Basım ve Tic. Ltd.

BÜROLAR
Ankara
Necatibey cad. No: 80/12
Maltepe Telefon: 230 63 27

İzmir
850. Sok.No. 31 Üçüncübeşler
Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak

İzmit
Karabaş Mah. A. Yüksel Cad.
Kaptanlar İşhanı No. 8/204
Tel: 217037
Çukurova

Atatürk cad. Belediye Karşısı Çıkmaz
Sok. Seven Ap. Kat 1 D 1 ADANA
Malatya

Turgut Temelli cad. Barış İşhanı
Kat 1 No:72 Telefon: 220 804
Eskişehir

Sakarya Cd. Konya İş Hanı
No:12 D:21 26120 Eskişehir

AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ
PARTIZAN KİTAPÇI
Hagedorn Str. 15
4100 Duisburg 11 ALMANYA
Tel: (203) 401584

ABONE KOŞULLARI
Yurtiçi: 6 aylık 48.000 TL
1 Yıllık 96.000 TL

Yurtdışı: 6 Aylık 30 DM
1 Yıllık 60 DM

YURTDIŞI HESAP NO:
Kemal BOZTAŞ

T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye
Şubesi Hesap No:2004187

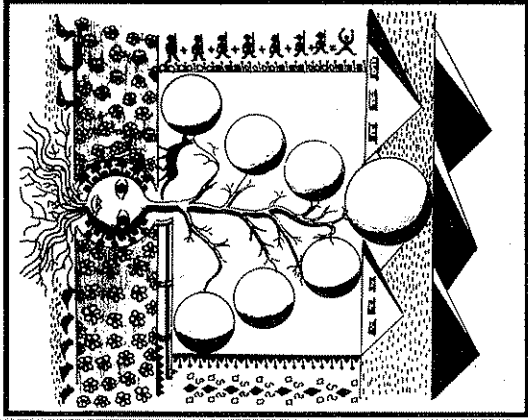
YURTDIŞI HESAP NO:
Kemal BOZTAŞ

T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye
Şubesi Hesap No: 4004188

KASIM 1992

UMUT YAYINCILIKTAN

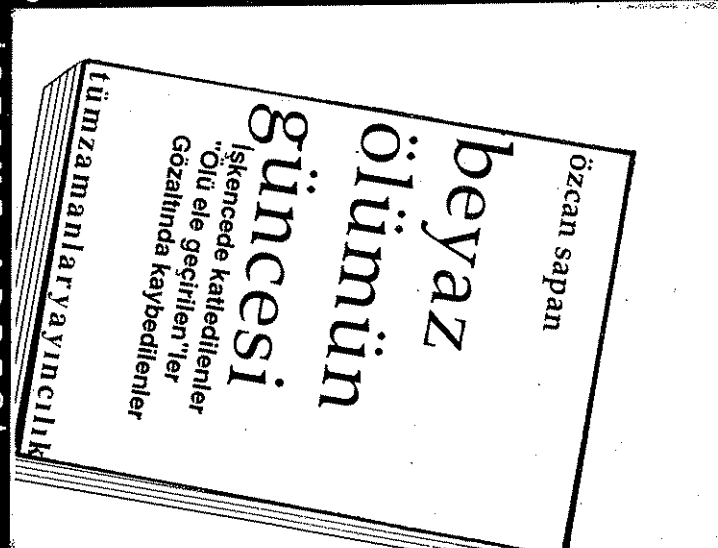
MUZAFFER ORUÇOĞLU
TOHUM

UMUT YAYINCILIK

Ç İ K İ T İ

İŞKENCE - KAYIPLAR - KATLIAMLAR

Özcan sapan

beyaz

ölümün

günce'si

İşkence katledilenler
"Ölü ele geçirilen"ler
Gözaltında kaybedilenler

tüm zamanlara yayıncılık

İSTEME ADRESİ

AKYÜZ KİTAPÇI

Neşet Ömer Sok. Kadıköy İş Mrk. 10/124

KADIKÖY - İST

347 08 27 - 349 43 14

TÜM KİTAPÇILARDAN VE BÜROLARIMIZDAN TEMİN EDİLEBİLİR

YÖNETİM YERİ: UMUT YAYINCILIK, Oğul Sk. 16/2-3 Sultanahmet/İST.

Tel: 516 25 38-516 60 20 Fax: 518 23 23

Egemen güçler Gerilla savaşının almış olduğu boyut karşısında tam bir yenilgi psikolojisi içindedir. Halkın içinde kök salmış bir hareketin toplu imhalar ve soykırımlarla yok edilemeyeceğini sosyal pratiğin kendisi bir kez daha göstermiştir. Dahası, bizim gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal iktisadi yapıya sahip bir ülkedeki mücadele biçiminin daha başından silahlı mücadele olması gerektiği gerçeği bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Örgütsüz, dağıntık bir halkın küçükten büyüğe doğru emin adımlarla iktidara yürümesinin yegane yolu, silahlı mücadelenin sabır ve inatla yürütülmesinden geçer. Savaş, kendi yasalarını ve yürütülmüş kurallarını bizzat kendisi belirlemektedir. Hiç bir akademik söylev ve "tespit" bu gerçeği gizliyoruz. İçinde bulunduğumuz dönemin zaferle taçlandırılması isteniyorsa, bu gerçekte ısrar edilmelidir.

Soykırım ve zulüm gıdasıyla beslenerek semiren TC, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin almış olduğu boyutta paralel yeni bir taktik süreç başlatmış bulunuyor. Cudi Dağlarının eteklerindeki yoksul köylünün üstüne yağın bombalar, Şırnak'ta MIT tarafından sahnelenen katliam senaryosu, gerilla mücadelesi karşısında acze düşmüş egemen güçlerin topyekün bir halkı düşman ilan ederek yok etmeye yönelik girişimlerinin göstergesidir. Savaş, psikolojik üstünlük sağlamanın taktiği olarak toplu imhalarla dönüşmüştür. Kürt ulusu bu tür yöntemlerle yıldırmaya, korkutulmaya sindirilmeye çalışılmaktadır. "Birinci sınıf vatandaş"larına karşı tarihinde görülmemiş bir soykırıma girişen TC, geleneksel Faşist-Kemalist soykırımcı politikasının gelinen noktada iflas ettiğini de kabul etmiştir. Bir bütün olarak Kürt halkını hedef almak, TC'nin Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki politikasının son çırpınışıdır da.

Diğer yandan, büyük metropollerdeki devrimci hareketlilik, bütün gücüyle Kürdistan'a yüklenmiş TC'nin cephe gerisinde gedikler açacağından, bütün yöntem ve araçlar kullanılarak ezilmek istenmektedir. "İnsan hakları bakanı"nın elinde megafonla devrimcilerin katledilmesini onaylıyarak görevini yapması bunun bir ürünüdür. "Terör İstanbul ve güneydoğuda etkilidir. Buralarda başarı sağlanırsa, terörün kökünü kazarız" gibi perspektiflerle Türk egemen güçleri İstanbul'a "Terör konusunda deneyimli (Herhalde Ankara'daki ve Elazığ'daki katliam ertesinde zafer naraları atan katillerden bahsediliyor) iki bin polis"i görevlendirerek yeni sürecin niteliğini gözler önüne sermektedir. Saradanlaştırılan "Girilen çatışmada öldüler", hayatın tüm alanlarında sürdürülen kapsamlı saldırılara adeta mesaj olmuştur.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ezilmesi ya da sorunun çözümüne ilişkin belirlemelerde Türk egemen güçleri içinde bir düşünce ayrılığı da görülmektedir. Şırnak olaylarının ertesinde MGK ile birlikte Bakanlar Kurulu'nun Diyarbakır'daki askeri üste toplanması, izlenen imhacı, soy-kırımcı ve Kürt ulusuna düşman politikasının açıktan onaylandığını göstermiştir. "Önce ez, sonra bazı hakları ver" biçiminde belirlenen bu siyaset, ülkenin iktisadi ve politik yapısından kaynaklanan bir çıkmazın da kapısını açmıştır. Türk hakim sınıfları "önce ez" den öteye gidecek bir konumda değildirler. Kültürel özerklik gibi reformist taleplerin bile karşısına şiddetle çıkmaktadır. Feodal şiddet ve terör zayıf iktisadi yapılanmanın yaşaması için yegane gıdadır. Zaten "Demokratikleşme" iddiası daha başından boş bir vaad olmaktan öteye gidememiştir. Böylesine bir demagoji, topyekün saldırının kitle tabanını oluşturmaya yöneliktir.

Dahası, Türkiye proletaryasının öncü kurmayı gerçekleştirdiği komünistlerin birliği ile tarihsel bir adım atmıştır. Yükselen Gerilla savaşı yoksul Dersim halkı başta olmak üzere, Karadeniz sahillerinde coşkuyla karşılanmaktadır. Yığınlar, iktidar yolunun silahlı mücadeleden geçtiğini her geçen gün çok daha berrak bir biçimde görmektedirler. Ayaklarının altındaki toprağın her geçen gün kayarak büyüye gittiğini gören egemen güçlerin "top-yekün savaş" çığlıklarıyla başlattığı yeni saldırılar, önümüzdeki süreçte boyutlanacaktır. "Mobil ordu" adıyla formüle edilen paralı savaş timleri bu politikanın pratik ifadesidir. Yeni Şırnak'lar, yeni Dersim'ler pek te uzak görünmüyor. İşçi sınıfı içindeki ekilen Türk milliyetçisi tohumların yeşermesi için gösterilen çabalar, bu hazırlıklarının bir sonucu.

Ancak, bütün bunlar, devrimci mücadele açısından bir çok birikimi ve deneyi de beraberinde getirmektedir. Egemen güçler Gerilla savaşının almış olduğu boyut karşısında tam bir yenilgi psikolojisi içindedir. Halkın içinde kök salmış bir hareketin toplu imhalar ve soykırımlarla yok edilemeyeceğini sosyal pratiğin kendisi bir kez daha göstermiştir. Dahası, bizim gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal iktisadi yapıya sahip bir ülkedeki mücadele biçiminin daha başından silahlı mücadele olması gerektiği gerçeği bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Örgütsüz, dağıntık bir halkın küçükten büyüğe doğru emin adımlarla iktidara yürümesinin yegane yolu, silahlı mücadelenin sabır ve inatla yürütülmesinden geçer. Savaş, kendi yasalarını ve yürütülmüş kurallarını bizzat kendisi belirlemektedir. Hiç bir akademik söylev ve "tespit" bu gerçeği gizliyoruz. İçinde bulunduğumuz dönem zaferle taçlandırılması isteniyorsa, bu gerçekte ısrar edilmelidir. Yeni Vietnam'lar ve Çinler yaratılmak isteniyorsa, sınıf mücadelesinin zengin deney ve tecrübelerinin ışığında ML-MZD biliminin rehberliğiyle çok daha azimkar, inatçı ve inancılı bir ruhla mücadele denizinin enginliğine atılmalıdır. Hiç bir güç ve demagojik sapıtma ML-MZD biliminin ülkemiz özgüllüğündeki uyarlanması olan İBRAHİM KAYPAK-KAYA'nın görüşlerinin zaferini engelleyemez. Yeter ki, bunun bilinciyle millîtan, bunun bilinciyle eylemci ve bunun bilinciyle komutan olunsun..

"ZORTI"LERİ SÖKMEDİ, SORTI'LERİ HİÇ SÖKMEZ!

Emperyalizmin yeni dünya düzeni politikasının, Ortadoğu'ya yönelik Irak'ın yakılıp yıkılması, kontrol ve hareket alanı yaratılmasıyla başlayan operasyonlar zinciri; Kuzey Irak'ta güdümlü bir sahte Kürt devleti kurulması ve T.C'nin PKK ile süregelen savaşının da bu çerçevede içerisinde başlatılacak bir çok cephele saldırıyla kendi lehlerine bir sürece çevirme işiyle birleştirilmesi planının uygulamaya sokulmasıyla devam ediyor.

Gerek emre itaatsizlik eden yönetimlerin hiza-ya getirilmesi ya da bertaraf edilmesi, gerekse de etnik yaraları kaşımak yoluyla güç kullanım alanlarını daha güvenli hale getirmek için dünyanın bir çok bölgesinde peşpeşe kıyım ve kırdırma senaryolarını pratiğe döktürenler, bugün vargüçleriyle Kuzey ve Güney Kürdistan'da askeri hareketin düğmesine basmış bulunuyorlar.

EMPERYALİZMİN KUÇAĞINDA BÜYÜYEN PEŞMERGE BOZMALARI "YAŞASIN T.C." NİDALARIYLA BAŞLATTIKLARI SALDIRIDA ERKEN HAVLU ATILAR

ABD emperyalizminin bu politikalarının; Ortadoğu aktörlerinden T.C. devletinin yöneticileri ile Barzani-Talabani ikilisinin masaya oturtuldukları ve son şeklini verdikleri bir plan dahilinde, 1992'nin sonbaharında yaşama geçirildiğine tanık olunuyor. Saddam'a yönelik bir cephenin ana parçası olarak düşünülen Kürt güçlerinin, devlet ilanına kadar uzanan bir macera içerisinde, emperyalistlerin kullana kullana laçkalaştırdığı önderliğinin, bugün PKK'ya karşı "Yaşasın T.C." sloganıyla imha hareketine bulaştırılmış olmasının sebepleri birden çoktur. ABD'nin inisiyatifinde yürütülen pazarlıklar, zamanlamanın tesadüfi sayılamayacak bir hareket ve hareket çakışmasını beraberinde taşıdığı bir tablo ortaya çıkardı. Amaç ABD yörüngesinde T.C. ve KDP-YNK inisiyatiflerini kurmak ve güçlendirmek, hedef hem Saddam hem PKK olunca iş salt harita başında askeri taktik hesapları yapmaya kaldı.

Önceden de kamuoyuna sızmış ve kestirilmesi

pek de güç olmayan plan dahilinde, KDP-YNK kuvvetleriyle (bunlara peşmerge denmesi bilinçli bir çarpıtmayı ifade ediyor) başlatılan hareket, Türk ordusunun tam tekmil devreye girmesiyle bugün için belli bir mesafe almış gibi gösteriliyorsa da, güç dengeleri açısından yapılması gereken gerçekçi bir değerlendirme, Irak Kürdistan Demokrat Partisi ve Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin heveslerinin kursaklarında kaldığını göstermektedir. Ummadıkları bir direniş karşısında geçirdikleri şaşkınlık, Kürt saldırganların cephesinde ve cephe gerisinde var olan çatlağı daha da büyütmüş, 3-5 günde işi bitireceklerinden dem vuranlar T.C'den tırlar dolusu askeri yardıma rağmen kenara çekilmek zorunda kalmışlar ve Türk kuvvetleri işe son darbeyi indirecek bir noktada başlayamayınca vaziyet büsbütün sarpa sarmıştır.

500'leri aşkın rakamlarla ifade edilen hava saldırıları (sorti) eşliğinde, toplu, helikopterli yüzbinleri bulan, korucu sürüsünü kalkan olarak yanına alan Türk ordusunun yükleniş, kayıplar ve mevzi değiştirmelere yol açsa da, PKK'nın daha da güçlenerek işin içinden çıkacağına işaretlerini veren bir görüntü sunuyor. Zira PKK, olabilecek en ağır saldırılardan birisine haftalarca başarılı bir direniş göstermiş oluyor. Bitirilmesinin yegane askeri yolunun da denenmiş olması, PKK'yı başa çıkılması zor bir kuvvet olarak bölge sahnesinde giderek güçlenen bir konumda hareket eden akım kimliğine büründürülecektir. Ancak, siyasi olarak etkisizleştirilmesi, reformist ve işbirlikçi bir kimlik kazandırılması olasılığının her zamanki güçlü tehdidinin azalmasına, bu gelişmelerin ciddi bir katkıda bulunamayacağı da bilinmelidir.

PKK önderliğinin stratejik ve taktik tesbit ve pratiklerinin isabetli ve doğru olup olmadığı bu yazıda tartışmak istemiyoruz. Ancak, "kirli" diye isimlendirilen, Türkiye topraklarındaki T.C. devletinin savaşının onlara da kimi zaman sirayet eden temiz olmayan yöntemlerinden, izlenen genel savaş siyaseti, ittifaklar politikası ve askeri hedefler açısından düşünülen yanlışlar ile Ortadoğu'daki

güç dengeleri içerisinde izlenen son derece nazik konulardaki politikalarının ve tercihlerinin ciddi sonuçları içerdiğini de belirtmeden geçemeyeceğiz.

Günümüzde, özellikle Türkiye toprakları dahilindeki Kürdistan'ın önemli parçalarında, PKK'nın yürüttüğü gerilla savaşının hatırı sayılır bir seviye yakaladığını ve halk desteği olgusunun da önemli oranda ağırlık derecesini artırdığını söylemek, aynı zamanda faşist diktatörlüğün bu günkü panik ve telaşının nedenlerini ifade anlamına geliyor.

KANTARIN TOPU KAÇIYOR

11. ayını dolduran MGK taşeronu koalisyon hükümeti; izlediği politikada en büyük ve ciddi tehdit olarak gördüğü "terör"ün etkisiz hale getirilmesi amaçlı faaliyetlerini icraatlarının merkezine oturttuğunda, zamanla bunun kendi kaderlerine endekslendiğini de görmüş olacak ki, başta ekonomik olmak üzere diğer tüm sorunlarla boğuşmayı düşünecek vakti bile bulabilmiş değildir. Düşünse de üretebileceği etkili bir çözüm, üretse de başarılı

MGK, bütün alanlarda seferberlikten söz ediyor, ağır baskı yasalarının tam tekmil işletilmesindeki titizliğe dikkat çekiyordu. Bu çağrıyı ilerici, sosyalist basına, demokratik kitle örgütlerine, sendikalara karşı hızlı bir çullanma faaliyeti izledi. Devrimci, yurtsever odaklar ve basın, toplatma ve tutuklamalara boğuldu.

Diğer yandan da toplumda savaş ruhunun yayılması amacıyla şovenist kışkırtma kampanyaları kesintisiz sürüp gidiyor. Asker ve polislerin cenaze törenleri ırkçı-faşist mitinglere çevriliyor. Ege'de, Adana, Antalya, Fethiye, Kayseri ve Trabzon başta olmak üzere çeşitli yörelerde Kürt vatandaşlara karşı Ku Klux Klan türü eylemler yaygınlaştırılıyor.

olma olasılığının bulunmadığının ayırıcına varmaları da bu husustaki kayıtsızlıklarının bir diğer nedeni oluyor. Çiller'in "siyasi tercih yüzünden hiç bir ekonomik mücadeleyi kazanamadık", İnönü'nün "ekonomiye yenik düştük", Demirel'in "işler tıkırında değil" derken teslim ettikleri gerçek hep budur. Ne var ki bu gerçeği TÜSIAD, Sabancı veya bir başkası dile getirdiğinde kuduz gibi köpürmekten de geri durmuyorlar.

Sebze fiyatlarındaki mevsimlik düşüşün rol oynadığı, enflasyonda hız kesildiği balonu, Eylüldeki yüzde 7.4 rakam ile patlayınca, yalancılıkta dur durak tanımayan Demirel, 500 günde yüzde 10 barajını 770 günde (2 yıl) yüzde 47'ye çekti. İç borcun 100 trilyon sınırını aştığı bir ekonominin, 1993 için

hazırlanan bütçe tasarısında 73 trilyon açığa sahip olması, işlerin daha da kötüye gideceğinin en açık kanıtı. Kaldı ki bu yıl için 32 trilyon olarak planlanan açık şimdiden yüzde 50 artışla 48 trilyona ulaşmış durumda. Bütün bunlar 93'de zam sağanağının durmayacağını, KDV artışlarını, karşılıksız para baskımlarının tekrar tekrar gündeme geleceğini, bir de tabii ki ücret ve maaş artışlarında düşük artış olacağını haber veriyor. 93'de 7,5 milyar dolar dış borç ödemesi gereken, 4,3 milyar dolar da dış borç bulmak zorunda olan hükümet; memurlar için yapabileceği zam oranının yüzde 28 dolayında olacağını açıklamakla gidişatın yönünü doğrulamış oldu. Ancak bu konuda kamu emekçilerinin geliştirdiği bir dizi protesto eylemi de izlenen ve izlenecek politikalara karşı halk katmanlarından gelecek tepkinin de ne olabileceğini göstermiş bulunuyor. 100 bini aşkın işçinin toplu sözleşme arifesinde olduğumuz şu günlerde, 1 Kasım seçimlerinde prestiji kurtarma sevdasındaki hükümet, Kasım ve Aralık'taki zam furysıyla oluşacak ortamdan nasıl sıyrılabileceğini de kara kara düşünüyor. Nitekim, o meşhur "halk desteği" olayının hızla aşınmaya başladığı ve bekle-gör tutumu içerisindeki kitlelerin koalisyonculardan umudu kesme noktasına yuvarlandıkları tesbiti, bugünün gerçeğidir.

Son günlerde Demirel'in de sık sık "kantarın topu biziz" demesinden de anlaşılabilir gibi, SHP kanadı, gerek CHP ve HEP kopuşları gerekse de parti programı ve seçim vaatlerinin aksine cereyan eden gelişmeler nedeniyle, tabanıyla olan bağını, güven ve desteğini de ciddi oranda yitirmiş bulunmaktadır. Koalisyonun 20 Ekim 91'deki yüzde 48 oranının tam 1 yıl sonra en az 10 puan yitirmiş olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Ortaklığın bütün politikaları birbiriyle o kadar açık bağlantılara sahip ki, koparmaya çalışmanın vay haline! İşte memura sendika hakkı (Moğoltay "sendika tabelamızı ben asacağım" diyordu), CMUK'nda değişiklik meselesi (Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nda güya iyileştirme yapılacağı. Öyle bir düzenleme yapıldı ki yasa eskisinden beter hale geldi ve işkence resmleştirildi.) İşte vergi reformu vd. Bir yandan insanları isyan ettirip, öte yandan ellerine yasal direniş silahları verecek kadar aptal degiller. Ancak, aptallıkları bunları zamanında bol keseden vaadederken kendini göstermişti. O zamanda "yalancılıkta, aldaticılıkta rekor kırmaktan başka oy kapma silahları yoktu" denilebilir. İşte hakim sınıfların kaçınılmaz kısır-döngü batağı da böyle bir zeminde şekilleniyor

zaten. Basında 100., 200., 300. günler sonunda yer alan tablolarla vaat edilenler sütununun karşısındaki yapılanlar hanesi hep boş olarak kaldı. Bu boşluklar aynı zamanda iktidar boşluğu anlamındadır. Ve bu boşluğun görüldüğü oranda da çekim alanı yaratacağı ve yaratmakta olduğu da bir toplumsal denge yasasıdır.

Bu kısır-döngü batağında debelenen T.C'nin 49. hükümeti; "milli mutabakat" yapışkanına ve "dağ" gibi sorunlarıyla mücadeledeki kader birliğine rağmen, daha 1. yılını doldurmadan kendisini güvenoyu tartışmaları, darbe söylentileri içerisinde buldu ve erken seçim sözleri çok erken telaffuz edilmeye başlandı. 1 Kasım ara yerel seçimlerinin Demirel'in nabız yoklaması nitelemesinden öte bir güven oylaması havasına bürünmesi de bundan.

Özal'ın indirilmesi sorunu, bunların en keskin ve kabadayı vaatlerinden birisi olup da, üstesinden gelinemeyişinin, hükümetteki prestij kaybının ötesinde, Özal'ın puan toplamasına yol açması, konuyla ilgili kamuoyunu meşgul etme ve günah çıkarma amaçlı bir hamleyi getirdi. 270 sayısına mecliste duyulan ihtiyaç, diğer kimi partilerinde derde ortak olmaktan kaçınması ile ulaşılması zor bir hedef oluşturunca, Özal'ın pervasızlığı ve satışmacılığı yeniden aldı yürüdü. Yara, son Şırnak saldırıları vesilesiyle Özal'ın, meclis olağanüstü toplantıya çağrılmışken aynı gün MGK ve Bakanlar Kurulunu toplantıya çağırıp Diyarbakır'a giderken "gelen gelir" tavrıyla, zaten kanamaya başlamıştı. Sözkonusu sorunun alevlenmesi de hakim sınıfların siyasi istikrar kurma noktasında düştükleri sıkıntının bir başka ipucu oluyor.

MOHAÇ, BÜYÜK TAARRUZ VE ŞIRNAK

İktidarı ve sevgili devletlerini bugünkü siyasi karmaşa ve vaveyla patlatılan ortama getiren Kürt sorunundaki son sıcak çatışma evresine sürüklenişin arifesinde ve bugünkü milli-misak içerisindeki durumuna gözatacak olursak durumu daha net görebeliyoruz.

Şiddetin en ileri dozda, envai türlü yöntemlerle ve kesintisiz bir biçimde kullanılmasının tek yol olarak kabulünde sağlanan uzlaşma ile işe koyulan faşizm; Şırnak operasyonuna gelindiğinde gemi iyice azıya aldığını ispatlıyor ve sonrasındaki politikanın ne olacağını da gözdağını veriyordu. Ertesinde Diyarbakır'da toplanan MGK ve onun alt komisyonlarından Bakanlar Kurulu, meydan okuma bildirileri yayınlıyor tehditler savuruyordu. Demirel

rel 25 Ağustos'ta, içinde bulunulan günlerin Mohaç ve Büyük Taarruz'un yıldönümü olduğunu hatırlatarak "anlaşılar" diyordu. Şırnak'ı, benzeri operasyon, provakasyon, katliam ve saldırıların gerçekleştirildiği Çukurca, Silvan, Cizre, Silopi, İdil, Nusaybin, Dargeçit, Göle, Kulp, Varto ve Ağrı izledi. Panzerlere takılıp sürüklenen insan görüntüleri, toplu mezarlar, yakılmış yıkılmış harabeye çevrilmiş binalar, caddeler, çarşılar, günlük gazetelerde kerhen yer alan fotoğraflardan dahi seçilebiliyordu. Bölgeden gelen haberler ve sağlıklı kaynaklardan ulaşan bilgiler ise mantık sınırlarını zorlar nitelik taşıyordu. Faşizm, "halkı kazanma" davasını çoktandır terk etmiş "insansızlaştırma" politikasına varılmıştı. "Topyekûn" dedikleri saldırı çağrısını 26 Eylül tarihli toplantısının ardından yaparken MGK, bütün alanlarda seferberlikten söz ediyor, ağır baskı yasalarının tam tekmil işletilmesindeki titizliğe dikkat çekiyordu. Bu çağrıyı ilerici, sosyalist basına, demokratik kitle örgütlerine, sendikalara karşı hızlı bir çullanma faaliyeti iz-

Bütün zafer çiğliklerine, bol ölülü resim ve görünümlü sergilemelerine, ölümlerin üzerine basılı kahramanlık (!) fotoğraflı çekilmelerine karşın bu zalimler sürüsü, soğuktan değil korkudan titriyorlar. İşte '93 bütçesinde güvenlik payının yüzde yüz artırılması da bundan. Bu, aynı zamanda vahşetin dozunun daha da ileri boyutlara çıkarılacağı anlamına geliyor. Emperyalist savaş endüstrisinin en pahalı savaş oyuncakları, en modern alet ve araçlarını beşer-onar, ellişer temin etmeye çalışıyorlar.

Yasalar zoruyla askere aldıkları kişileri kimi zamanda silah zoruyla cepheye sürüp kırdıranlar, kendilerine ve katliam çetelerine moral vermek için kendi kendilerini kandıran yalanlar yayıyorlar.

ledi. Devrimci, yurtsever odaklar ve basın, toplatma ve tutuklamalara boğuldu.

Diğer yandan da toplumda savaş ruhunun yayılması amacıyla şovenist kışkırtma kampanyaları kesintisiz sürüp gidiyor. Asker ve polislerin cenaze törenleri ırkçı-faşist mitinglere çevriliyor. Ege'de, Adana, Antalya, Fethiye, Kayseri ve Trabzon başta olmak üzere çeşitli yörelerde Kürt vatandaşlara karşı Ku Klux Klan türü eylemler yaygınlaştırılıyor. Başta İstanbul olmak üzere tezgahlanan provakasyonlar (kundaklama, bombalama, bomba bırakma) kitlelerde panik ve korku yaratmayı, Kürt sorununda izlenen vahşet çizgisini meşru kılmayı amaçlıyor. Yığınların Kürt ulusu dışındaki etnik kökenli olan unsurlarına özellikle

Türk ulusuna mensup olanlarına yönelik devletin yanında daha aktif olma çağrısı; darbe tehditlerinin de desteğiyle yanıt alıcı, yankı bulucu kılınmaya çalışılıyor.

Kürdistan'da ölü sayısı artık zaman zaman üç haneli rakamlarla verilmeye başlandı. Doğan Güreş "Ocak'tan bu yana onlardan 800 bizden 500 kişi ölmüş bu bize moral veriyor." derken dökülen kanın boyutunun yanısıra düşükleri aczi de itiraf ediyor. Nevzat Ayaz bu hummalı faaliyetlerinin ifadesi olarak askeri fabrikaların 3 vardiya tam kapasite çalıştığından övgüyle söz etmekle, var güçleriyle yaptıkları çalışmayı anlatmakla, devletin her şeyiyle kendini ortaya koyduğunu ama başa çıkmayı başaramadığını da tescil etmiş oluyor.

ENGİZİSYON ARTIĞI OCAKÇIOĞLU'NUN DUDAKLARINDAN KAN DAMLIYOR

Bütün zafer çığlıklarına, bol ölülü resim ve görünümlerine, ölümler üzerine basılı kahramanlık (!) fotoğrafları çekilmelerine karşın bu zalimler sürüsü, soğuktan değil korkudan titriyorlar. İşte '93 bütçesinde güvenlik payının yüzde yüz artırılması da bundan. Bu, aynı zamanda vahşetin dozunun daha da ileri boyutlara çıkarılacağı anlamına geliyor. Emperyalist savaş endüstrisinin en pahalı savaş oyuncakları, en modern alet ve araçlarını beşer-onar, ellişer temin etmeye çalışıyorlar.

Yasalar zoruyla askere aldıkları kişileri kimi zamanda silah zoruyla cepheye sürüp kırdıranlar, kendilerine ve katliam çetelerine moral vermek için kendi kendilerini kandıran yalanlar yayıyorlar.

PKK'nın bir daha, belini doğrultamayacağından Türk ordusunun karşısında kimsenin tutunamayacağına varan palavralar zinciri; eskiyip tekerleme olduğu diğer yandan da halka "teröfe destek verdikleri" için tenkile varan saldırılarıyla birlikte değerlendirildiğinde hiç bir inandırıcılık, ciddiyet taşıyor. Geçtiğimiz ayın 22'sinde Özel Harp Dairesi' (Kontr-gerillanın kadro kaynaklarından, yasal yönetim merkezi)nin basına açılma gösterisi esnasında "dairenin Güneydoğu da faaliyette gösterdiği"ne dair yapılan ifşaat kontr-gerillanın Kürdistan'da günde onlarca cana kıyıldığı günümüz gerçeğini teslim ediyordu. "Faili meçhul", "kimliği belirsiz" diye, çoğu kez de PKK'ya yıkılan cinayet ve katliamlar, batıda "yerinde infaz" baskınlarıyla ve gözaltında kaybolma denilen gizli infazlarla birlikte son hızla sürüp gidiyor.

Olağanüstü hâl hukuku normal hukuk düzeni olmakla kalmadı, şimdi onunla da yetinmeyip üstü örtülü sıkıyönetimin açık şekle çevrilmesinin tartışmaları yapıyor. Devlet bütün kurumlarıyla kendini koruma refleksleri sunuyor. Faşizmin en ileri mevkiilerini işgal eden "hukukçu"ları bile engizisyon yarığılarına taş çıkartan demeçler veriyorlar. Yeni yargı yılının açılış vesilesiyle düzenlenen törende konuşan Yargıtay 1. başkanı İsmet Ocakçıoğlu "Devletin teröristlerin kullandıkları vasita ve yöntemleri kullanması demokratik hukuk devleti kurallarına uygundur... CMUK'nda yapılacak değişiklikleri kaygıyla karşıyorum... Devleti koruma, terörün kökünü kazıma açısından mevzuatta yeni hükümler getirilmesi gerekiyorsa getirilmelidir." sözleriyle yaşananları ve yaşanacakları açık bir biçimde özetlemiş oluyordu.

Son olarak yazımızı şöyle noktalayalım ki; darbe söylentilerinin çıkartılması ya da darbe tehditlerinin savurulması 12 Eylül faşizminin kesintisiz bir 12 yıllık icraatına karşın, gelinen noktada sınıf mücadelesi karşısında yeniden başa dönülme-yi gerektiren bir etki yitimine uğramış olması, bugün en ağır savaş araçlarının yani uçakların sürekli devrede tutulduğu bir topyekün yüklenişin de işe yaramadığının ve yarayamayacağına anlaşılmasıyla birleştiğinde, kimin güçleneceği, kimin umutlarının parlamaya devam edip, kimin hülyalarının kararacağını hep birlikte göreceğiz.

"KÜRT FEDERE DEVLETİ VE TOPYEKUN SAVAŞ ÜZERİNE BİR KAÇ SÖZ"

Körfez savaşından bugüne yaşanan gelişmeler, Güney Kürdistan'da Federe Kürt Devleti ilan edilmesi aşamasına vardı; ne ki, bu ilana, kurulan devletin zafer kutlamalarının silah sesleri değil, gene bir Kürt örgütüne, PKK'ya yönelik saldırının silah sesleri eşlik etti. Bütün gelişmeler, yaşanan süreç gözardı edilse bile, yalnızca, bu saldırı ile bile bu devletin ilanında yürütülen pazarlıklar ve kuruluş koşulları hakkında bir fikir edilebilir. Güney Kürdistan'da yaşanan siyasi gelişmelerin hareketin yakın tarihine bakarak, ilan edilen devletin, niteliğini ve işlevini daha somut olarak görebiliriz.

Toplumsal, siyasi gelişmelerin tarihini incelediğimizde, tarihin herhangi bir kesitinde yer alan siyasi oluşumların, bağımsız ve görece kalıcı olabilmesinin önkoşullarından birinin de o oluşumun kendi iç dinamiği ve gücü ile yaratılmış olması olduğu gerçeğini görürüz. Emperyalizm kaynaklı olan ve esas gücünü ondan alan, hiç bir oluşumun, kalıcı ve bağımsız olmadığını görürüz. Bağımsız olamaz, çünkü kendisini yaratan güce bağımlıdır. Ancak bu bağımlılık ilişkisi ile emperyalizm, o oluşumun yaratılması için çaba sarfeder. Kapalı kapılar arkasında yürütülen pazarlıklar, alınan verilen teminatlar ve tavizler vardır, bu oluşumun arkasında. Aksine bir durum düşünülemez bile, emperyalizmin, "insanlık", "adalet" adına hiç bir ulusa yardım ettiği görülmemiştir, bu kavramlar onun için birer demagojiden ibarettir, emperyalizm doğası gereği böyledir. Emperyalizm için insanlık ve adalet, kendi çıkarlarının korunması, yeni sömürü alanları yaratılması anlamına gelir.

Kalıcı olamamasının da iki boyutu vardır, ilk olarak, emper-

yalizmin, çıkarlarındaki değişim sonucu politikalarında oluşan farklılık nedeniyle kendi yarattığı oluşumun, artık kendisine bir yarar sağlanmaması, ya da zarar vermesi sonucu desteğini çekerek yıkılmasına neden olur, ya da bizzat kendisi yıkar. İkinci olarak, emperyalizm tarafından, yerli işbirlikçileri aracılığı ile oluşturulan toplumsal yapı o ülkedeki ezilenlerin uyanışı, örgütlenmesi ve mücadelesi ile yerle bir edilir.

NASIL BİR FEDERE DEVLET?

Güney Kürdistan'da kurulan, "federe devlet"i değerlendirirken, onun tamamı ile ABD ve diğer emperyalistlerin çıkarlarına hizmet için bizzat onların planlarının gereği ve sonucu olarak onlar tarafından kurdurtulan, en küçük bir anti emperyalist ve bağımsızlık perspektifine sahip olmayan tipik bir uydu devlet olduğu ve onun oluşabilmesindeki ana faktörün, emperyalistlerin, o konjüktürde, bölgesel çıkarları için duydukları ihtiyaç olduğu gerçeği gözden kaçırılmamalıdır. Bu devlet süreçle emperyalizm için "ihtiyaç" dışı kalma olgusu-nu içinde barındırmakta ve kaderini emperyalistlerin kaderine bağlayarak yaşamını o ihtiyacın devam etmesine göre endekslemektedir. Devlet'i ilan eden önderlik, usaklık derecesinde emperyalizme bağımlı, kendi halkına karşı ihanet içinde olan, burjuva-feodal bir önderliktir. Gözetikleri çıkar, Kürt halkının çıkarları değil, kendi sınıfsal çıkarlarıdır.

Halepçe katliamının sonlandırıldığı süreçte, halkın özgücüne güvenmeyen, emperyalist, gerici devletlerden alacakları desteğe güvenen, bu destek dışında "özgürlüğü" sağlayabileceği inancından tamamen yoksun

olan önderliğin, tipik bir teslimiyetine tanık olundu. Katliam aşamasında ve sonrasında, halka önderlik ederek düşmana daha büyük bir kinle saldıracağına, umutsuzluk yayan kitlelerden önce yıldınlığa ve teslimiyete koşan bu önderlik, Saddam'ın en az Saddam kadar azgın ve kan emici olan emperyalistlere ve gerici devletlere şikayet etmekte buldu çareyi. Kitlelerde, yıldınlık, korku ve teslimiyetin oluşmasında ve her geçen gün artarak sürmesinde hakkı yenemez bir paya sahip oldu.

Saddam'ın Kuveyt işgaline karşı emperyalist blokça yürütülen ve amaçları arasında, "Yeni Dünya Düzeni"nin halklara kabul ettirilmesi de bulunan, savaş ertesinde, Irak'ta doğan siyasi ortamın, kuzey de yarattığı siyasi otorite ve askeri denetim boşluğunu ganimet belleyerek, yeniden harekete geçen önderlik, "Yenilmiş" düşman karşısında emperyalistlerin de kendisini kollayacağını umarak, savaş vermeden, kolay "Zafer" hayalleri ile, birkez daha atağa geçti. Ancak emperyalistlerin, umutlarını boşa çıkartıp, Saddam'ın karşı saldırı ve imha hareketine yeşil ışık yakmaları, karşısında, her an yedekte beklettiği teslimiyet bayrağını kaldırarak, milyonlarca Kürdün bölge ülkelerine kaçışını teşvik etti, yüzlercesinin katledilişine, savaşmadan razı oldu. Özgürlüğü kendi mücadelesi ile almak yerine, onun kendisine bahşedilmesini bekliyor ve bu güç'ün emperyalist ülkelerin insani duygularını harekete geçirecek, buna katkısı olabileceğini düşünüyordu.

Bu önderliğin bağımsızlığı, nasıl kazanmayı düşündüklerini kendi ağızlarından dinlersek. "Ancak, bağımsızlık, savaşarak ve kan dökerek değil, sadece ve sadece, karşılıklı olarak görüşüp,

konusarak; barışçı yollardan kazanılabilir." Bu sözleri sarfeden Kürt bağımsızlık hareketinin önderi olduğu iddiasında olan, Barzani'dir.

Kürt özgürlük mücadelesi tarihinde, bir çok kez emperyalist, gerici devletlere sırt dayayarak özgürlüğün kazanılmadığı görülmesine, emperyalist ve gerici devletlerin, kendi çıkarlarıyla paralellik arz ettiği ölçüde ve sürece destek verdiği, bu koşullar ortadan kalktığına yüzüstü bıraktığı, hatta karşı saldırıya geçtiği bilinmesine, daha dün yaşanan ve anısı henüz belleklerden silinmeyen ve sonuçta emperyalistlerin kendilerini nasıl sattığının ortaya çıktığı bir olayın yaşanmasına, yani körfez savaşı ertesinde, Güney Kürdistanı Irak'tan kopartmak için girdikleri savaşta, emperyalistlerin onay vermelerine rağmen, Saddam'ın karşı saldırıya geçip katliamlar yapmasına seyirci kaldıkları hatta böyle bir sonucu amaçladıkları bilinmesine, kendi öz gücü ve savaşı ile kazanmak dışında denenmemiş, tek bir yöntem kalmamış olmasına rağmen, Talabani ve Barzani ikilisinin izlediği politika,

emperyalistlere ve gerici devletlere, binbir dereden su getirerek, güvenceler vererek ve koşulsuz uşaklık edebileceklerini söyleyerek, destek turlarına çıkmak oldu. Bu devletlere, özerk, federal, ya da bağımsız bir devlet kurmalarına olanak sağlanırsa, çizilen sınırlar dışına çıkmayacakları, iyi bir uşak olacaklarına dair teminat üstüne teminat verdiler.

Körfez krizi arifesinde, savaş döneminde ve sonrasında, Irak'ta Saddam'ın izlediği politika,

ka, başta ABD olmak üzere, emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarına zarar vermesi, onların politikaları ile çelişmesi, bugünden yarına, Saddam'ın iktidarı kaybetmeyeceğinin görülmesi, emperyalistler için, gerek Saddam'ın düşürülüp yerine kendilerine sadık uşaklık yapabilecek bir hükümetin iş başına getirilmesine katkıda bulunacağı, gerekse de bu durum gerçekleşene kadar bölgeye hükmetme açısından sağlayacağı yarar göz önüne alındığından, emperyalistler, Çekiç Güç vasıtası ile bölgeyi denetimlerine aldılar. Ve bu denetimle birlikte, Çekiç Güç gözetiminde uydu bir Kürt Devletinin kuruluşunun adımlarını attılar. Önce Saddam'a bölgeyi yasakladılar, sonra Kürt'lere seçim yaptırtıp

Talabani-Barzani şahsında simgeleşen işbirlikçi önderlik, varılan bu sonuca ulaşabilmek için hem, ABD başta olmak üzere emperyalistlere, hem de TC'ye karşı uşaklık ve yaltaklanma politikaları izlemiş, çeşitli vaadlerde bulunmuş ve tavizler vermiştir. Yaptığı, Washington-Ankara turları Kürt bağımsızlık hareketinin ve Kürt halkının pazarlanması turlarıdır.

Talabani-Barzani ikilisi Güney Kürdistan'ı ABD'ye peşkeş çekmekte tereddütsüz davranmıştır. ABD'ye Kürdistan nezdinde önemli bir üs, Saddam'ı devirip Irak'ı da kendisine bağımlı kılabilmesi için yardım, Kürdistan petrollerini işletme ve pazarına egemen olma gibi tavizler vermiş, bunun için Çekiç Güç koruması ve T.C'nin müdahalesinin engellenip kendilerini rahat bırakmalarını sağlamasını istemiştir.

meclis oluşturttular..... Ve nihayetinde Federe Devlet kurdurup Ordusu dahil bir devletin gereksindiği örgütlemelerin girişilmesine zemin yarattılar. Saddam'ın saldırısı ve Kürt göçü onlara bu müdahalelerinde ikili bir yarar sağladı, birincisi Dünya kamuoyu gözünde "insancıl" Yeni Dünya Düzenleri için tavizsiz olacaklarını ve her türlü "fedakarlığı" göğüsleyeceklerini göstermiş oldular. İkinci ve daha önemli olarak da Irak Kürt halkı

nezdinde "kurtarıcılık" pozisyonunu oynadılar. Bunda önemli ölçüde de başarılı oldukları, Çekiç Güç'teki askerlerin sevgi gösterileri ile karşılanması gerçeği ile görülüyor. Daha önce defalarca ihanet ettikleri Kürt halkına karşı güven tazeliyebilmek için böyle bir gösteriye ihtiyaçları vardı.

Emperyalistlerin politikalarını belirlemelerinde önemli bir etken de başta Kuzey Kürdistan olmak üzere, Kürdistan'da gelişen mücadelenin pek de uzak olmayan bir gelecekte mevcut statükoyu parçalayacağını görmelelidir. Bölgede var olan dengelelerin yıkılacağı ve yeni oluşumlarda etki sahibi olma isteği, onları yeni politikalar üretmek zorunda bıraktı. Kendilerinin insiyatifinde gelişmeyen bir bağımsızlığın, bölgedeki çıkarlarını kökünden sarsacağını bilmeleri, gelişen hareketler içerisinde hegemonyalarına en rahat alabilecekleri hareket lehinde tercihlerini belirleyip bunun gereği olarak çeşitli "yardım"larda bulunup bölgedeki anti emperyalist hareketlerin önünü kesmeyi ve çıkarlarının zedelenmesini engellemeyi hedeflediler.

İşte bu konjüktürel durum, Güney Kürdistan da gelişen hareketin Federe Devlet kurmasına yol açtı. Tamamen ABD ve müttefiki diğer emperyalistlerin denetim, altında kurulan bu Devletin, onların desteklerini çektiği anda yerle bir olacağını bilmek için kahin olmaya gerek yoktur. Bugünden, Saddam'a karşı oluşturulan muhalefet cephesi içindeki bazı güçler yaptıkları açıklamalarda Irak'ın toprak bütünlüğüne bağlı olduklarını söyleyerek,

kendilerinin de bir Kürt Devletine karşı olduklarını ilan ediyorlar. Saddam'ın yerine emperyalistlerin istediği bir hükümet iş başına geldiğinden de onlar da Kürt Devletine karşı çıkacaklardır. "Federe bir Devlet'in varolabilmesi için karşısında federatif oluşumu kabul eden ve kendisinde "Federe bir Devlet" olarak bütünü bir parçası olarak bir devletin şart olması gibi basit bir gerçeği de gözünü almalyız. Irak'ta hem Saddam rejimi hem de diğer muhalif arap-şii vs. güçlerin bu oluşumu kabul etmeyeceklerini açıklamaları gerçeğini gözünü aldığımızda, bu Devlet ilanı pratik anlamı ile bağımsız (tabi emperyalizmden değil) bir devlet ilanı olarak ele alınmalıdır. Bağımsız bir Devlet ilanın gerek bölge ülkelerinde gerekse de Irak'taki çeşitli muhalif güçler de oluşturacağı etki gözünü bulunduracak Demokratik bir Irak'ta yaşayabileceklerini, amaçlarının Irak'tan toprak kopartmak olmadığını zaten bunu da uygun görmediklerini ve istemediklerini açıklamışlardır.

VERİLEN SÖZLER - YAPILAN VAADLER

Talabani-Barzani şahsında simgeleşen işbirlikçi önderlik, varılan bu sonuca ulaşabilmek için hem, ABD başta olmak üzere emperyalistlere, hem de TC'ye karşı uşaklık ve yaltaklanma politikaları izlemiş, çeşitli vaadlerde bulunmuş ve tavizler vermiştir. Yaptığı, Washington-Ankara turları Kürt bağımsızlık hareketinin ve Kürt halkının pazarlanması turlarıdır.

Talabani-Barzani ikilisi Güney Kürdistan'ı ABD'ye peşkeş çekmekte tereddütsüz davranmıştır. ABD'ye Kürdistan nezdinde önemli bir üs, Saddam'ı devirip Irak'ı da kendisine bağımlı kılabilmesi için yardım, Kürdistan petrollerini işletme ve pazarına egemen olma gibi tavizler vermiş, bunun için Çekiç Güç

koruması ve T.C'nin müdahalesinin engellenip kendilerini rahat bırakmalarını sağlamasını istemiştir. Kürt halkındaki ABD emperyalizmine karşı varolan tepkinin kırılmasında, ve ABD'nin "kurtarıcı" misyonu yüklenmesinde, ona yardımcı olmuştur.

Aynı şekilde TC'ye; Kürt halkına karşı katliamları bir devlet politikası olarak kurulduğu günden bugüne uygulayan; TC'ye karşı da aynı tavrı sürdürmüştür. TC'ye kurulacak devletin onlara yaratacak ekonomik olanakların, Musul-Kerkük petrollerinden alabileceği payı anlatıp, onu, ondan ileride de toprak talebi ya da herhangi bir hak iddiasında bulunmayacağını, Türkiye'deki Kürtlere ilgi göstermeyeceğine inandırmak için, tekrar tekrar ikna turlarına çıkmışlardır. PKK olgusu pazarlıklarındaki en büyük kozları olmuş ve bunu oynamışlardır.

Öngördükleri tavinin boyutunu kavrayabilmek için, Talabani'nin, "Güney Kürdistan'a Federatif bir yapı ile Türkiye'ye bağlayabileceklerini söylemesi, oluşturulacak bir Türk-Kürt Federatif Devletinden bahsetmesi"ni unutmamak yeterlidir.

TC'nin ABD emperyalizminin güdümünde olması, onlar açısından ABD'den aldıkları "olur"u yeterli kılmaktadır. TC'ye karşı izledikleri politikayı belirleyende ABD'nin bu noktadaki istemleri ve direktifleridir. Onlar, TC'ye karşı başlangıçta mesafeli davranmış, Kuzey Irak'a yapacağı askeri müdahaleye karşı koyacağını ilan etmiş, PKK'nın yurtsever bir güç olduğunu beyan etmişlerse de ilerleyen süreçte birlikte ABD'nin direktifleriyle, PKK'ya karşı tavrı almış, önce onun bölgeyi terk etmesini istemiş, silahlarını bırakmasını ve TC'ye teslim olmasını sağlamak için çeşitli girişimlerde bulunmuş en sonunda da TC'nin paralı askerliğine soyunarak karşı saldırıya geçmişlerdir.

Bu saldırıyı TC'nin isteği doğrultusunda ve onun çizdiği plan dahilinde gerçekleştiriyorlar. Örgütlenmesinde Türk Genel Kurmayı ile birlikte çalışıyorlar ve Türkiye'den silah vb. yardımları alıyorlar. Artık, Türkiye'nin "ülkelerine" girmesine tepkileri de şu: "Türkiye Irak'a girerse, ona karşı savaşmayız. Ancak çıkın deriz." Çatışmaların başından itibaren, Peşmerge saldırısıyla koordineli bir biçimde hava saldırılarını yürüten TC, çatışmaların birinci haftasından itibaren askerlerini de PKK'ya karşı saldırıda bulunmak için Irak topraklarına sokmuştur.

TC'nin federe devleti tanımayacağını açıklamasına rağmen ondan beklenen "Kuramazlar izin vermem" tavrına girmemesinin nedenlerinden birisi de, bu devlet vasıtası ile petrollerden pay alma isteği ve Musul-Kerkük'e ulaşma hayallerini hiç bir zaman terketmemesidir. Bir başka olgu olarak PKK önderliğinde gelişen Kürt ulusal hareketini bastırmakta acz içerisine düşmesi, PKK'nın Kuzey Irak topraklarını önemli bir geri üs olarak kullanması ve bu güce karşı düzenlediği tüm hava akınları ve kara hareketiyle bir sonuç alamamasından dolayı bölgeden PKK'nın sökülebilmemesinde son çare olarak Talabani-Barzani ikilisinin saldırısını görmesidir. Ayrıca ABD planları ve direktiflerinin TC içinde geçerli olması da, TC'nin ABD çıkarlarına uyum göstermesinin yanında, ABD çıkarlarına set vuracak bir hareket işine girmemesi sonucu, karşı çıkışında dizginlenmiştir. PKK varlığı ve Türk devletinin bundan duyduğu rahatsızlık, TC'ye karşı Talabani-Barzani ikilisinin önemli bir kozları idi. Nitekim Federe Devletlerini PKK'ya yönelik saldırılarının hemen arifesinde, Türk Genelkurmayı ile birlikte yaptıkları hazırlığın son aşamasında iken ilan ettiler. Güttükleri amaç hem Türk devletini,

hem de onun tavrını etkileyebilecek şovenist kamuoyunu tepkisiz bırakma, en azından daha ılımlı bir tepki vermelerini sağlamaktı. Bu saldırı hem devlet tepkisinde hem de burjuva basında bekledikleri etkiyi de yaptı. Ve Kürt devletine yönelebilecek, "Bastralım", "yokedelim" çığlıkların önüne geçti, hatta kimi kesimlerde, yardımcı olunması gerektiği söylenmeye başlandı. Talabani-Barzani ikilisini böyle bir politikaya iten nedenlerden biri işbirlikçi sınıf karakterleri sonucu kendilerine olan güvensizlikleri ve emperyalizmin isteği desteği olmadan bir bağımsız devlet kurabileceklerine olan inancsızlıkları, diğer bir nedeni de Kürt ulusunun bir bütün olarak kurtuluşunun hedefleri ara-

kendi halkının sömürsünden esas pay almaktan başka bir şey değildir. Bu noktada çığırkanlıklarının, bağımsızlıklarının nedeni, emekçi halk kitlelerini kuyruklarına takabilmek içindir.

Bugün gelinen aşamada ortadoğu yeni gelişmelere gebe bir görünüm sergiliyor. Kürt devletinin kaderi dengelerin değişmesinde etkili olacaktır. PKK peşmerge savaşının sonucu bölgenin siyasi yapısında önemli bir etki de bulunacaktır. Çünkü orta vadede PKK'nın sökülüp atılması, TC'ye yeni sorunlar getirecektir, bu durumda TC, ya Türk ordusunu sürekli bölgede bulunduracak ya da PKK insiyatifini tanımak durumunda kalacaktır. Her iki durumda TC için tercih edilen durumlar değildir.

PKK varlığını kabul etme, bir yenilginin(en azından o bölge için) ilanı olacak ve kendisine karşı yöneltilen daha güçlü saldırılarda daha ağır kayıplar verecektir.

Irak'a "kara hareketi" için giren güçlerini orada süreklileştirmesi halinde, bölge Kürtlerinin ve bu nedenle Talabani ve Barzani'nin tepkisini alacak ve açık işgalci yanıyla dünya kamuoyu gözünde teşhir olacak ve uluslararası baskıya uğramasına neden olacak, hem de diğer bölge ülkelerini çeşitli biçimlerde müdahalelerde bulunmasına sebebiyet vermiş olacaktır. Daha da

önemlisi, yeni bir coğrafyada, tanımadığı bir arazide, çok daha güç koşullarda, hiç kitle desteği olmadan, bir gerilla savaşıyla karşı karşıya kalacak, kendi "Kürdistan"ı ile başedemeyen TC'nin yenilgisi hızlanacak, kısa zamanda ağır kayıplara uğrayacaktır.

Bu sonuç ABD'nin planlarını da bozacak, bölgedeki varlığını şimdiki biçimi ile sürdürebilmek için ya işgalci bir pozisyona düşecek, ya da bölgedeki insiyatifini devam ettirebilmek için PKK ile diyalog yollarını arayarak, O'nu egemenliği altına alma çabasına girişecektir. Bu durumda da PKK'nın Kürdistan'a yönelik istemleri gündeme gelecek, en başta, TC'den istedikleri olmak üzere bir dizi talebini karşılamak üzere doğacaktır. O istemler karşılanma aşamasına geldiğinde, ABD TC gerçeği nedeni ile bir handikap yaşayacaktır.

Geçerken şunu da belirtelim ki, her ne kadar, PKK, bugün için anti emperyalist bir çizgide yürüse ve "bağımsızlık" isteminde tavizsiz görünse de, sonuçta ulusal burjuvazinin önderliğindeki bir ulusal harekettir ve sınıf karakteri gereği, emperyalizmle, eninde sonunda, şu ya da bu biçimde uzlaşacaktır. Bu uzlaşmanın, doğacak uygun fırsatların tarafarca değerlendirilip bugün gerçekleşmesi hiç de olanaksız değildir. PKK'nın taşıdığı uzlaşıcı karakterin bir potansiyel olarak sürekli var olduğu unutulmamalıdır.

Böylesi bir sonuç, Talabani ve Barzani'nin açık bir yenilgisi olacaktır ve tarihsel misyonlarının bitip, bölgede hatırı sayılır bir güç olmaktan çıkmaları sonucunu doğuracaktır. Onlar orta vadede birer ulusal hain olarak geçeceklerdir Kürt tarihine. Ve kürt halkı özgürlük mücadelesini yeni önderlikler altında yürütecektir. Bugün ise onların etkinliklerini yitirmesi ile birlikte, doğacak boşluklarını, PKK çizgisinde olan PAK'ın doldurmaya başlayacağı görülüyor. Yenilgileri ile birlikte, PAK'a doğru bir akış hızlanarak gerçekleşecektir. Bu da PKK'nın bölgede daha fazla güçlenmesi demek olacaktır.

"Peşmerge"lerin saldırılarının istedikleri sonucu vermesi halinde, onların yanında, hatta daha

da fazla olarak, TC ve ABD'nin istekleri karşılanmış olacaktır.

PKK'nın ilk eldeki yenilgisi, eğer önderliği teslimiyetçi bir çizgiye kaymazsa, Türkiye'deki gerilla savaşlarını durdurmaya, önemli bir geri üssü kaybetmelerine karşın, bu, savaşta aldıkları bir yenilgi anlamına gelmeyecektir. Şu andaki gelişmelere baktığımızda, PKK eski koşullarından uzaklaşsa da, hareketini sınırlayıp, faaliyetlerini daraltsa da bölgeden sökülüp atılmaz görünüyor. Önderliğinin, "gerekirse G.Kürdistan'da da gerilla savaşını başlatabiliriz" yönündeki açıklamaları da bugünden yarına bir uzlaşmaya yanaşıp çekilmeyeceklerini gösteriyor. Abdullah Öcalan, "Her Kürt'ün, Kürdistan'ın her parçasında söz hakkı olduğunu" vurgulayarak, Kürdistanın parçalarındaki yerel önderlikleri, o parçayla sınırlı bir biçimde dahi, Kürt ulusunun temsilcileri olarak tanımadığını açıklıyor. Söyleminin eksenini, "Bağımsız Birleşik Kürdistan" şiarı oluşturmaktadır. Bu savaşın sonucunu bölgedeki Kürt halkının tavrının belirleyeceğini hesaba kattığımızda, bu tavrın ile, bu şiarı, ne ölçüde sahiplendiğinin de bir göstergesini sunmuş olacağını söyleyebiliriz. Bu göstergenin oluşumunda, ilk başlarda gösterecekleri tavır da etkili olmakla birlikte, esasta, orta vadede takınacakları tutum belirleyici olacaktır.

ORTADOĞUDA KÜRDİSTAN'IN ÖNEMİ

Kürdistan, emperyalistler açısından, ortadoğuda sağlam bir üs, petrol alanlarının denetimi için bir sıçrama tahtası olarak iştah kabartmakta, herhangi bir pazar kavgasından öte bir anlam ifade etmektedir. Bölgede belirli bir süre için dahi olsa istikrarın sağlanabilmesi, Kürdistan sorununun geçici de olsa çözüme bağlanmasını şart koşmaktadır. Bu nedenle, bölgede tüm emperya-

list güçler at oynatmakta, dönem dönem ayrılaşan, dönem dönem farklılaşan politikalarla etkin olmaya çalışmaktadırlar. Bugün birlikte hareket etseler bile (özellikle ABD, İngiltere ve Fransa) başta Almanya olmak üzere, her emperyalist devletin, kendi çıkarları için farklı hesapları bulunmaktadır.

RSE'nin çöküşü ile ortadoğuda ciddi bir rakibin ekarte olmasıyla birlikte, ABD ve batılı emperyalistler daha rahat hareket etmekte, pervasızca davranabilmektedirler. bugün, BM aracılığı ile yürütülen politikalar, asıl olarak ABD'nin çıkarlarını temsil ediyor. Diğer emperyalist güçler ya bu politikaya eklemişlerdir ya da şimdilik de olsa, açık tavır koyma yerine sessiz kalma ve kendilerince uygun ortam doğuncaya dek gizlice hareket etmeyi yeğliyorlar.

Ortadoğuda oynatılan her taş onlarca ülkeyi etkilemektedir. Bu etki dolaylı ya da sınırlı değil, direk ve derinden bir etkiledir. Bu nedenle, dünyanın birçok bölgesine nazaran, çok karmaşık ilişkiler, anlaşmalar görülebilmekte ve politikalar izlenmektedir. Çok kısa sürelerde "dostlar" ve "düşmanlar" değişebilmektedir. Özellikle dört parçaya bölünmüş Kürdistan üzerinde dönen dolaplar, bu özelliği nedeni ile, daha çok ülkeyi yakından ilgilendirmektedir.

Hangi parçada gelişirse gelişsin, her Kürt hareketi, kendi parçası dışındaki parçalardaki Kürtleri ve onları egemenliği altında bulunduran ülkelerin devletlerini de etkilemektedir. Bölgedeki her devlet, hangi parçada olursa olsun oluşturulacak bir Kürt devletine karşı çıkarken,

dönem dönem, diğer egemen devletlerle arasındaki çelişkilerin kendi yararına çözümünde, Kürt unsurunu bir koz olarak kullanmakta ve bunun için de diğer parçalardaki Kürt hareketlerine sınırlı da olsa destek verebilmekte en azından bu sorununu karşılamak için her an canlı tutmaya çalışmaktadır.

BÖLGE HALKLARININ GÖREVI

Burada bölge ezilen halklarına düşen görev, ABD'nin başını çektiği emperyalistlerin planlarını bozmak olmalıdır. Bölgedeki emekçi sınıflar, milliyetçi burjuvazinin kuyruğuna takılmak yerine kendi sınıf çıkarlarına hizmet eden örgütlenmeler içerisinde yerlerini almalı, böyle örgüt-

Ulusal kurtuluş talebi ile yetinmeyip, onu da içinde barındıran, sosyal kurtuluş mücadelesi yürütmeli demokratik halk diktatörlüklerini kurmak için atağa geçmelidirler. Saddam'a karşı Arap emekçileri ve azınlık milliyetlerden emekçilerle birlikte olmalıdırlar. ancak bu birliktelik ve anlayışla kurtuluşlarını gerçekleştirebileceklerini unutmamalıdırlar.

Bölgede enternasyonalist görevlerin yerine getirilmesinde ve hem emperyalistlerin kovulup hem de gerici devletleri geriletmede en büyük görev, ülkemizdeki Öncü Güç'e düşmektedir. O mücadelesi ile bölge ülkelerinin proletaryasını ve emekçi halklarını etkileyip, kendi öncü örgütlerinin yaratılmasında katkıda bulunabilir.

ler yoksa yaratmalı ve emperyalistleri kovmak, gerici devletleri yıkmak için savaşa başlamalıdırlar. Çekiç Güç'ün bölgeden çekilmesi başta olmak üzere emperyalizmin tümüyle bölgeden çekilmesi için çaba sarfedilmelidir. Hiç bir ülke halkı, kendi gerici burjuvazisinin milliyetçi, şove-

nist politikalarının etkisinde kalmamalı, enternasyonalist ilkelere göre hareket etmelidir.

Irak Kürtleri, ABD'nin kendilerine bağımsızlık değil, ancak esaret getireceğini unutmamalı, Talabani ve Barzani'yi kendi kaderleri ile başbaşa bırakmalı, PKK'ya karşı silah kullanmayı reddedip, silahlarını emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine çermeli (Saddam ve Kürt işbirlikçiler)dirler. Ulusal kurtuluş talebi ile yetinmeyip, onu da içinde barındıran, sosyal kurtuluş mücadelesi yürütmeli demokratik halk diktatörlüklerini kurmak için atağa geçmelidirler. Saddam'a karşı Arap emekçileri ve azınlık milliyetlerden emekçilerle birlikte olmalıdırlar. ancak bu birliktelik ve anlayışla kurtuluşlarını gerçekleştirebileceklerini unutmamalıdırlar.

Bölgede enternasyonalist görevlerin yerine getirilmesinde ve hem emperyalistlerin kovulup hem de gerici devletleri geriletmede en büyük görev, ülkemizdeki Öncü Güç'e düşmektedir. O mücadelesi ile bölge ülkelerinin proletaryasını ve emekçi halklarını etkileyip, kendi öncü örgütlerinin yaratılmasında katkıda bulunabilir.

PEŞMERGE SALDIRISI, TC'NİN "TOPYEKUN SAVAŞI"NIN BİR PARÇASIDIR

TC tüm tarihi boyunca, Kürt ulusunun hiçbir ulusal talebini karşılamadı ve ona karşı zora dayalı asimilasyon politikasını uyguladı. Her kıpırdanmayı, ulusal taleplerin dile getirildiği her hareketi kanla bastırdı. Ayaklanmaları bastırmak ve Kürt ulusunu "yok edebilmek" için dereleri kanla akıttı. Bildiği ve uyguladığı tek politika vardı, Şiddet.

Bugün gelişen Kürt ulusal hareketi, geçmiş ayaklanmalardan hem muhtevası hem de savaş yöntemi olarak farklılık gösteri-

yor. Ayaklanmalar yerini gerilla savaşına terketmiş durumda. TC'nin bu ulusal harekete karşı izlediği politika da şiddet. Bu şiddet'e rağmen ulusal hareket her geçen yıl biraz daha gelişti ve kitleselleşti. Özellikle, '89'lardan sonra, hareketin giderek Kürt halkından destek alması, kitlelere nüfuz etmesi ile birlikte, kısa vadede bastırılmayacağını ifade etmelerine, artık dönüşü olmayan bir noktaya ulaştığını ve PKK altedilse bile ulusal istemlerinin devam edeceğini ve başkaldırının başka araçlar yaratarak süreceğini kabul etmelerine karşın, siyasi çözüm-reform yönünde sınırlı adımlar bile atmayı kabul etmeyip aksine, şiddeti tırmandırmayı ve savaşta her geçen gün biraz daha kirli savaşa dönüştürmeyi seçip, yeni savaş araçları alıp, yeni askeri örgütlenmeleri oluşturup, yeni "savaş yöntem"leri ile savaşmayı sürdürmeyi tercih ediyorlar.

Şu anda TC, bölgeye yüzbin civarında bir askeri güç yığılmıştır ve korucuların yanında, özel timleri, özel eğitilmiş komanda taburları, nazi benzeri vahşeti gözlerini kırpmadan uygulayabilecek olan/uygulayan "komutan"ları ile bu kirli savaşı yürütüyorlar. Bölgedeki tüm askeri güçlerini profesyonelleştirmekten yani, paralı askerliği gündeme sokmaktan bahsediyorlar.

Türk egemenlerinin, ulusal hareketin bu gelişimi karşısında izleyebilecekleri iki yönlü politika vardı. Ya, kısmi ve geçici bir çözümde olsa, "ver kurtul" politikasını izleyecek ve reformist önlemleri piyasaya sürerek, tamamıyla olmasa bile, kültürel özerklik statüsüne uygun düzenlemeler yapacaklar, ya da "ez kurtul" ile tanımlanabilecek bir politikayı tercih edeceklerdi. İkincisini tercih ettiler ve şiddeti sürekli tırmandırarak, gerektiğinde kitlesel kıyımlara başvurmayı da öngörerek gelişen hareketi sindirmeye çalıştılar.

Sürekli tırmandırdıkları şiddetle, devamlı olarak yeni terör yöntemlerini piyasaya sürdüler. Son bir yıldır, Hizbi-Kontra aracılığı ile teker teker, devrimci ve yurtseverleri katletmeye başladılar. Bu terörle hedefledikleri, gerillanın kitlelerle olan bağıni kesmek, demokratik kurum ve kuruluşlarla kişilerin ona desteğini engellemek ve bu savaşta uyguladıkları vahşetin deşifre edilmesini engelleyerek doğabilecek demokratik muhalefetin etkisini azaltmaktı. Bunun için, özellikle, deşifre olmalarında önemli bir fonksiyon oynayan, yurtsever, devrimci-demokrat basın mensuplarına karşı saldırılarını yoğunlaştırdılar.

Bu da yetmedi, ilk provasını Newroz'da gerçekleştirdikleri kitlelere yönelik toplu katliamı hedefleyen saldırılarını, Şırnak, Çukurca, Göle, Kulp'ta devam ettirdiler. Musa Anter gibi dünya kamuoyunda tanınan ve katledilmesi önemli bir tepki yaratacak olan ve yaratan bir yurtsever aydını katledecek kadar pervasızlaştılar.

Bütün bunlar genel bir politikanın ürünü idi ve devlet her geçen gün vahşileşiyordu, nitekim politikalarını açıkladılar. Ama önce gelişebilecek muhalefeti engelleyebilmek, sivrisinek vızıltısı etkisi yaratsa da burjuva çevrelerden gelebilecek karşı koymuşu engellemek için günlerce darbe tehdidini işlediler ve bu tehditlerle sinen güçlerin de katkılarıyla, hem, bir askeri cuntanın uygulayabileceği yasal, ya da yasadışı her türlü olanağa sahip oldular, hem de parlamento maskelerini atma ve kitleleri demokrasi kandırmacısı ile uyutabilme olanağını kaybetme gereğini duymadılar.

Bu politika, MGK tarafından belirlendi ve onun dikte ettirmesi ile, hükümet sözcüleri tarafından dile getirildi. Önce VDAK analizlerinden bahsedildi, burjuva basından tam destek istendi

ve politika açıklandı. Topyekun Savaş. bu savaş, şiddetlerinin son sınırını teşkil etmiyordu, onunla da başarıya ulaşamamaları halinde gösterdikleri gene sopa oldu.

Siyasi iktidarı temsil eden Başbakan, Ulusal hareketin 28. ayaklanma olarak değerlendirilmesi gerektiğinden bahsediyor, sıkıyönetim ve Dersimvari çözüm yöntemi dahil her türlü yöntemi kullanarak sorunu çözeceklerini söylüyordu. Daha önceki 27 ayaklanmanın nasıl bastırıldığı bilindiği, Dersim katliamı hala belleklerde olduğu için anlatılmak istenen çok iyi anlaşılıyordu.

Topyekun savaş, içeride, gerillaya karşı, köy-dağ bombalama, orman yakma vb. her türlü yöntemi kullanarak imha hareketlerinin devamı, köylülerin yargısız, sorgusuz işkenceden geçirilerek katledilmesine devam edilmesi, Hizbi-Kontra cinayetlerine ek olarak, provakosyonlarla, bazen ona bile gerek görülmeden, kentleri abluka altına alıp günlerce kurşun ve bomba yağmuru altında tutma ve kitlesel kıyımlara başvurmanın yapılması demektir.

Buna, Türk kentlerinde geliştirilen şovenizm rüzgarları eşliğinde ve faşist, gerici örgütler vasıtası ile Kürt halkına yönelik saldırıları gerçekleştirme, yer yer Kürtlerden alışveriş etmeme, onlara ev vermeme, Ege ve Marmara bölgeleri başta olmak üzere kimi yerlerde onları kentlerden kovma istemli vb. hareketler geliştirilmesi de dahildir.

Ayrıca, burjuva basından tam destek istediler ve onlar da fazlasıyla verdi. Bu desteğin anlamı, uyguladıkları vahşetten bahsetmeme, psikolojik savaşın bir parçası olma ve benzeri destekti. Tehditler ve saldırılar ve bunların karşısında istemleri bunlarla sınırlı kalmadı, devam ediyordu: Bölücülerin sivil odakları ya da destekleyicileri olarak nitelendir-

dikleri, HEP, İHD ve diğer demokratik kuruluşları da hedefleri arasında sayıyorlar ve "hizaya gelmelerini" istiyorlar, aksi halde hizaya sokulacaklarını söylüyor; yani işkenceyi, zindanı, "faili meçhul cinayetlere" kurban gitmeyi tercih olarak önlere sunuyorlar. Kapatma ve ceza davalarına, "bağımsız" yargı organları talimatı alır almaz başlıyor.

Şu anda, "ulusal mutabakat" adı altında, tüm burjuva partiler, faşist, gerici örgütlenmeler ve basın, Ordu'ya tabi bir biçimde hareket ediyor. Oluşabilecek cılız burjuva demokratik muhalefeti de darbe dehdidi ile savuşturup, demokrasi, insan hakları, terörizme karşı koyma palavraları eşliğinde, azgın faşist terörü yaygınlaştırıyor, devletin yapısını her geçen gün biraz daha militaristleştiriyorlar.

Bu kirli savaşın pratikteki esas muhatabı hiç kuşkusuz ulusal hareket, ama aynı yöntemler sosyal kurtuluşu da hedefleyen ve bugün için görece sınırlı bir güce sahip, öncünün önderliğindeki gerilla hareketine ve kentlerde tüm komünist ve devrimci güçlere karşı uygulanıyor. Kirli savaşın etkeleri altında, kentlerde her gün ev ve sokak infazları yapılıyor, anti-terör adını verdikleri, devlet terörünü meşrulaştırma gayeli yasalarının da verdiği yetkilerin pervasızlığıyla, katil sürüleri, sokaklarda rastgele ateşlerle halkı kurşunluyorlar. Bütün bu katiller sürüsü hakkında soruşturma bile açılmıyor, kırdı olsun, kentte olsun, katliamın uygulayıcıları, "Demokrat" uygulatıcılarınca taltif ediliyor.

Topyekun savaş, ülke dışında, çeşitli biçimlerde yürütülüyor. TC tüm bölge ülkeleri ile temaslar yürütüp, onların mevcut ya da olası PKK destekçisi davranışlarının önünü kesmeyi hedefliyor, bu isteğine cevap alabilmek için kendi elindeki çeşitli kozları kullanıyor, İran'a yaptığı

gibi çeşitli tavizler de bulunarak ve olası bir kürt devletinin kendilerine de zararlarının olacağını hatırlatarak yoğun bir diplomatik faaliyet içerisinde bulunuyor. Dışta bu savaşın temel ögesini ise, peşmergelerin PKK'ya saldırısının örgütlenmesi oluşturuyor. Orada, "örsle Çekiç" olarak adlandırdıkları bir taktiği izleyerek, iç saldırı ile dış saldırıyı birleştiriyorlar. Peşmergelerin saldırıları ile PKK'yı sıkıştırmasını yani bir örs vazifesi görmelerini, kendilerinin de sınırı geçerek, çekiç gibi PKK'yı ezmeyi hedefliyorlar. Çekiçin, örsü döverek, hem kendisini hem de örsü yıpratabileceğini, arada bir malzemenin bulunmayabileceğini hesaba katmıyor gözüküyorlar.

Bugün, TC'nin topyekun savaşına karşı mücadele edilirken, gelişme eğilmi gösteren şovenizme karşı hassas olunması gerekiyor. İki halkın arasına düşmanlık tohumu, kolaylıkla sökülüp atılamaz bir biçimde ekilmeden önüne geçmek gerekiyor. Türkiye işçi sınıfının, ve diğer emekçi sınıfların Kürt kırimına karşı sessiz kalmamasını sağlamak için mücadele yürütülmeli, buna karşı çıkan çeşitli eylemler yaparak önüne geçmeye çalışılmalıdır. Kürdistan'da ise, Türk halkı ile, Türk hakim sınıflarının aynı kefeye konularak değerlendirilmesi gerektiğini anlatan ve ulusal kurtuluşun değil onu da kapsayan sosyal kurtuluş için mücadele edilmesi gerekliliği üzerine yürütülen propaganda faaliyetlerine ağırlık verilmelidir. Özeldir PKK'ya yönelik girişilen saldırı teşhir edilmeli, engelleyip saldırganlara darbe vurmak için harekete geçilmelidir. Bu politika izlenmeden ve her ulusal baskıya karşı tavır alınmadan Kürt halkının sempatisi ve desteği sağlanamaz ve onlar yarının, ulusal kardeşliğe ve tam hak eşitliğine dayalı, Demokratik Federal Türk-Kürt Cumhuriyeti için harekete geçirilemezler.

PERU HALK SAVAŞI RAPORU*

Düşünün... toplumun konut-suzluk, işsizlik, polis vahşeti, kadın üzerinde erkek baskısı gibi tüm problemleri geçmişte kalmış. Maddi olanaklarımız bol değil. Ancak her bireyin hayatı kolektif yaşamla anlam kazanmış. Yaşlı, hasta ve çalışmayacak durumda olanların geleceklere güvence altına alınmış. Halkın üzerinde ayrıcalıklı sınıflar ve zalim beyler yok. Saygıdeğer ve seçilmiş önderler halka yön veriyor ve kararlar kolektif olarak alınıyor-kadınlar ve erkekler, yaşlılar ve gençler toplumsal ilişkilerden doğan problemlerin çözülmesine eşit olarak katılıyorlar.

Bu, mantığa aykırı bir hayal mi? Bugünün dünyasında ağgözlü ve merhametsiz yarışların kuralları hakimdir ve bir çok insanın asla gerçekleşemez dedikleri fakat umut ettikleri bu hayaldir.

Hayır! Bu hayal gerçekleştirilmek içindir. Peru'daki özgürlük savaşı bu hayali engin kurtarılmış bölgelerde inşa ediyor. Peru'nun ezilen halkı kendi yasalarını yaratıyor ve dünyayı değiştiriyor.

Özgürlük için değişim düzenli ve sakin bir biçimde gerçekleştirilemez. Peru'nun mazlum halkının söylediği gibi ABD tarafından desteklenen gerici devlete ve ABD emperyalizmine karşı çok şiddetli savaşlar vermek ve kazanmak gerekir. PKP önderliğindeki halk savaşı, Halk Komiteleri aracılığıyla kurtarılmış bölgelerde yaşayan halka kendi yasalarını yaratma çalışmaları yapıyor.

Peru halk savaşı hala tüm ülkede köhne devlete karşı tam bir

afer kazanmış değil. Ama kurtarılmış bölgelerde yaşayan halk köhne devletten bahsederken geçmiş zaman ekleriyle konuşuyor. Halkın Aydınlik Yolu isimli belgede, Halk Komitesi üyesi Fransisco'nun İngiliz televizyonunda yaptığı bir konuşma yer alıyor "Eski toplum haksızlıklarla doludur. Eski toplum toprak ağalarının halkı baskı altında tutması ve imha etmesi demektir. Bunlar, Partimizden öğrendiğimiz bir kaç şey. Başkan GONZALO'dan ise halk savaşı içerisinde, toprak ağalarını çelikten süpürgelerle süpürmeyi öğrendik"

Halk Savaşı 1980 Mayıs'ında bir kaç müfrezeyle başlamıştı. Şimdi savaşı yetkinleşmiş ve güçlü bir halk ordusu vardır ve devlet ordusuna karşı zaferler kazanmaktadır. Halk Komiteleri Peru'nun üçte birini kontrol altına almıştır. ABD'nin üst düzey yetkilileri bile Maoist gerillaların korkunç meydan okumalarını beyinlerine kazımak zorunda kalmışlardır. RAND(ABD hükümet raporları)nın 1992 bildirimlerinde, PKP'nin stratejik öneme sahip ve merkezi-hassas dağlık bölgelerde devletten kuvvetli olduğuna dikkat çekiliyor: "4 bölgede daha Aydınlik Yol'un kesin kontrolü tüm çevreye yayılmıştır ve gerillalar buralarda kendi kendilerini takviye edecek yeteneğe sahiptir. Önceden tahmin edilemeyecek bir şekilde ortaya çıkıyorlar. Yöntemleri düzenli ordunun aksine hareketli savaş. Bölge halkının olaylarla doğrudan veya dolaylı ilgisi olduğu kesinlikle tahmin ediliyor; gerillanın sayısını ise yüzlerle ve binlerle ifade ediyoruz. Geniş bir yoksullar potansiyelinden asker toplamaktadırlar ve ül-

eye ait stratejik planlarını bu kitlelere dayanarak güvence altına almaya devam ediyorlar."

Peru tarihsel çelişkilerin ülkesidir. Bir yanda çürük ve eski düzen bir yanda Yeni Dünya'da yenilikler yükselmekte ve sarsmakta tüm refah budalalarını.

EKONOMİK ŞOK VE DEVRİMCİ ALTERNATİF

"Buradaki yoksulluğa bak-onu hissedebilirsin. Ve onlar sığırlar, tavşanları, Güne domuzlarını yokediyorlar. Neden? Eski düzenin ekonomik politikaları yüzünden. Ekonomik şok politikaları halk için ızdırap yarattı. İnsanlar biraz daha yaşayabilmek için tüm hayvanlarını satmak zorunda kaldılar."

(Komutan Louis, Halk Gerilla Ordusu

Halkın Aydınlik Yolu'ndan)

Peru, Kaliforniya'dan üç kat yaşlı bir ülkedir ve nüfusu 21 milyondur. Ulusal kaynakları zengindir. Ama halk Amerika, Avrupa ve Japonya'nın muazzam karlara sahip şirketlerinin ve bankalarının dayattığı ekonomik ve politik sistemden dolayı açlık ve çeşitli acılara katılmak zorunda kalmıştır.

And Sierraları ülkede bir omurga gibi uzanır. Ülke nüfusunun çoğunluğu bu güneşle kavrulmuş dağlarda yaşar ve İspanyolca yerine Keçua (Quechua) ve diğer kızılderili dillerini konuşur. Yüzyıllardır toprak ağaları ve şehrin elitleri bu insanları aşağılayarak onlara "şolo" diyorlar. Yarı feodalizm köylülüğe ağır zulümler yüklemiştir. Kızlarda birçok yerde hala, devlete bir zincir halkası gibi bağlanmış geleneksel toprak ağa-

arı ve onların oğulları tarafından işletilen "Tarımsal Teşebbüsler" hüküm sürmektedir.

Doğu Sierralar aşağıya, verimli akarsu vadilerine doğru eğilerek seyrek nüfuslu Amazon ovalarına ulaşır. Batıda Pasifik kıyıları ve sermayenin şiştiği şehir. Lima, ülke nüfusunun üçte birini toplar. Lima'da endüstri, bankalar ve medya ile politik yöneticilerin vücutları yoğunlaşır. Resmi binalar birbirleriyle iyi komşuluklar yaparken şehir civarında milyonlarca yoksulun yaşadığı gecekondu çölleri uzanır.

1980'lerden sonra "hiper enflasyon" Peru parasının değerini düşürdü ve %1 milyonluk bu enflasyon halkın hayatını harabetti. IMF, Fujimori hükümetine zorba "tutumluluklar" ve "şok" paketleri öneriyor. Bütün bunlar çaresizlikten çılgına dönen bir halk ve orta sınıflardan para sızdırarak onları çökerten bir sömürü manzarası yarattı.

1990'da 76 bin Peru'lu çocuk yoksulluktan dolayı 1 yaşına gelmeden öldü. Aynı yıl Peru balıkçılık endüstrisi ABD'ye büyük hizmetler veriyor ve sevilen yiyecekler yetiştiriyordu. Peru halkının yarısından fazlası üç yıl gibi bir zaman süreci içerisinde açlık ve yoksulluk uçurumlarının kıyısına getirildi. Nüfusun dörtte üçü yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Geçen yıl binlerce Peru'lu kolera salgınından öldü ve salgın hastalıklar "uygar" ülkelerde çoktan temizlenmiştir.

Çürümüş Peru devleti halkın temel ihtiyaçlarını bile temin etmiyor. Peru devleti, yasalarla uluslararası ilaç trafiğini kolaylaştırmış ancak aynı yasalar ilaç fiyatlarının tespitini Peru bankalarının insiyatifine bırakmıştır!

Bütün bunlar geniş halk yığınlarını özgürlüğü aramak zorunda bırakmıştır ve halk çözüm arama çabı çoktan başlamıştı. Halk savaşı gerçekten insanca yaşayabilmenin kanıtıdır ve kurtarılmış bölgeler

köhne devlete çok daha iyi alternatifler. Bu bölgeler PKP ve devrime geniş halk yığınlarını çekmektedir. Komutan Louis diyor ki: "Parti laf değil çözüm üretir. Parti nereye girerse orayı dönüştürür. Partinin görevi alternatif getirmektir, çözüm getirmektir. Ve halk bizi destekliyor."

**FIRTINA ÇOCUKLARI
"İnsanları katledenleri
pusuya düşürmeye gidiyoruz.
Biz gerilla savaşçıları ve
fırtına çocuklarıyız
Biz mücadeleyle yoğrulmuşuz"**

*A huayno (geleneksel And ezgisi)
Halk Gerilla Ordusu Türküsü*

PKP önderliğindeki ordu çoğunlukla köylülerden oluşuyor ve esas olarak kırlarda üsleniyor. Temel askeri stratejileri şehirleri kırlardan kuşatarak almak. Bu "Uzatılmış Halk Savaşı" teori ve pratiğinin öncüsü, Mao Zedung'tur. Bu yılın Nisan ayında Fujimori ve şürekası askeri bir darbe ile karşı-devrimciliği hızlandırdılar. Hızlı bir biçimde değiştirilen yasalar ve sokağa çıkma yasaklarıyla başkent Lima sıkıştırılıyor. Fakat şehrin çevresinde yaşayan halk, faşist baskılara uzun yıllardan beri zaten katlanmaktaydı.

Uluslararası diğer örgütlerin ve Af Örgütü'nün raporlarına göre 1980'den beri gerilla ve köylülerin onlarca devlet güçleri tarafından "kaybedildi". Devlet ordusu "Kolektif Sorumluluk" doktrinleri gereği tüm köylere gerilla saldırılarına yardımcı olmakla suçladılar. Örneğin, 1989 Haziran'ında Yukarı Hullaga Vadisi'nin üst kesimlerinde askeri bir konvoy gerillalarca pusuya düşürüldü. Gerillayı safdışı etmek için yardıma gelen silahlı bir helikopter filosu ortığa bomba yağdırdılar. Sonuç: 80 köylü katledilmiştir!

Karşı-devrimci vahşet ABD direktifleriyle yapılmaktadır. ABD

hükümeti Peru polisinin ve ordusunun, Diğer askeri birimlerinin, Yeşil Berelilerin "daha iyi" iş yapabilmeleri için milyonlaca dolarlık yardımlar yapıyor. 1990 Şubatında Yukarı Hullaga Vadisi'nin kalbi olarak bilinen, Doğu Sierradaki Santa Lucia'da gerillaya karşı özel bir eğitim merkezi açıldı. Bu bölge aynı zamanda PKP'nin de güçlü olduğu bir bölge. New York Times'in raporlarıyla birleştirildiğinde yeni bir Vietnam'ın yaratılacağı kesinlik kazanıyor.

Halk Gerilla Ordusu(HGO) bu tip saldırılara nasıl karşı koyacaktır? Başarının anahtarı olarak Mao'nun prensiplerine dayanılıyor; "Silahlar savaşın kaderini belirlemede önemli etkendirler ancak kesin belirleyicilikleri yoktur. Kesin belirleyici şey insan unsurudur."

HGO gerillaları sadece askeri taktiklerde değil parti çizgisi ve politikaları doğrultusunda eğitimde de uzmanlaşıyorlar ve devrimin stratejik hedeflerini baştanbашa bu yetkinleşmeyle çiziyorlar. Gerillalar yiyecek, sığınak ve istihbarat için halka dayanıyorlar ve üretimde halka yardımcı oluyorlar. HGO'nun askeri faaliyetleri, köylülerin politik bir temelde biraraya getirilmesi ve harekete geçirilmesiyle sağlanıyor. Silahlar konusunda Başkan Gonzalo, HGO'nun Mao'yu izlediğini belirtiyor: "Düşman silahlara sahiptir ve problem bunları düşmandan gaspetmektir." HGO'nun çoğunluğu 13-19 yaşları arasındaki insanlardan oluşuyor ve gerilla yayınları "aileleri gençleri destekliyor" haberleriyle dolu. Kurtarılmış bölgelerden birini ziyaret eden devrimci Peru Gazetesi El Diario şöyle yazıyordu: "HGO erleri arasında ne fiziksel özelliklere ne de deri rengine bakılarak ayrımcılık yapılmıyor. Onlar melez, beyaz, siyah, Asyalı erkek ve kadınlardan oluşuyorlar. Aralarında oldukça yaşlılardan erişkinlere,

(* Bu yazı ABD Devrimci Komünist Partisi'nin yayın organı Revolutionary Worker'ın(Devrimci İşçi), 4 Ekim 1992 tarihli sayısından çevrilmiştir.

gençlerden çocuklara kadar her yaşta insan var. Herkes kendisinden çok diğerlerini düşünerek hareket ediyor. Onlar besaberce yürüyor, konuşuyor, yemek yiyor ve yaşıyorlar. Gerillalar çoğunlukla köylülerden oluşuyorlar fakat aynı zamanda işçiler, öğrenciler ve diğerleri de var."

Kadınlar her derecede aktif rol oynuyorlar. HGO'da kadın komutanlar savaşta büyük roller oynuyorlar. Geçen günlerde meydana gelen Ayacucho olaylarında, kadınlar, PKP tarafından hareketlenmenin odak noktası olarak değerlendirildiler. Toplum bilimci Carol Andreas, HGO'nun kadınlar (özellikle kızıl derili kadınlar) üzerindeki etkisini şöyle anlatıyor: "Kadınlar Aydınlik Yol askerlerinin kendilerini utandırmayacağını biliyorlar; onlar kadınları, kızıl derilileri ve yoksulları alçaltmaz ve aşağılamazlar. Resmi eğitim gerillaları bağlamaz ve onlar devlete yarayan düşüncelerle uzlaşmazlar"

1980'de halk savaşının gerillalar liderliğindeki ilk eylemleri Ayacucho'ya bağlı Ayabamba'da ortaya çıktı ve yüzlerce köylü şikayetlerini dile getirerek bir miting yaptılar. Köylüler daha sonra paragöz fırsatçıların ve toprak ağalarının evlerini büyük bir nefretle yaktılar ve tüm mahsullerine, stoklarına el koyarak paylaştılar. Bunun üzerine polis eski düzeni inşa etmek için gelip terör uygulamaya kalktığında karşısında gerillayı buldu ve bölgedeki ileri polis karakolu gerillalarca yakılarak imha edildi.

HGO'nun askeri faaliyetleri görüldüğünden daha büyüktür. Ağustos 1988'de HGO, Huanuco'nun büyük bir bölümünde "Fabrikalarda Silahlı İş Tatili" eylemini başarıyla örgütledi. El Diario, gerillaların ve köylülerin birçok yolu kapatarak devlet ordusunun araçlarını nasıl kötü-rüm ettiklerini şöyle anlatıyor: "Aucayacu bölgesi civarları....

Gerçek bir köylüler ordusu zifiri karanlıkta son asfaltına kadar kasabanın tüm yollarını kapatıyorlar. Gözlerimizin önünde en az 5000 kişi karıncalar gibi çalışıyorlar. Köylülerin baltaları dev Hindistan Cevizi ağaçlarını devirerek yol boyunca uzatıyor". "Geliyooor!" diye sürekli bağıyorlardı ve yoğun bir toz bulutu içinde kalmıştık. Şafak sökerken, köylülerin şaşırıcı bir çaba şaheseri yarattığını gördük: Ağaçlar ve tonlarca ağırlıktaki taşlar 300 km'lik yolu boydan boya kapatmışlardı. Bütün bunlar gözleri ve elleri tetikte, her an savaşmaya ve saldırıya hazır güçlü bir gerilla birimi desteğiyle yapılmıştı".

PKP önderliğindeki HGO, kır-larda kitle çalışmaları ve örgütlenmeleriyle yeni politik güçleri oluşturuyor ve çok çeşitli kitle örgütleri geliştiriyor. HGO'nun en çok yoğunlaştığı çalışma, politik eğitim. Baştan başa parti çizgisi ve Marksizm-Leninizm-Maoizm ışığındaki halkın anlayabileceği motiflerle, kampanya ve çağrılar düzenlenerek cahil kitlelere ulaşıyorlar. 1992 RAND (ABD hükümet dökümanları) halk savaşının temel politik başarılarının farkına nasıl vardıklarını şöyle anlatıyor: "Senderolar bir darbe indirmeye hazır olduklarında bunu önceden gösterirler. Politik çalışmalarını açıkça gösteren yöntemler izlerler. Ordu faaliyetlerinde, güvenli politik alanlar inşa edilmesinden daha başarılıdır. Senderolar'da farkemediğimiz şey, tahmin ettiğimizden daha önemli etkilere sahip olmalarıdır."

Başkan Gonzalo diyor ki: "Gerillalar daha işin başından, yeni politik gücü sırt çantalarında taşıdılar ve halk savaşını yarattılar. "HGO, köylerde oluşturduğu Halk Komiteleriyle Yeni İktidarı parça parça kazanıyor. 1989'a kadar Halk Komiteleri gizli faaliyet gösterdikler çünkü devrim yeterince güçlü değildi. Şimdi bu komiteler oldukça fazladır ve yeraltından çı-

karak Açık Halk Komiteleri adıyla güzel günleri haber veriyorlar. Bu komiteler gruplar halinde birleşerek kurtarılmış bölgeleri oluşturuyorlar. 1988'de El Diario ile yaptığı röportajda, Başkan Gonzalo kurtarılmış bölgeleri "halk savaşının ruhu" olarak tanımlamış ve eklemiştir: "Bugün yüzlerce Halk Komitesi ve sayısız kurtarılmış bölgelere sahip olduğumuzu söyleyebiliriz."

KURTARILMIŞ BÖLGELERDE YENİ YAŞAM

"Ayakkabınız yırtılırsa ne yaparsınız? Değiştirirsiniz. İşe yaramaz birşeyi ne yaparsınız? Kaldırıp atarsınız. Yaptığımız budur. Bu düzen tamamen şerefsizdir. Onu yokedeceğiz ve şimdiden daha iyisinin bir kısmına sahibiz."

(HGO Komutanı Louis, Halkın Aydınlik Yolu'ndan)

Associated Press yeni bir olayı yorumlarken şöyle diyor: "Gerillalar demir yolu hatlarını, köprüleri, haberleşme, elektrik vb enerji direklerini, tarımsal araştırma istasyonlarını havaya uçurdular. nerede bir ilerleme varsa orayı uçuruyorlar." Fakat bu sayılanlardan hiçbiri şehir civarlarında yaşayan halka en ufak bir refah sağlamamıştır. Şimdiki ekonomik sistem altında modernleşmenin anlamı halkın gelişen öfkesini silahla bastırmak ve egemen sınıflara kar pompalamak değil de nedir?

Gerçekte ilerlemeyi kurtarılmış bölgeler temsil ediyor. Onlar tamamen yeni bir toplumun inşa alanlarıdır.

Yeni politik güç, büyük toprak ağalarının topraklarını kamulaştırıyor, yoksul ve orta köylülere dağıtarak yarı feodalizmin tiranlığının temelini kazıyor. Zengin köylülerin topraklarını korumalarına izin veriliyor, fakat uzun zamandır topraklarında kendileri çalışıyorlar. Kiracılık ve miras kurumlarına izin verilmiyor.

Aynı zamanda ekim-dikim iş-

leri kolektif olarak örgütlenmiştir ve köylüler beraber çalışabilirler veya birbirlerine yardım edebilirler. Geleceğin sosyalist toplumunun temeli şimdiden atılıyor. Ürünlerden ve ya tohumdan artakalan fazlalıklar çok ihtiyacı olan yoksul köylülere veriliyor. Aynı zamanda komünal olarak tavuk, ördek ve Gine Domuzu çoğaltımı yapıyor. Sulama da kolektif projelerle yürütülüyor.

Tohum iyileştirme çalışmaları bilimsel bir tarzda yürütülüyor ve kaliteli ürün merkezleri kuruluyor. Küçük ve orta çapta ticarete izin veriliyor fakat azami kar limiti örneğin gübrede %30 olarak belirlenmiştir. Eski düzende bu oran %300'e kadar varıyordu ve köylü gırtlığına kadar borca batıktı.

Yeni üretim ilişkilerinin bu şekilde örgütlenmesi hem ürünlerin miktar ve kalite olarak artmasını hem de geliştirilmesini teşvik ediyor. Giyim ve alet imalatı yapılmaktadır. Bunlar kurtarılmış bölgelerin kendi kendilerine yetmelerinden başka bölge halkının tüm ihtiyaçlarını cevaplayabiliyor. Halk savaşının anahtarı olan kendi gücüne dayanarak kendine yetme ilkesi, yiyecek ve asker temininde halkın güvencesini sağlıyor ve emperyalizmin kuşatması kırılırken diğer devrimcilere, özgürlük hareketlerine yol gösteriyor.

Yukarı Hullaga Vadisindeki kurtarılmış bölgeler "koka alanları" üzerindedir. Bölge köylüleri 'koka ihraç et-diğer ürünleri al' şeklindeki bağımlılıklarını kırmak için Maoistler tarafından teşvik ediliyorlar. Eski ekonomik sistemde 200 bin köylü ailesinin yaşamı koka yetiştirmeye bağlıydı. Çünkü yiyecek ürünleri yetiştiren yerli bir pazar yoktu ve koka yetiştirmeden yiyecek almak mümkün değildi. Batılı basın PKP'nin uyurucu trafiğini yönettiğine dair birçok yalan haberlerle doludur. Peru'nun gerici magazin ya-

yını "Si" bile şunları yazmak zorunda kalmıştır: "Sendero'lar hükümetin on yıllardır başaramadığı şeyi birkaç yılda başarıyor. Girdikleri yerlerde köylülerin tarımsal alışkanlıklarından olan uyurucu yollarını kesiyorlar"

Halk Komiteleri köklü değişimlerin merkezleridir. Komiteler

Emperyalist tahakküm Peru'da bazı kapitalist gelişmelere yol açmıştır. PKP bu

durumu" emperyalizmin sömürgelerde yarattığı" çarpık bir kapitalizm olarak tanımlıyor. Bu "bürokrat kapitalizm" kırlarda yarı feodal üretim ilişkilerini değiştirmedeği gibi bağımsız ulusal gelişme yerine yabancı sermayeye hizmet eder.

Emperyalizm, feodalizm ve bürokrat sermaye-PKP'ye göre Peru'nun sırtındaki "üç dağ" bunlardır ve halk savaş bu dağları baştan başa yerle bir etmek zorundadır. Bu yol Mao Zedung'un sömürge ülkeler için geliştirdiği devrim yoludur ve Yeni Demokratik Devrim anlayışdır.

PKP önderliği altında yer alan birleşik önderlikler olarak tanımlanabilirler. İşçiler, köylüler ve orta sınıfların arasından çıkan ilerici güçlerden oluşuyorlar. Emperyalizme bağlı büyük sermayeyi ilgi çekici bulan kararsız ve zayıf milli burjuvazinin bile bu sermayeye çeliskileri vardır. Fakat bu sınıf henüz komite oluşumlarında yer alacak durumda değildir. İleride

yer alma olasılığı ise var. Halk Komiteleri 5 komisyon üyesinden oluşuyor. Bu üyeler yoksul köylülerin, kadınların ve gençlerin oluşturduğu kitle örgütlerini temsil ediyorlar. Halk Komitelerinin anahtar ilkeleri kişisel güce değil kitlelerin politik gücüne dayanmaktadır. Yetkilerini kötüye kullanan komisyon üyeleri halk mahkemelerine çıkarılmadan veya cezalandırılmadan önce derhal görevlerinden alınır.

1992 Şubatında New York City'de, Peru devrimcilerini ve Halk Komitelerinin işleyişini anlatan bir konuşma şöyle: "Komisyon üyeleri hukuku uygulamakla yükümlüdürler. Örneğin 'Zarar Komisyonu', bir köylünün ineği değerinin ürününe zarar verdiği zaman en ince ölçümlerle zarar tespiti yapılır ve duruma uygun tazminata hükmedilir. Komisyon üyeleri 4 dalda eğitim yapan temel okulları da örgütlerler. Bu dallar: İspanyolca, matematik, diyaletik materyalizm temelinde doğa bilimleri ve tarihi materyalizm temelinde sosyal bilimler. Eğitim, teori-pratik ve Gonzalo Düşüncesi'nin kaynaşmasıyla yapılır. Komisyon üyeleri bitkilerden üretilen ve düşmandan gaspedilen ilaçlardan oluşan ilaç stokları ve dispanserler örgütler, evlendirme memurluğu yaparlar, doğumları sicile geçirirler, aile anlaşmazlıklarını eleştirir-özeleştirir mekanizmasını öğretmek çözümler ve halk eğlencelerini düzenlerler vs"

Sosyal değişimin en önemli kısımlarından biri de kadınların özgürleştirilmesidir. "Aile Reisi" kurumu kaldırılmış, bu temelde her birey kendi yaşamından sorumlu tutulmuş ve kadınların kendi hayatlarını yönlendirebilme olanakları yaratılmıştır. Boşanma derhal ve kayıtsız yapılabilir. Kocaları ve aileleri dirense bile kadınlar HGO'na katılabilirler.

Ekonomik gelişmeler ve askeri kampanyalarla, Kurtarılmış Bölge-

ler, Peru'nun büyüyen ve güçlü bölgeleri haline gelmektedir.

Bu gelişmeler eski baskıcı devletin yıkıntıları üzerinde kurulacak olan yeni devrimci devletin ilk adımlarıdır. PKP, kurtarılmış bölgelerin birleşerek "Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti"ni oluşturacağını bilinciyle hareket etmektedir.

ÜÇ DAĞI YIKACAĞIZ

PKP'ye göre, devrimin kırlardaki programatik görevi"toprağa kök salmış" yarı feodalizmi ayıklamaktır.

PKP, Peru'nun bir yarı sömürge olduğunu tahlil etmiştir. Ülkede bağımsız görünen bir devlet vardır ama aslında emperyalizme göbekten bağımlıdır ve boyun eğmektedir. Bunun en yalın örneği Peru'da süregelen iğrenç ekonomik krizdir. Fujimori büyük bir sadakatle IMF ve yabancı bankalara borç ödemektedir. 22 Milyon dolar dış borç vardır. Ülkenin yarısını aşıktan kırılma noktasındayken hükümet sadece dış borçlarla ilgilenmekte ve ayda 90 milyon

dolar ödemektedir.

Emperyalist tahakküm Peru'da bazı kapitalist gelişmelere yol açmıştır. PKP bu durumu"emperyalizmin sömürgelerde yarattığı" çarpık bir kapitalizm olarak tanımlıyor. Bu "bürokrat kapitalizm" kırlarda yarı feodal üretim ilişkilerini değiştirmediği gibi bağımsız ulusal gelişme yerine yabancı sermayeye hizmet eder.

Emperyalizm, feodalizm ve bürokrat sermaye-PKP'ye göre Peru'nun sırtındaki "üç dağ" bunlardır ve halk savaşı bu dağları baştanbaşa yerle bir etmek zorundadır. Bu yol Mao Zedung'un sömürge ülkeler için geliştirdiği devrim yoludur ve Yeni Demokratik Devrim anlayışıdır. PKP, Peru'nun somut durumunun bu anlayışı doğruladığını belirtiyor. PKP'nin geleceğe bakış açısı, Peru Halk Cumhuriyeti adında yeni bir devlet kurmak, emperyalist tahakkümün zincirlerini kırmak ve devrimi sosyalizme doğru taşımak. PKP, bürokrat(emperyalizme bağlı büyük) sermayenin tüm mülkiye-

tinin devrimin zaferiyle tüm halkın mülkiyetine dönüştürüleceğini açıkça ilan etmiştir. Başkan Gonzalo konunun önemini şöyle vurguluyor: "Bu çok önemlidir; çünkü ekonomiyi yönlendiren Yeni İktidar'a bu mülkiyet biçimi temel sağlayacak ve sosyalizmin inşası bu temel üzerinde yükselcektir"

PKP'ye göre Peru'da özgürleşme sadece kendisiyle yetinemez. Yeni Peru tüm dünyanın işçilerinin ve ezilen halklarının, emperyalist sömürü ve zulmü defettiği kurtarılmış Bölgesi olacaktır. Bir PKP sloganı halk savaşının gelişim yönünü şöyle anlatıyor:"Halk savaşı dünya devriminin hizmetkandır"

HALK SAVAŞINDA YENİ AŞAMA

"Baştan başa tüm vadilerde ve And'larda Gerilla alayları özgürce ilerler Onlar ki kırlardan kentleri kuşatan En iyi savaşçılar" (HGO MARŞI)

HGO, gerilla savaşını temel alarak işe başladı. Düşman ordusunu yavaş yavaş yıpratarak dağıtıyorlardı. Şimdi oldukça güçlü kurtarılmış bölgelere dayanıyorlar, HGO, düşmanla gittikçe genişleyen savaş alanlarında çarpışıyor ve bazen yüzlerce birliği kapsamında bulunduyor. HGO, temel "hareketli savaş" yönteminde uzmanlaşmıştır-oldukça ahenkli bir biçimde kuvvetlerini yoğunlaştırıyorlar, düşmanın müstahkem mevki veya bölüklerine ani ve etkili darbeler indiriyorlar ve tekrar yayılıyorlar. HGO komutanları denemsi ve politik sağlamlığı olan insanlar. Gerilla savaşı, Peru'nun hemen her bölgesine yayılmıştır ve gerilla eylemleri ile diğer çalışmalar da sürekli artmaktadır.

HGO, daha iyi silah donanımı için düşman ordusunun modern silahlarını gaspetmektedir. Örneğin:roketatarlar. Düzen yanlısı Si magazin bir gerilla komutanıyla kurtarılmış bölgelerden birinde yaptığı konuşmadan aktaralım:"Helikopterler bile bölgemizin üzerinde uçmaya cesaret edemiyorlar. Onları anında vurup indirebileceğimizi biliyorlar" 1990 Nisanında, bir HGO birimi Santa Lucia'daki ABD savaş üssüne saldırı düzenlemiş, birkaç askeri safdışı ederek askeri araçları ve hava taşıtlarını imha etmişti.

HGO'nun askeri ve diğer güçlerinin toplamı hala düşman ordusunun gücünden azdır. Fakat düşman ordusu, kırsal alanların büyük bir bölümünden, şehirlerden ve askeri alanlardan oldukça fazla sayıda askerini geri çekmek zorunda kalmıştır. Düşman ordusu takviye bölgeleri yoğunlaştırmada ve hava gücünü kullanmada avantajlıdır. Ama Vietnam deneyimi, düşmanın stratejik zaflığını ve nasıl temizleneceğini göstermiştir. Başkan Gonzalo düşman ordusunun kırlardaki halini şöyle bir benzetmeyle tanımlamıştı: "Batalıkta debelenen filler."

HGO'nun ilerlediğini ve kurtarılmış bölgeleri sağlamlaştırılmada görece başarılar kazandığını teslim etmek gerekir. Kurtarılmış alanlar sabit olmadıkları gibi işgal edilemez de değildir. Hala düşmanın kuşatma ve basurma hareketleriyle karşı karşıyadırlar. Fakat düşmanın karşılaştığı silahlı halk, politik iktidar deneyimine girişmiş ve bunu tüm Peru'da yükseltmiştir.

PKP, halk savaşında, stratejik savunma aşamasından stratejik denge aşamasına geldiğini açıklamıştı. Bu, halk savaşını ve kurtarılmış bölgeleri daha da geliştirerek stratejik saldırı aşamasına hazırlanma anlamına geliyor.

DÜŞMAN KALELERİNDE DEVRİM

"Sayın gazeteciler, şunu bilmenizi isteriz. Eğer gerekiyorsa canımızı vermeye hazırsak bunun savunulacak bir amacı vardır."

(Manuel, Raucana gecekondu halkının lideri TV haberlerinden)

Gerçi halk savaşı için son aşamaya kadar kırlar temel alanlar olsa da PKP şehirlerdeki devrimci çalışmaları elden bırakmamıştır. Şehirler egemen gerici sınıfların merkezi olduğu için buralarda kırlardaki gibi Halk Komiteleri inşa etmek mümkün değildir. Bunun yerine PKP, Devrimci Halkın Savunma Hareketi adıyla hükümet baskılarına direnen yığınlardan oluşan bir örgütlenme yaratmıştır. Bunlar çoğaltılarak mücadelelerini en yüksek seviyeye çıkartacak ve ilerideki şehir isyanlarının temel taşları olacaklardır.

Birkaç yıl önce Lima ve diğer şehirlerde devrimci hareket büyük sıçramalar yaptı. Maoistler; öğrenciler, birlikler, küçük işletme sahipleri, çeşitli türden kitle örgütleri ve özellikle gecekondu yoksulları arasında bağlar ve etkinlikler yarattılar. PKP Başkanı Gonzalo, gecekondu halkını "düşmanı kuşatacak çelik kısıkaç" ola-

rak tanımlıyor. Gerillanın eylemleri daha öncekiler temelinde yükselmektedir ve son zamanlarda meydana gelen saldırıları Lima'da sıkı korunan ABD elçiliği doğrulamıştır. "Silahlı Fabrika Tattilleri", sermayenin temsilcilerinin gittikçe tizleşen çığıkları eşliğinde Lima'yı felç etmektedir. Hükümet ve askerleri ise baskıları arttırarak cevap veriyorlar.

Geçen yıl Raucana gecekondu bölgesinde meydana gelen olaylar yükselen direniş örneklerindedir. Raucana, evsiz insanların boş araziye işgal ederek yaptıkları gecekondu oluşturan ve Lima merkezine 5 km uzaklıkta bir gecekondu bölgesi. Burada aileler kolektif olarak bahçecilik, tavuk ve tavşan üretimi yaparlar ve kolektif yemek salonları vardır. Bölge halkı yasaları kendi elleriyle yaratmışlardır. Kadınları dövmek, fuhuş ve hırsızlık yapmak, uyuşturucu kullanmak yasaktır. Diğer gecekondu bölgelerinden Raucana'ya gelip sorunlarının çözümleri hakkında fikir alan insanları da burada görmek mümkündür.

1991 Ağustosunda, düzenin yargıçları, Raucana'daki gecekondu boşaltma kararı aldılar. Fakat polisler gelmeden önce seferber olan diğer destekçilerle beraber, gecekondu sakinleri, işgali yaygınlaştırmaya öncülük ettiler. Caretera Central'e, Lima'nın hayati önem taşıyan anayollarına ve Lima yiyecek üretim alanlarına kadar işgal yayıldı.

Raucana halkının hükümetle arası oldukça açılmıştır ve bu durum 1 ay sürer. Enternasyonal yayın organı Kazanılacak Dünya'nın haberlerine göre:"Gecekonduyla yakın yollar arasındaki yıldırıncı ballık, tank tuzağı kazılmış hendekler ve ani saldırılar...Gecekondu halkının polise hoşgeldin karşılaması böyle oldu. Gecekondu halkı yüksek ayaklıklar üzerindeki gö-

zetleme kulelerinden alanın her tarafında mücadele eden arkadaşlarının sürekli izlediler. Nihayet 6 Eylül'de, arkalarında bin polis ve zırhlı araçları bulunan, otomatik silahlı bin asker geldi. Gecekonducular yığınla lastik yaktular, sapan ve molotof kokteylleri savurdular ve sonunda dövüşe dövüşe geri çekilmek zorunda kaldılar. Zaferi kazanamamışlardı."

Nisan darbesinden sonra Lima'daki baskılar o kadar arttı ki, Fujimori hükümeti, Canto Grande hapishanesinde kalan yüzlerce PKP'li mahkumu zaptedebilmek için hapishaneyi kuşattı ve emniyet önlemlerini en üst düzeye çıkardı. Fujimori mahkumların direnişini büyük bir vahşetle bastırdı. Esir edenlerin işkencelerine, ölüm tehditlerine ve diğer tecavüzlerine karşı devrimci ilkeler ve sıkı disiplinden taviz verilmedi ve yükseltildi. Onlar, mahkumların "Aydınlık Mevzi savaşı" verdiklerini, komünal mutfaklar ve kollektif iş alanları yarattıklarını, politik çalışmalar ve törenler yaptıklarını açıkladılar. Bu vahşet ve direniş PKP'nin kitleler nezdinde saygınlığını arttırdı. Lima'lı bir işçi Halkın Aydınlık Yolu isimli dökümanda şöyle diyor: "Aydınlık Yol'un çok iyi bir alternatif olduğuna dair söylentiler duyuyoruz. Örneğin zindanlarda mükemmel bir disiplin yaratmışlar. Onlar çok daha iyi bir düzenin öncüleridir."

6-9 Mayıs arasında Fujimori'nin hayvan sürüleri Canto Grande'yi kurşunladılar ve bombaladılar. Mahkumlar kahramanca direndiler fakat yaklaşık 100 mahkum katledildi. PKP bu katliama, derhal, güçlü ve takviyeli askeri saldırılarla Lima ve diğer şehirlerde cevap verdi. Peru hükümetlerinin devrimci mahkumlara karşı ilk kitle katliamı bu değildir. 1986'da Garcia rejimi 3 cezaevinde 300'ün üzerinde politik mahkumu katletmişti.

YANKI EMPERYALİZMİNİN ENTRİKALARI HALKLARIN UMUTLARINI YOKEDEMEZ

Başkan Gonzalo'nun yakalanması, PKP önderliğinde verilen 12 yıllık halk savaşına büyük bir darbe indirmiştir. Peru'lu devrimciler şimdi daha zor ve yeni değişimlerle karşı karşıyalar.

Fujimori, PKP'nin "kafasını kestğini" ve ordu da halk savaşının kısa zamanda yenileceğini iddia ediyorlar. Fakat kıymetbilir bir kısım ABD yayını ve "karşı-ayaklanma uzmanları", devrimin köklerinin çok derinde olduğunu ve kolayca sökülüp atılamayacağını kabul ediyorlar.

1980'lerde, ABD müdahalelerine karşı olan yüzlerce Amerikalı, Nikaragua'daki Sandinista hükümetini ve El Salvador'daki FMLN gerillalarını desteklemişlerdi. Fakat '90'ların başında Sandinistalar iktidarı kendi elleriyle gericiyle verdiler ve FMLN silahları bırakıp şimdi iktidar müşterisi ABD rejimiyle pazarlığa oturuyor.

Bu gelişmeler, ABD emperyalizmi gibi güçlü bir düşmana karşı Latin Amerika'da ortaya çıkan her isyanı destekleyen Amerikalıların kafalarını karıştırmış ve hayal kırıklığı yaratmıştır.

Fakat Nikaragua ve El Salvador yenilgileri sadece ABD müdahalelerinden kaynaklanmıyor. Nikaragua ve El Salvador halkları cesaretle ve fedakarlıkla mücadele ettiler fakat önderliklerinin hareket noktaları yanlıştı. Onlar, ülkelerindeki emperyalist tahakkümü kırmak için gerekli tüm devrimci yolları harekete geçirmediler. Gonzalo şöyle diyor: "Nikaragua devrimi tamamlanmamıştır ve burjuva iktidarı yıkılmamıştır. Demokratik devrim üç dağ siler atar ve Nikaragua'da bu yapılmadı."

Arkalarına güçlü ve yaratıcı halk kitlelerini almak yerine, Sandinistalar ve FMLN, "yardım" için Sovyetler Birliği'ne dayandılar. Sovyet "yardımı" gerçekte enternasyonalist bir yardım değil, ABD'ye karşı bir rekabet aracıydı.

Ve Sovyetler Birliğinde sahte komünizm çökünce, Sandinistalar ve FMLN soğuk terler döktüler. Hatta bugün ABD ve gerici ordularla anlaşma kapılarını sonuna kadar açıyorlar.

ABD bile Peru devriminin tamamen farklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştır. State for Inter-American Affair Sekreter Yardımcısı Bernard Aronson, Mart ayında ABD Meclis üyelerine yaptığı konuşmada şöyle sesleniyordu: "Sendero Luminoso Latin Amerikayı etkileyen diğer asi veya terörist gruplardan farklıdır. FMLN El Salvador'da barış için masaya oturacaktır, Nikaragua'da Sandinistalar kendi kendilerini seçimle alaşağı ettiler, Kolombiya'da M-19 ve diğer Güney Amerika asileri sert mücadeleleri bırakarak sakin ve demokratik kapılar açtılar. Bütün bunları Senderolar için düşünemeyiz ve aklınızdan çıkarınız. Sendero Luminoso kendine özgü bir kategoridir."

Onlar, PKP'ye ve halk savaşına karşı açık veya gizli saldırılarla ağır tehditler yaratmaya çalışıyorlar. PKP lideri Gonzalo'nun yakalanması bu tezgahlardan biridir. Fakat PKP, saflarını hazırlayacak ve çelikleştirilecek, ABD baskıları karşısında kitlesele direnişleri yükseltecektir.

1949 Çin devriminin 40. yıldönümü anmasında, Başkan Gonzalo, düşmanlarına meydan okuyan PKP ve devrimci Peru halkındaki iyimserlik ve azmi şöyle dile getiriyordu: "Kukla hükümetler aracılığıyla ABD'nin doğrudan veya dolaylı bir müdahalesi gerçekleşirse ulusal bağımsızlık savaşı gündeme gelecektir ve kinimiz fedakarlık ve çabaya muhtaçtır. Müdahale Peru halkının %90'ına görkemli fırsatlar yaratacak ve aynı zamanda Parti tüm ülkede iktidarı almaya yönelecektir. Bu fevkalade lehimize ve Peru devrimi için oldukça çetin bir durum olacaktır. Emperyalizm ise, eğer işler düşündüğü gibi giderse devrimin mum ışığı gibi söndürmeyi hayal ededursun."

BAŞKAN GONZALO İLE RÖPORTAJ

Başkan GONZALO 12 Eylül 1992 tarihinde Lima'da yakalandı. Faşist Peru hükümeti ülke yasalarında idam kararı olmamasına rağmen Başkan GONZALO ve yoldaşlarını idamla yargılamak için her türlü girişimde bulundu. Fakat Peru ve dünya kamuoyunun tepkisiyle ömür boyu hapse mahkum edildiler. Revolutionary Worker'in Eylül-'92, 673. sayısında, Peru'daki El Diario gazetesinin 1988 Temmuz'unda Başkan GONZALO ile yapılan röportajı yayınlanmıştır. Revolutionary Worker'de yayınlanan bu yazıyı biz de aynen yayınıyoruz.

PARTIZAN

EL DIARIO: Daha önce söylediniz gibi savaşta gücünüzü arttırmak için silahlı Halk Gerilla Ordusunun güçlendirilmemesi gerekli midir? Bunu nasıl çözümlenmeyi düşünüyorsunuz?

BAŞKAN GONZALO: Evet, bu bir bakış açısı. İzinizle başlangıç noktam olan temel sorunu ele alalım. Biz, bu temel sorunu sürekli ele alıyor ve vurguluyoruz. Somut sorunlarımızı, kendi ilkelermizim ışığında çözebiliriz. Başkan Mao'nun dediği gibi, insan unsuru esastır. Silahlar yararlıdır. Ancak, bizim görevimiz, halkı ideolojik ve politik olarak yetkinleştirmek ve özellikle ideolojik ve politik yetkinliğe sahip bir halk ordusu inşa etmektir. Hareket noktamız budur. Silahlara gelince; Mao der ki, düşman silah vardır ve sorun silahları düşmandan gaspetmektir. Bu bir ilkedir. "Modern silahlar gereklidir ancak silahların performansı onları kullananların ideolojisine bağlıdır", Lenin de bunu öğretir. Şunu kesinlikle iddia edebiliriz: Düşman ordusu, kendilerini nasıl pusuya çektiğimizi ve bizimle nasıl "anlaşabileceklerini" çok iyi bilmektedir. Sadece Cayara'daki Erusco Pususu'nu örnek olarak göstermek istiyorum. 25 askeri imha ettik, sadece biri sağ dönebildi. Bu ölümlerden biz değil kendileri sorumludurlar. Gerçekler, onların söylediği gibi değildir, iki aracı havaya uçurduk -1 araç değil-çünkü yollara kilometrelerce mayın döşenmişti ve kaçabilecekleri tek delik yoktu. Ama gazeteler ve T.V. neler yayınladılar? Başkan ve Cayara Komisyonu "renkli rüyalar" gördüğü-

Biz basıma girerken PKP Başkanı Gonzalo'nun 12 Eylül Cumartesi Günü Peru polisi tarafından tutuklandığı haberi geliyordu. Başkan Gonzalo'nun yakalandığına dair tek bilgi kaynağı burjuva basınıydı. Gonzalo'nun yakalanmasına dair daha sağlıklı bilgileri ileride verebileceğiz.

Başkan Gonzalo'nun liderliğindeki Maoist Halk Savaşı, Peru'daki ABD yanlısı gerici yönetime karşı müthiş zaferler kazanmakta. Peru devriminin yol gösterici ışığı Başkan Gonzalo'nun ele geçirilmesini Peru Hükümeti ve ordusu müthiş bir sevincin yanı sıra şaşkınlıkla karşıladı.

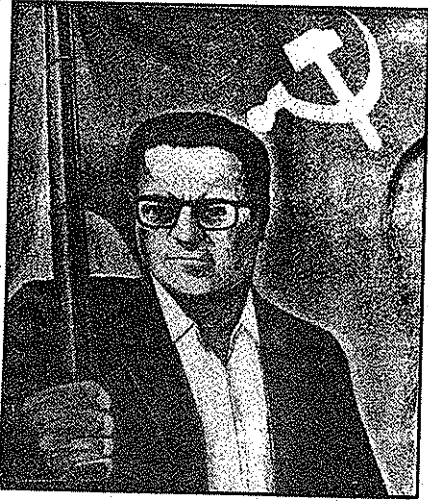
Okuyucularımızı, Başkan Gonzalo liderliğinde verilen Halk Savaşı konusunda aydınlatmak için, 1988 Temmuz'unda kendisiyle yapılan ve Peru'daki El Diario Gazetesi'nde yayımlanan söyleşiden pasajlar aktaracağız. Bu röportaj, gerici Peru yönetiminin büyük tepkisine neden olmuştu. Röportajı içeren El Diario'nun 2. baskısı (100.000 adet) bir anda bitivermişti. Hükümet, El Diario'nun 3. basımına el koymuş, gazeteyi yağmalamış, editör ve tüm personeli gözaltına almıştı.

Bu röportajdan bu yana Peru'da önemli değişiklikler yaşandı. Halk Gerilla Ordusu, düşmana karşı Halk Savaşı'nın imvesini yükselterek ülkenin önemli bölgelerinde denetimini artırmaktadır. Garcia Hükümeti'nin yerini alan Alberto Fujimori rejimi, daha fazla baskı ve ABD müdahaleleriyle karşı koymaya çalışıyor. Bütün bunlara rağmen 1988 Temmuz'unda yapılan bu röportaj hala önemini korumaktadır.

müzü ve "havanda su dövdüğümü" söylediler. Biz neden herşeyi bu yöntemle yapıyoruz? Çünkü onların zorlamaları sonucu kendimize geldik ve şimdiki konumumuz onlara borçluyuz. Şunu çok iyi biliyoruz ki onlar başlattılar. Biz de, onların pasif bir şekilde oturup beklemelerini ve bize farklı kapılar aralamalarını zorunlu kıldık. Onlar, çamura saplanmış bir fil gibi debelenirken saldırmak çok kolay oldu. Bütün bunları ordu ve ordu güçleri ciddi bir şekilde düşünmek zorundadır.

Peru hükümeti iğrenç bir saldırı hazırlığını tamamlamıştı. Yenildiler, çünkü hükümetle halkın çıkarları birbiriyle gelişmektedir. Halkın desteğinden yoksundurlar. Sefil ve alçakça katliamların liderliğini kapara çürümüş ve faşist APRA Hükümeti yapmaktadır. Tarih tanıklı ki, Peru Halkı faşizmi izlememiş ve kurumlaşmalarına izin vermemiştir. Halkın muhalefeti sadece bugünün değil on yılların birikimidir. Bu birikimin sonucu olarak, bizim, düşman silahlarına elkoyma ilkemiz billurlaşmıştır.

Bundan başka, saygıdeğer dinamik hala önemini korumaktadır. Ve mayınlar halkın silahlarıdır. İlkemiz, halk kitlelerini oluşturan her bireyin kolayca kullanabileceği en basit silahları görebilirdir, çünkü bu savaş halk kitlelerinin savaşıdır. Bu olmazsa, ne bizim ne de halkın savaşı sözkonusu olmaz. Bu durum, ikinci sorunu ortaya çakarmaktadır. El yapımı silahların üretimi. El yapımı silah üretimini geliştirmek için araştırmalar yaptığımızı şu anda hükü-

nim.ABD, komşu ülkeleri bize karşı silahlı harekete geçirebilir. Şunu asla unutmamalıyız ve ısrar ediyorum, hala toprak iddiaları ve sınır tartışmaları sessiz de olsa vardır ve Brezilya'ya ABD tarafından oynayacağı rol biçilmiştir. Brezilya'nın Peru'ya silahlı bir müdahale için alaylar halinde asker eğittiğini biliyoruz. Bir süre önce, merkez komitemiz bu topraklara ayak basacak tüm düşmanlarla dövüşmek ve onları yenmek doğrultusunda karar aldı. Eğer böyle birşey olursa, çelişkiler değişecek, egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkiler başçelişki haline gelecek ve bu durum geniş halk kitlelerinin bir temelde birleşmesini sağlayacaktır.

EL DIÁRIO: U'nun (Birleşik Sol'un -ç.n.) karşıdevrimcileri, revizyonistleri ve oportünistleri, sizin halk kitlelerinden yalıtıldığını söylüyorlar. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?

BAŞKAN GONZALO: İnaniyorum ki, söylediğimiz her şeyi halk kitlelerinin desteklediği açıktır. Revizyonist ve oportünistler, dışarıdan hiçbir yardım almadan ve halk kitlelerinin desteği olmadan 8 yılda halk savaşının bu düzeye gelişini nasıl açıklayacaklar? Ben de sadece bu soruyu yanıtlamaları isterim.

EL DIÁRIO: 8 yıldan beri, sağcı parti ve guruplar, revizyonistler, oportünistler ve tüm karşıdevrimciler şöyle diyorlar (hatta çığnklar atıyorlar demek daha doğru olur): Peru Komünist Partisi "çilgün", "kendini mesih zanneden", "kan içici", "Pol-pot'çu", "dogmatik", "sekte", "narko-terörist" örgütüdür. Ayrıca PUM (Mariateguista Birlik Partisi-ç.n.) bütün bunlara köylüyü bir at gibi süsleyip pohpohlayarak iki ateş arasına sürdüğünüzü ekliyor. Son zamanlarda da, Villeneuve (adeta bir APRA memuru gibi) size, "soykırımcı derörist" diyor. Bu ithamlar karşısında ne söyleyeceksiniz? Bu ithamların gerisinde ne yatıyor?

BAŞKAN GONZALO: Bana göre onlar ayakta uyuyorlar ve bunu anlatıyorlar. Halk Savaşını anlayamıyorlar ve ben onları anlı-

yorum. Halk düşmanları asla Halk Savaşını anlayabilecek yeteneğe sahip olamayacaklardır. Cevaplayacağım ithamlarda en ağır, köylünün iki ateş arasına atılması safatasıdır. Bu itham, özentili ve ince örülmüş bir yalandır. Çünkü Halk Gerilla Ordusu'nu geniş köylü yığınlarının çoğunluğu oluşturmaktadır. Bu itham, özentili ve ince örülmüş bir yalandır. Çünkü Halk Gerilla Ordusu'nu geniş köylü yığınlarının çoğunluğu oluşturmaktadır. Bu ithamı getirenler, Peru hükümeti ordularıyla ve baskı makineleriyle devrimi kana boyamak isterken neyi anlamak zorunda kaldığımızı bilmek zorundadırlar. Onlara biraz genel savaşlar hakkında, biraz devrimci savaşlar hakkında ve esasen Halk Savaşı ve Maoizm hakkında terbiyeli bir çalışma tavsiye ederiz. Bunları anlayabileceklerinden de şüpheliyim çünkü sınıfta kalmışlardır.

Mr. Villanueva'nın "soykırımcı terörist" iddiası dikkat çekicidir. Bize "soykırımcı" iddiasının yakıştırılmaya çalışılması APRA'nın güllünc ve iğrenç taklitçiliğini yapmaktadır. Bu eldiven kime yakışır acaba? Ülkemizdeki ve dünyadaki mükemmel jenositçilerin kimler olduğu açıktır. Jenositçiler kendileridir, karşı devrimciliğin Liderliğini yapan devlet ve APRA hükümetidir, karşı-devrimci ordudur, Faşist güçlerdir. Bunlar rezil toplu-katliamcılardır. Tahrifatlar gerçekleri asla değiştirmemiştir ve değiştiremeyecektir. Bugün yazdığımız tarihi yarınlar her zaman doğrulayacaktır. Bunun ötesinde Villanueva'nın sonu ne olacaktır? Geleceği nasıl olacağına benziyor? Bize isim yakıştırmalarla değil bu sorunlarla uğraşsa kendisi için çok daha iyi olur.

EL DIÁRIO: 8 yıldır süren Halk Savaşı kitleler arasında ve toplumun ekonomik temelleri içinde Peru polititalarında ne gibi değişimler yarattı?

BAŞKAN GONZALO: En önemli değişim: Halk Savaşının söndürülemez yükselişi. Ülkemizde, demokratik devrim gerçek anlamda ilk kez başlatılmış ve baş-

nyla oturtulmuştur. Bu durum Peru politikalarının tüm terimlerini değiştirmiştir. Bu andan sonra, Peru hükümeti ve suç ortakları, işbirlikçileri, destekçileri ve revizyonistler birincil ve esas sorunun Halk Savaşı olduğunu kendi kendilerine düşünüp karar vermek zorunda kalmışlardır. Biz bu ülkede dünyayı değiştiriyoruz. Bunun dışında önde gelen çok önemli ilkel konum, ilerleyen Yeni Güç'ün acil ve ileriki ihtiyaçlarını halletmeyi, bu gücün kendi kendine dayanarak tüm ülkeye yayılmasını başardık. Bu yayılım, kendi gücüne dayanarak sonuca ulaşmaya muktedirdir.

Ekonomik temelde, bu Yeni Güç'ün altında yeni üretim ilişkileri oluşturmaktayız. Toprak politikamızın başarısı, kollektif çalışmanın verimli hale getirilmesi, sosyal hayatın yeni gerçekliklere göre örgütlenmesi bunun somut örnekleridir. Bu somutluk, diktatörlükle kaynaşmış düzenin değiştirilmesi ve işçiler, köylüler, ilerici yöneticiler ülkedeki bu değişimin sadece ve sadece Halk Savaşıyla mümkün olduğunu kavramaktadırlar.

Bu örnekler, gösterdiğimiz ve Halk Savaşına kanalize ettiğimiz ekonomik ilişkileri, gamonallerin (Gamonal: Bu kelime, Latin Amerika'da yaygın olarak kullanılır. Bölgesel tiranları ve toprak ağalarını, hükümet memurlarını, polis güçlerini tanımlamakta kullanılır), temelinde yükseldiği yarı-feodal ilişkileri zayıflatıp kazıdığımızı, bürokrat kapitalizmi tahrir ettiğimiz ve emperyalizmi grevlerle darbelediğimizi kanıtıyor. Karşı-devrimciler bunları dillerine bile getirmezler tabii.

Proletarya'nın önderliğini çoğunlukla kabul eden bu kahraman halk kitleleri Güç'e sarılmış ve balın tadını parmakları ile tadararak öğrenmişlerdir. Onlar bununla yetinmeyecekler. Balın hepsini istiyorlar ve alacaklar.

★ ★ ★

EL DIÁRIO: Halka Kurtarılmış Bölgelerin önemini vurguluyorsunuz. Bunların inşa edilmesini anlatır

mısınız? İsyanın şehirlerdeki hazırlıkları hakkında neler söyleyebilirsiniz?

BAŞKAN GONZALO: Kurtarılmış Bölgeler Halk Savaşının ruhudur. Bu ruh olmadan Halk Savaşı ilerleyemez. 1982 yılının ikinci yarısından bu yana özgün bir durumla karşı karşıyayız ve bunun her zaman altını çiziyorum. Bu dönemden beri mücadele ediyoruz ve gerilla mücadelesini gözler önüne serme aşamasına ulaştık (Stratejik saldırı aşaması -ç.n.-) Bu aşamada, Peru hükümetinin desteği olan Gamonalizmi süpüreceğiz. Grev darbelemelerine devam ediyoruz ve polisle usulüne uygun ilgilenerek onları mahvediyoruz, rezil ederek yeniyoruz. Bunları Expresso gibi devrim sempatisine dair hiçbir rengi bulunmayan ve sizin gazeteden farklı olarak yargı güvencesine sahip bir gazete yazıyor. Kırlarda bir iktidar boşluğu vardı ve bu problemi çözmek için Halk Komiteleri yarattık. Yani diktatörlükle beraber aynı mekan ve zamanda yaşayan Halk Komiteleri... Bu Komiteleri el altından ve gizlice oluşturmaya başlamıştık. Çünkü biliyorduk ki açık örgütlenme ordunun ani darbelerine davetiye çıkarır. Bu Halk Komiteleri şimdi yüzlerce kat artmıştır. Bu komiteler Kurtarılmış Bölgeleri oluşturdu ve Kurtarılmış Bölgeler de hep beraber Yeni Demokratik Halk Cumhuriyetini oluşturacaktır.

Ordu birlikleri bölgemize girdiğinde çetin mücadelelere girmek zorunda kaldık. Onlar eski yönetimi tekrar kurmak için savaşlar ve biz Yeni Güç'ü tekrar kurmak için savaşarak karşılık verdik.

Aşırı derecede kanlı ve mutlak merhametsiz jenosit sahnedeki yerini almıştı. Oldukça sert savaştık. 1984'te karşı-devrimciler ve ordunun bir kısmı bizi yendiklerine inanmışlardı. Burada çok iyi bildikleri ve onlara ait dökümlerini anmak isterim. Bu dökümlerde bile PKP'nin pek tehlikeli olmadığını ancak MRTA'nın (Tupac Amaru Hareketi, revizyonist bir örgüttür-ç.n.) daha tehlikeli olduğunu söylüyorlardı. Sonuç ne oldu?

Halk Komiteleri ve Kurtarılmış Bölgeler arttı ve böylece bizim Kurtarılmış Bölgelere yenilerini katmamıza fırsat yarattılar. Bugün neler yaptığımızın göstergesi bunlardır.

Bizdeki gibi yarı sömürgelerde temiz bir ideolojinin oluşturulmasını, parti inşası ve Halk Savaşının başlatılmasını devrimci durum kolaylaştırır. Şimdi de Kurtarılmış Bölgelerin oluşturulması, Halk Gerilla Ordusu'nun oluşturulması ve tüm Halk Savaşı'nın oluşumu, devrimci durumun gözler önüne serilmesine ek destek olmaktadır.

Mao'nun mücadelenin yüksek gel-gitleri (büyük çapta saldırı ve geri çekilmeler, stratejik saldırı aşaması - ç.n.) ve Lenin'in devrimci kriz hakkında söyledikleri akıldardan çıkarılmamalı ve bunlar bize yol göstermelidir. Bu noktaya vardığımızda, isyanı tarihteki tahtına oturtacağız. Bu, Halk Savaşının teorisidir. Ve sarılacağımız şey budur, üzerinde yükseldiğimiz şey de budur. Bunun için Halk Savaşı metodumuzu daha büyük gelgitlere götürmeli, bu geliş-gidiş sentezleşmesiyle şehirlerin ele geçirilmesi için isyanlar hazırlamalıyız. İsyanın bir gereklilik olduğunu düşünüyoruz. Böyle düşünmez ve yapmazsak tüm ülkede zafere ulaşamayız.

Şehirlerin durumunda bizim için sorun olan nedir? Uzun yıllardan beri şehirlerde ve kırlarda çalışmaktayız. Bu çalışmaların Halk Savaşının seyri içinde değişimlere uğradığı doğrudur. Şehir veya şehirleri nasıl hazırlayacağımız ve bu hazırlıkları nasıl geliştireceğimizi üzerinde düşünmeyi şu andaki durumumuz gerekli kılmaktadır. Kitle çalışmalarımızı geliştireceğiz ama bunu Halk Savaşı içinde yapacağız. Bunları yapıyorduk ve yapmaya devam edeceğiz. Şehirlerdeki faaliyetlerin önemli olduğunu düşünüyoruz ve bu çalışmalarımız çok daha ileriye götürülmelidir. Çünkü proletarya şehirlerde yoğunlaşmıştır ve onları revizyonistlerle oportünistlerin ellerine bırakmaya niyetli değiliz. ★

RİLER... HABERLER... HABERLER... HABERLER

KOALİSYONUN ZULÜM DEMOKRASİSİ, YASAL İŞKENCE VE CEZAEVLERİ

Buca ve Elazığ Cezaevi'ndeki siyasi tutsakların insanca yaşam için başlattıkları açlık grevini desteklemek ve yasal sorumlularla görüşmek üzere İstanbul'da İHD, Yeni Demokratik Kadın Derneği (YDKD), Özgür-der, Halkın Hukuk Bürosu, Barikat ve Partizan Dergisi'nden oluşan bir komite kuruldu.

Komite ilk olarak İstanbul'da Buca Cumhuriyet Savcılığı'na protesto eden bir mektup eylemi yaptı. Daha sonra İzmir'e gitti. İzmir'de ilk önce İzmir İHD'ye uğrayarak açlık grevinde olan aileleri ziyaret etti. Bu haklı mücadelelerinde yanlarında olduklarını belirttikten sonra, İzmir'deki birçok demokratik kurum ve kuruluşları dolaşarak, komitenin İzmir'deki girişimlerine destek vermelerini istediler. Komiteye İzmir İHD, Çağdaş Hukuk Bürosu, HEP İl Başkanlığı, Kürt Hak ve Özgürlükler Vakfı'ndan temsilçiler katıldı.

Komite ilk önce cezaevi müdürüyle görüşme talebinde bulundu. Faşist MHP yanlısı cezaevi müdürü Mehmet Akıncı heyetle görüşmeyi kabul etmediğini komitede yer alan avukatlara belirtti. Yapılanların yasa ve tüzüğe uygun olduğunu, sorunun cezaevi savcısıyla görüşülmesi gerektiğini söyledi.

ÇHD ve Halkın Hukuk Bürosu'ndan avukatlar cezaevi müdürünün, heyet adına görüşmeme tutumunu protesto ederek, cezaevindeki tutuklular üzerindeki baskı ve saldırılardan kendisinin de sorumlu olduğunu, tutukluların yalnız olmadığını, Türkiye ve dünya kamuoyunun gözünün üzerinde olduğunu, bunun hukuki ve insani sorumluluğunu her zaman taşıyacağını belirterek ayrıldı.

Daha sonra komitenin cezaevi

savcısı Yaşar Aslan'la görüşme talebi önce savcı tarafından reddedildi, görüşmede ısrarlı olunca kabul etmek zorunda kaldı. Cezaevi savcısı da yapılanların tamamen yasalara uygun olduğunu, elinden birşey gelmediğini, bakanlığın sorunu olduğunu söyledi.

Buca'da siyasi tutsaklar üç gün boyunca operasyona tabi tutulmuş, kendilerine KAP adını veren Kemalist Asker-Polis ve gardiyanların saldırısına uğramış, birçoğu yaralanmış, bütün eşyaları yağmalanmış, kitap savunma ve dökümanları parçalanmış, bunların hepsi de yasaları uygun yapılmıştı!!!

İktidara gelmek için cennet vad eden Koalisyon Hükümeti'nin en önemli icraatlarından biri de "yasal işkence" oldu. Bu yanıyla da cunta dönemini aratır oldu.

Zulmün, zorbalığın kol gezdiği, kan can pahasına ANAP Hükümeti zamanında kazanılan en insani taleplerin yeniden yaşama geçirilmesi için bedenlerini ortaya koyan tutsakların olduğu Buca

Cezaevi'nde, savcının arkasındaki panoda kocaman harflerle şunlar yazılmıştı: "Adaletin hakim olduğu yerde kin ve nefretten ziyade sulh ve sükun hüküm sürer".

Heyet, "Adaletten sözettiğiniz yerde baskı ve zulüm uyguluyorsunuz. Bu da haklı olarak sizden, düzeninizden, devletinizden nefret eden insanları yaratıyor-yaratacaktır da." diyerek, savcının odasından ayrıldı.

Daha sonra İzmir Cumhuriyet Başsavcısı'yla görüşmek isteyen heyetin bu talebi, Başsavcı Melih Tari tarafından da reddedildi. Müvekkillerinin olması nedeniyle sadece avukatlarla görüştü ve yaptıklarının tamamen yasalara uygun olduğunu söyledi.

Bu girişimlerden sonra heyet, Buca Cezaevi I. müdürü Mehmet Akıncı, II. Müdürü İsa Uzun, Buca Cezaevi Savcısı Yaşar Aslan ve cezaevindeki personelle ilgili olarak Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. (Partizan Dergisi'nin hazırlamış olduğu

Dostluk ve Dayanışma Gece-si'ne katılan YDKD temsilcisi, yapmış olduğu konuşmada emekten, insan haklarından yana olan tüm İzmir'lileri Buca ve diğer cezaevlerindeki direnişleri desteklemeye çağırdı. "Zulmün, zorbalığın yasal olduğu ve yasa kabul edildiği bir düzende yaşadığı olmak haklıdır, meşrudur ve insanidir." diyerek, konuşmasını tamamladı.

Gece boyunca sık sık cezaevleri direnişini destekleyen sloganlar atıldı.

İzin alınarak yapılan geceye bile tahammül edemeyen İzmir Polisi gece bitiminde Partizan Dergisi Muhabiri Memik Horoz ile Nezir Yetkin adlı tiyatro sanatçısını gözaltına aldı.)

İzmir'deki girişimlerini tamamlayan heyet, organizesini yaptığı aileler ve çeşitli demokratik kurum ve kuruluşlarla birlikte 40 kişilik bir heyetle 18 Ekim Pazar Günü Ankara'ya gitti. Pazartesi Günü Ankara'da SHP Genel Merkezi'ne giderek Cevdet Selvi ile görüşmek

istediler. Ancak Cevdet Selvi'nin tavırlarının gayriciddi bulunması üzerine SHP binasını işgal ettiler ve açlık grevine başladılar. Bu arada Adalet Bakanı Seyfi Oktay ile görüşmek üzere randevu alan beş kişilik heyeti, adalet bakanı kabul etmeyince, işgal ve açlık grevi salı gecesine kadar sürdürülerek, sorunlar çözümleninceye kadar binayı terk etmeyeceklerini

19'u kabul edildi, 6'sı reddedildi. Oysa reddedilen bu haklar, ANAP döneminde dahi kullanılan haklardı.

Hak, hukuk, insanca yaşam diyerek gelen koalisyon hükümeti, hakları gaspetmekle kalmadı, bu hakların yeniden kazanılması için 38 günlük açlık grevini de dayattı. Zindancılık geleneğiyle hareket eden Koalisyon Hükümeti'nin

amacı, ideolojik olarak çökertme-diği siyasi tutsakları fiziksel olarak çökertmekti.

Tüm hücrelerine kadar baskı, zulüm ve kanla örülmüş bu düzen çaresizlik içinde çare aramaktadır.

Tarih göstermiştir ki son sözü hep haklılar, ama sadece haklı olmalarından dolayı değil, bunu direnişleriyle istediklerinden dolayı söylemişlerdir.

Siyasi tutsakların ve ailelerinin direnişi hal-ka geleceğin kendileriyle olacağını gösteren önemli bir mesaj da olmuştur.

Faşizm ne kadar zalim olursa olsun, ergeç yıkılacaktır!

MALATYA'NIN TEK BEYİN CERRAHI UZMANINA SÜRGÜNÜ!

Malatya'nın ilçeleriyle birlikte tek beyin cerrahisi uzmanı olan Operatör Doktor Ramazan Başkan, Rize Devlet Hastanesi'ne sürgün edildi.

Konuyla ilgili bir basın açıklaması yapan TümSağlık-sen Malatya Şube Başkanı Hacı Çoban, "Tüm Sağlık-Sen üyesi olan Ramazan Başkan, 700.000 nüfuslu Malatya'nın tek beyin cerrahisi uzmanıdır. Devletin böylesi bir durumda insan sağlığını hiçe sayarak sürgün kararları çıkartmasını kınıyor, sürgünün bir an önce geri alınmasını istiyoruz." derken, "Bu durum bizde, devletin Malatya'da da ev ve sokak infazlarına yöneleceğinin ve sürgünün yaralarına anında müdahaleyi engellemeye yönelik olduğu kuşkusunu uyandırıyor." dedi.

DEVLETİN VAHŞET POLİTİKASI HIÇ BİR SINIR TANIMİYOR

MALATYA BÜRO

14.Ekim Günü Malatya Doğanşehir İlçesi'ne bağlı Polat Köyü Çavuşlu Mezrası'nda PKK gerillalarıyla devlet güçleri arasında çıkan çatışmada 23 gerilla şehit olurken, 1 özel tim ve 1 komando çavuş hayatını kaybetti. Gelen haberler arasında 30'a yakın yaralı astsubay ve özel timin olduğu tahmin edilmektedir. Yine aynı çatışmadan önce özel tim aracı Doğanşehir Çığlık mevkinde gerillalar tarafından pusuya düşürülmüş, 3 özel tim görevlisi yaralanmıştır; yaralılarından tim komiserinin daha sonra öldüğü gelen haberler arasında.

Şehit düşen gerillaların 13'ünün çatışmadan iki üç-gün önce gerilla saflarına katıldığı bilinmektedir. Görgü tanıkları ve bize ulaşan bilgilere göre, yeni katılan gerillaların bir mağaraya sığınmış ve silahsız oldukları, sağ yakalanıp, kurşuna dizildikleri şeklindedir. Bu görüşü, şehitlerini almaya giden aileler tarafından yapılan açıklamalar doğrulamaktadır. Şehit aileleri tarafından yapılan açıklamada şehitlerin elbiselerinin çoğunun göğüs hizasında se-

ri kurşun deliklerinin olduğu şeklindedir. Bu da yeni katılan 13 kişinin silahsız-savunmasız bir şekilde ele geçirildikten sonra, ayakta yanyana dizilerek tarandığı ve daha sonra da bombalarla tanınmaz hale getirildiklerini kanıtlamaktadır.

Şehit düşen gerillaların hemen hepsinin cesedi tanınmaz bir halde, kimisinin gözleri oyulmuş, kolları bacakları kopmuş ve Polat Köyü'ne kadar yerde süründürülmüşlerdi. Daha bir gün öncesinde gerillaya katılmış, hiçbir faaliyeti olmamış, silahsız, savunmasız, gençcik insanların sağ yakalanıp, katledilmesi devletin gelişen ulusal ve toplumsal mücadele karşısındaki acizliğini, zavallılığını, bayağılığını ve düşmüş olduğu krizin içerisinde çürümüşü göstermektedir. Aslında onlar azgınlaşıkça sonlarını hazırlamaktadırlar.

Daha sonra görüştüğümüz şehit aileleri "Çocuklarımızla gurur duyuyoruz; çünkü onlar halkın özgürlük mücadelesinde şehit düştüler. Kürdistan sağ olsun, geride kalanlar sağ olsun", "Bu devlete asker vermiyeceğiz, çocuklarımız bu devlete askerlik yapacağına gidip kendi halkının özgürlüğü için savaşsın" diyorlar.

SAĞMALCILAR TUTSAKLARI:

"YENİ BİR MEFAYİR ÖZGEN OLAYI İSTEMİYORUZ!"

İSTANBUL

SAĞMALCILAR Cezaevi siyasi tutsakları, 25 Ağustos 92 tarihinde evinden polis tarafından gözaltına alınıp ağır işkencelerden geçirilen ve bunun sonucunda bağırsak dağılması ve iç kanama geçiren; 31 ağustos günü tutuklanarak cezaevine getirildiği aynı akşam durumunun ağır oluşu nedeniyle Bayrampaşa hastanesine kaldırılan Nesimi Yıldırım'la ilgili bir açıklama yaptılar. Siyasi tutsaklar Nesimi Yıldırım'ın sağlık durumuyla ilgili olarak "Aradan uzun süre

geçmesine rağmen hiç bir tıbbi müdahalede bulunulmamıştır; bulunulmasına polis ve bazı faşist 'doktorlar' tarafından engel olunmuştur. Gözaltına alındıktan sonra durumu ağırlaşarak komaya giren arkadaşımız Cerrahpaşa Hastanesi'ne kaldırılmış ve hiç bir müdahale yapılmayıp, bilinçlice ölüme terk edilmiştir. Adalet Bakanı'nın gerine gerine tutuklanan insanların cezaevlerinde sağlıkları ve can güvenlikleri korunacaktır" açıklamalarının gerçek anlamı da bu olsa gerek" açıklamalarını yaparken; Mefayir ÖZGEN'in katledilişini örneklen-

Doğanşehir'e cenazelerini almaya giden aileler, özel timin ailelere ve çevreye gözdağı vermek için rastgele silah siktıklarını belirtiyorlar. Diğer yandan, yine özel tim, yeni bir katliama zemin yaratmak için, okul duvarına ve askeri panzere kendilerinin yazdıkları "Yaşasın PKK", "Kürtlerin hesabını soracağız" yazılarını bahane ederek, provokasyon yaratmaya çalışıyorlar.

İşin ilginç yanı, kendisini halk saflarında gören PSKT-Özgürlük Yolu yanlısı kişiler, şehit ailelerinin bazılarına telefon ederek, cenazeye sahip çıkmamalarını, gençlerini cenazeyi almaya götürmemelerini, gitmeleri halinde devletin kendilerini tarayacağını söyleyerek, provokasyona açık, karşıdevrimci bir tavır takınıyorlardı. Bunu, birkaç şehit ailesi dile getirmektedir. Yine aynı anlayışı taşıyan bazı kişiler de Yazihan ve Arguvan Narmikan Köyü'nde gençlere ve ailelere "Bunların sonu hep böyle olacak, hepsi teker teker ölecek" şeklinde propaganda yapmaktadırlar.

Şehitlerin cenazeleri köylerinde, mücadelelerine yaraşır bir şekilde saygı duruşu, konuşmalar ve sloganlar eşliğinde, törenle toprağa verildiler.

direrek de "Mefayir ÖZGEN arkadaşımız koma halindeyken hastahaneye kaldırılmış; çeşitli hastahaneler arasında götürülüp getirilen arkadaşımıza tıbbi müdahalenin yapılması polis ve faşist 'doktorlar' tarafından engellenmiş ve bilinçlice Ağustos ayı başında katledilmişti.

Yeni Mefayir ÖZGEN olayını yaşamak istemiyoruz. Hastahane, cezaevleri, sorgu merkezlerinde siyasi tutsaklara yönelik insanlık dışı uygulamalara karşı kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz" görüşlerine yer verdiler.

TUZLA KATLIAMI BİR KEZ DAHA LANETLENDİ DÖRT KIZIL KARANFİLDİ DÜŞEN TOPRAĞA...

İSTANBUL

1987 Ekim'inde, dört TKP/M-L TIKKO SAVAŞÇISI (İsmail HAKKI ADALI, Kemal SOĞUKPINAR, Refa ŞEN, Fevzi YALÇIN) nın katledilişleri dördüncü yılında bir kez daha lanetlendi.

11 Ekim Pazar günü saat 14:00'de Sarıgazi Mezarlığı'nda yaklaşık yüz kişinin katıldığı an-

lerek Tuzla Katliamı'nın da bu aczin bir ürünü olduğu vurgulanırken, kendine "insanım" diyen herkese katliamlara, infazlara, kaybolmalara ve işkenceye karşı sessiz kalmaması ve tavır alması çağrısında bulunuldu.

Yapılan konuşmalardan ve okunan şiirlerden sonra "Tuzla Şehitleri Ölümsüzdür", "Tuzla'nın Hesabı Sorulacak" slo-

ma toplantısı "Tuzla'da katledilen TKP/M-L SAVAŞÇILARI ve tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra şiirler okundu ve Tuzla katliamıyla ilgili konuşmalar yapıldı. "Tuzla Şehitleri Ölümsüzdür", "Tuzla'nın Hesabı Sorulacak", "Partizanlar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı", "Ağa Patron Devletini Yıkacağız" sloganlarının atıldığı anma toplantısında Yeni Demokratik Kadın Derneği adına da bir açıklama yapıldı. Açıklamada devletin gerçekleştirdiği katliamların, polislin yargılı infazlarının, kaybolmaların; acz içinde olmasından kaynaklandığı belirt-

ganlarının eşliğinde kortej oluşturularak yürüyüşe geçildi. Marşların da söylendiği yürüyüşten sonra anma toplantısı programı çerçevesinde düzenlenen Şırnak Katliamı'ndan görüntülerin ağırlıkta olduğu dia gösterisi için toplu bir şekilde Deniz-İş Kazlıçeşme Şubesi'ne gidildi. Dia gösterisi 12 Eylül'den bu yana halka yönelik cinayetler, katliamlar, Devrim Şehitleri, Şırnak'ta Kürt ulusunun yakılıp yıkılan evleriyle parçalanmış cesetler, yaralanmış, sakat kalmış insanlar, bir tek kurşun izine rastlanmayan devlet dairelerinin, devlet lojmanlarının ve resmi arabaların görüntüleri yer aldı. Dia gösterisinden sonra anma toplantısı programı sona erdi.

GERILLA BÖLGESİ'NDEN

Eylül ayının son haftası içerisinde, Pülümür-Kırmızıköprü mevkiinde pusuya atan TIKKO gerillaları, çıkan çatışma sonucu 2 askeri öldürerek, geri çekilmişlerdir. Yaralı sayısı hakkında bilgi alınmadı. Gerillalarda kayıp yok.

2 Ekim'de Hozat'ın Kurukaymak köyünde, pusuya atan TIKKO gerillaları Askeri CMS aracın roketle isabet alması sonucu 8 eri öldürerek 20 den fazlasını da yaralayan safdışı etmiştir. TIKKO gerillaları kayıp vermeden üstlerine çekilmişlerdir.

3-7 Ekim tarihleri arasında Hozat'ın Hıdırdamı bölgesinde tesadüfi olarak birarada bulunan TIKKO, PKK, DEV-SOL gerillaları askerler tarafından kuşatılmış, yaklaşık 4 gün süren çatışma sonucu 17 er ve 1 üstteğmen öldürülerek ve 30'un üzerinde de yaralanan safdışı edilmişlerdir.

Karadan ve havadan yapılan saldırılara, sayıca büyük bir üstünlüğe ve çok övülen "COBRA" helikopterlerine rağmen hiçbir gerilla gurubu, kayıp vermeden üstlerine çekilmişlerdir.

VELİ KARASU

.....1962 - 9 Kasım, 1962

İlk ve Orta Okulu Tunceli'de tamamlayarak 1976'da Ankara'ya Ağabeyinin yanına gelen KARASU, okul dışında vakit bulduğu zamanlarda değişik işlerde çalışır. Çevresi tarafından sevilen/sayılan aynı zamanda cesaret ve atılganlığıyla örnek gösterilen bir kişiliğe sahiptir...TKP-ML Sempatizanı olan VELİ KARASU ve yoldaşı ESREP SAHİLER Adana'da gençlik içinde çalışma yaparken Sosyal-faşistler tarafından katledildiler...

HASANPAŞA DAVASI SÜRÜYOR... KATLIAMA ÖZGÜR CİHAN TANIKLIK YAPTI

İSTANBUL

Hasanpaşa'da 19 Mayıs 1991'de, polislin infazı sonucu katledilen TKP/ML kadrolarından İsmail Oral ve Hatice Dilek'in katillerinden oniki polis hakkında açılan dava, Kadıköy 1.Ağır Ceza Mahkemesi'nde yeni bir duruşmayla devam etti. 21 Ekimdeki bu duruşmaya sanık olarak dört işkenceci polis gelirken, Hatice Dilek'in 9 yaşındaki oğlu Özgür Cihan da tanık olarak dinlendi.

Özgür, o gün ilk defa mahkeme salonunda ifade verecekti ve daha dokuz yaşındaydı.

Fakat ilkökul çocuklarına bile işkence yapan, gözaltına alan ve aç bırakan

adalet anlayışı nasıl olurdu da dokuz yaşındaki bir çocuğu tanık olarak dinlerken yaşamı ve ruh halini gözönüne alabilirdi? Tabi ki gözönüne alamazdı; işkenceci polisleri, katil ramboları aklamak varken Özgür'ün üzülmemesinin, heyecanlanmamasının ve korkmamasının ne önemi vardı?... Hakim, Özgür'e "O akşam evde ismail var mıydı yok muydu?" sorusunu defalarca sorması nedeniyle Özgür de doğal olarak çelişkiye düştü ve sonunda kesin bir şekilde "İsmail Amca o akşam evde vardı" yanıtını verdi.

Özgür olayın yaşandığı akşamı yaşadığı ve hatırlayabildiği kadarıyla "

Akşam ben uyuyordum, silah sesleriyle uyandım ve yataktan kalkıp diğer oda-

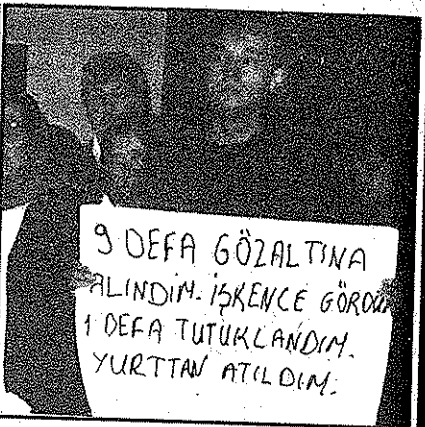
ya geçince bir polis annemin başına ayağıyla bastırıyordu. Annem bana 'Babamı ara' dedi. Polis de 'babamı arayamazsın'dedi. Annem o sırada sağdı ve yaralı değildi. İsmail Amca'yı uyandıktan sonra hiç görmedim. Annemle konuştuktan sonra polisler bana giyinmemi söylediler. Polis Annem'in başına ayağıyla bastırıldığı için ben kendim giyindim ve sonra beni alıp polis merkezine götürdüler. Polis merkezinden babamı arayıp haber verdim ve beni sabah gelip aldı." şeklinde anlattı ve evde hiç silah görmediğini söyledi. Hakimın sanık sandalyesindeki dört polisi göstererek aralarında Hatice'nin başına ayağıyla bastırmanın olup olmadığı sorusuna "hayır" yanıtını verdi.

Hatice Dilek Arslan ve İsmail Oral'ın avukatları, bilirkişi raporunun bir çok şeye açıklık getirmekten yoksun olduğunu ve tekrar incelenmesi ve yeni bilirkişi heyetinin belirlenmesi gerektiğini belirtirlerken; avukatlardan biri de "Bilirkişi raporu hiç birşey anlatmıyor. İsmail ve Hatice'nin elbiseleri nerede? Evde hiç birşey giymeyip 'tarzan' gibi mi dolaşıyorlardı?" diye sorarak bilirkişi raporunun gerçeklerden çok uzak kaldığını söyledi. Sanıkların avukatları ise, mahkeme heyetinin Hatice ve İsmail'in ailelerinin lehine ne varsa silmek için tüm çabayı sarfederken "herşeye itiraz ediliyor, bu böyle olmaz" diyerek işkenceci polislerle ve rambolara hiç bir şey olmaz" vurgusunu yapıyorlardı.

Mahkeme heyeti duruşma gününü 1 Aralık 1992 saat:10:00 olarak belirlerken; İsmail ve Hatice'nin aileleri de 'adalet' denilen şeyin Türkiye'de ne anlama geldiğinin görülmesi için duyarlı kamuoyunu duruşma günü mahkeme salonuna çağırıldılar.

GÖZALTINDA BİR KAYIP DAHA

Yıldız Üniversitesi Harita Mühendisliği öğrencisi Ayhan Efeoğlu'ndan 6 Ekim'den beri haber alınamıyor. İYÖ-DER'li öğrenciler, yaptıkları bir basın açıklamasıyla Ayhan Efeoğlu'nun polis tarafından göz altına alındığını ve kaybedilmek istendiğini belirttiler. Basın açıklamasında şunlara yer verildi: "....Ayhan Efeoğlu'da gözaltında kayıplar listesine eklenmek istenmektedir. Savcılığa bildirimde bulunulmamış, gözaltına alındığına dair hiçbir işlem yapılmamıştır. 9 günden beri kayıptır. İktidar nerede olduğunu açıklamalı akıbetini kamuoyuna duyurmalıdır.

Kayıplar her geçen gün artmaktadır. Yusuf Erişti, Hüseyin Toraman, Hasan Gülünay, Hüsamettin Yaman, Soner Gül gözaltında katledilmiş, kaybedilmişlerdir. Son bir yılda yargısız infazlar, toplu katliamlarla yüzlerce insan öldürülmüştür. İşte iktidarın demokrasi bilançosu budur.Bütün bu insanlık dışı uygulamaların, vahşetin sorumlusu siyasi iktidardır. Kontrolleriyle savunan, halka düşmanlığını devlet terörünü meşru gösterme gayretleriyle ortaya koyan iktidar, bütün bu vahşetin hesabını vermek zorundadır.

Hergün değişmeyen sözlerle tekrarlanan demeçler, göz boyamaya yönelik vadeler halk için inandırıcılığı çoktan yitirmiştir. Artık halk, çocuklarının göz göre göre katledildiğini, her türlü talebe karşı terörle sindirilmek istediklerini somut olarak görmekte, yaşamaktadır.

Bu terörü, bu katliamları daha uzun süre gizlemek, çeşitli demogojilerle, yalanlarla meşru göstermeye çalışmak boş bir çabadır. Üniversitelerde kaybedilen, evlerde öldürülen, yollarda kurşuna dizilenlerin halkın içindedir, halkın çocuklarıdır. Ve bunların hesabını sormakta, sorgulamaktadır.

Biz İYÖ-DER'liiler olarak, Ayhan Efeoğlu'nun 9 günden beri kayıp olduğunu kamuoyuna duyururken, iktidarı da arka daşımızın akıbetini bir an önce açıklamaya çağırıyoruz. Döktükleri kan onları boğmaya başlamıştır."

İNSAN HAKLARI MI? KOLTUK HAKLARI MI? Dsi Toplantı Salonunda 25 Ekim Günü Yapılan İHD 4. Olağan Genel Kuruluna Yönelik Beklentiler Liste Kavgaları Arasında Boğulup Gitti

ANKARA BÜRO

İHD Genel Kurulu saat 10'da başladı ve saat 23.00'e dek sürdü. Başkanlık divanının oluşturulması ve saygı duruşundan sonra yeniden aday olmayacağını belirten Genel Başkan Nevzat Helvacı açılış konuşmasını yaptı. İHD tabanının geniş tepkilerini üzerinde toplayan Helvacı'nın tekrar aday olmaması onu yoğun eleştiri ve teşirden de korumuş oldu.

Bine yakın delegeden 550 kadarının katılabildiği genel kurul boyunca hararetli kulis çalışmalarından dolayı salon sık sık boşaldı. Daha sabahtan seçimi kimin kazanacağı belli olmuştu. Listelerin kilit adamı İstanbul Şube Başkanı Ercan KANAR önceleri ayrı bir liste hazırlamıştı ama 16 Kürt Şube Başkanının Genel Sekreter Akın Birdal'a destek verdiğini öğrenince tavır değiştirdi. Böylece KANAR şiddetle eleştirdiği eski yönetimin listesinden bir genel başkan yardımcılığı payesiyle yetinmek zorunda kaldı. Ercan KANAR'ın üzerine hesaplar kuran diğer çevrelerden ağırlığını Ankara Şube yönetiminin oluşturduğu bir grup "İlkelerin ve anlayışların yerini liste pazarlıklarının aldığı" gerekçesiyle ayrı bir liste hazırladı. Şanal SARUHAN, Fevzi ARGUN, Ayşe PEKDEMİR, Tanıl BORA gibi isimlerden oluşan listeye taraftarları "çığlık" listesi diyorlardı. Başka bir çevre ise "Helvacı ve Birdal'da cisimleşen pasif bürokratik anlayışın hazırladığı listeye oy vermeyerek boş oy verecekleri-

rini ilan ettiler. Anlaşılan İHD'de makam kazanmak mebus olmak kadar önemliydi.

Genel Kurulda konuşma yapan konuklardan en çok alkış alanı HEP Milletvekili Hatip DİCLE oldu. DİCLE, GÖLE KATLIAMI gibi örneklerden yola çıkarak T.C'nin savaş hukuku ve ahlakını çiğnediğini dile getirdi. Gerek diğer konuklar gerekse İHD delegeleri konuşmalarında ağırlıklı olarak T.C'nin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaştan ve Kürt sorunundan mutlaka bahsettiler.

Yönetim ve Denetleme kurulları Çalışma Raporlarının okunmasının ardından yapılan konuşmalar içinde ise en dikkat çekici olanı Ercan KANAR'ın kiydi. KANAR konuşmasında adeta günah çıkardı ve listelerine girdiği Genel Merkez yönetimini bir güzel eleştirdi.

Eski yönetimin aklanmasından sonra tüzük değişikliklerine geçildi. Merkez Yönetim Kurulu onbir kişiye çıktı, üyelik aidatı 60 bin liradan 240 bin liraya yükseltildi. Bu kadar yüksek aidat artışına itirazlar olduysa da parmak kaldırma yöntemiyle tüzük değişiklikleri onaylandı.

Birçok delege ve divan bir an önce seçimlere gitmek istiyordu ve zaman gitgide daralıyordu. Bu nedenle belli konularda İHD için oldukça önemli sayılması gereken önergeler konu başlıkları okunarak hızla geçirilmek istendi.

Delegelerin tepkisi üzerine metinlerin tamamının okunmasına karar verildi. Bu kez de metinler hızla okundu ve hiç tartış-

ılmadan aynı hızla parmak he-

sabıyla onaylandı. "Çığlık" listesinin başında yer alan ÇHD Başkanı Av. Şanal SARUHAN program dışı, oldukça uzun ve acıklı bir konuşma yaparak Akın BİRDAL listesini eleştirdi.

Saat 20.00 sularında oylama-ya geçildi. Bir an önce oy verip çekip gitmek isteyen bir çok insan sandık önlerinde yığılmalara yol açtı. Birçok kişi ise seçim sonucunu bile beklemeden oyunu verip salonu terketti. Merkez Yürütme Kurulu üyeliklerine Akın BİRDAL, Hüsnü ÖNDÜL, Yavuz BİNBAŞI, Ercan KANAR, Fevzi VEZNEAROĞLU, Yusuf ALATAŞ, Bayram ÇELİK, Orhan ÖZER, Günseli KAYA, Ragıp ZARAKOLU, Yaşar SEYMEN'den oluşan liste 260 oy'la seçimi kazandı. 50 kişi bu listeye oy verirken Akın BİRDAL'ın ismini karalamıştı. Şanal SARUHAN listesinin 140 oy aldığı sandıktan 48 boş oy çıktı. 100 kadar delege ise genel kurula gelmesine rağmen oy kullanmadan çekip gitti.

Devlet terörünün olağanüstü boyutlara tırmadığı günlerde yapılan İHD Genel Kurulu, birçok İHD üyesinin yaşayıp gördüğü gibi liste kavgaları ve makam kapma telaşından başka şeylere pek fırsat bırakmadı. İki yılda bir toplanan Genel Kurulda herşeyin yüzeysel olarak geçirilmesi, programlar üretmeye yönelik herhangi bir çabanın olmayışı sanırız İHD'nin geleceğine ilişkin kuşkuluları da artırı-

PARTIZAN COŞKUSU...PARTIZAN DAYANIŞMASI

İSTANBUL

İzmir'de 16 Ekim tarihinde Partizan dergisinin hazırlanmış olduğu, "PARTIZAN DERGİSİYLE DOSTLUK VE DAYANIŞMA GECESİ"nde geçmişin, bugünün ve geleceğin Partizan yüreği, Partizan coşkusu ve Partizan anlayışı yankılandı.

Coşkulu başlayan gece, hükümet komiserinin tüm engelleme ve tehditlerine rağmen sonuna kadar coşkuyla devam etti.

Gecenin hazırlanmasının son günlere sıkıştırılması, ilgili bir kısım arkadaşın bir gün öncesinden gözaltına alınması ve organizasyonda yeteri kadar insanın görev almaması nedeniyle bir takım teknik eksiklikler yaşandı. Örn: Afişleme, bilet dağıtımı ve propagandası daha yaygın yapılabilir. Ayrıca salon

vakit varsa bir başkası da bir başka şiirle katılabilir. Şiir okumadaki bu kaos, zaman zaman slogan atmada da kendisini gösterdi. Bu tutum genel bir zaaf niteliğindedir. Hangi sloganlar, ne zaman ve nasıl atılmalıdır sorunu bir başka yazıda irdelemek üzere şimdilik konuyu kapatıyoruz.

Saygı duruşundan sonra merkez büro temsilcisi Memik HOROZ bir konuşma yaptı. Yer yer mesaj-

rine duyulan sempatiyle birleşince program boyunca dinmeyen alkışlar aldı.

Gecenin bu bölümünde Buca Cezaevindeki açlık grevine destek vermek için İstanbul'dan gelen ve çeşitli DKÖ'lerin yer aldığı heyette Yeni Demokratik Kadın Derneği adına yer alan Seza MİS, geliş amaçlarını anlatan, Buca ve diğer cezaevlerindeki direnişlere destek vermeye çağırın bir konuşma yaptı. Gece boyunca bu direnişleri destekleyen sloganlar atıldı.

Bundan sonra sahneye Grup Dicle çıktı. Genç ve amatörlerden oluşan bu grup da ellerinden geldiğince güzel bir program sundular. Sahnede uzun süre kalmalarına rağmen izleyiciler zevkle dinledi. Fakat zaman ayarlamasındaki tecrübesizlikten kaynaklanan bir sorun yaşandı. Grup Dicle'ye çok fazla zaman

ayrıldığından gecenin sonunda çıkan Ozan Barış'a oldukça az bir zaman kaldı ve izleyiciler Ozan Barış'ın o güçlü ve yüreklerde yankı bulan sesinden yeterince yararlanamadı. Deyim yerindeyse tadı damağımızda kaldı.

Grup Dicle'den sonra sahnede Yeni Demokratik Kadın Derneği'nin Tiyatro Grubu'nun hazırlanmış olduğu KIRMIZI BALIKLAR adlı oyun sergilendi. Oldukça kalabalık bir ekiple çıkan bu genç ve amatör arkadaşların bir çoğu ilk defa böyle bir heyecanı yaşıyordu. Buna rağmen oyun tüm izleyicileri etkiledi ve sahnedekilerle bütünleşti. Oyunun sonunda inşaattan

düşerek ölen Ahmet Usta'nın sosyalizm düşü tüm izleyicilerin düşü oldu ve hep bir ağızdan kollar havada "Bu düşler bizim", "Bu düşler bizim", "Bu düşler bizim" diye haykırıldı. Ardından geleceğin kendi ellerimizle yaratılacağına bilincinde olmanın coşkusuyla uzun süre alkışlarla "GELECEK ELLERİMİZDE-DİR!" diye slogan atıldı.

Kitlenin sahnedekilerle bütünleştiği bu ortamda bir kez daha tiyatronun kültür cephesindeki önemi derinden hissedildi. Bu nedenle bu alandaki eksiklikler giderilmeli ve çok daha iyi oyunlar sergileme çabası sürdürülmelidir. Tiyatro ekibi de amatör olmalarına rağmen güzel bir oyun sergilediler, çok kısa olmasının yarattığı burukluk dışında iyiydi. Ozan Barış gibi tiyatronun da tadı damağımızda kaldı ve izleyiciler biraz daha uzun sürseydi diye hayıflandılar.

Gece boyunca sahneye çıkan, sunucuyla beraber programa katılan ve her defasında yüreğimizde güzel direniş, dostluk, yoldaşlık duygularını kabartan ve birbirinden güzel şiirler okuyan arkadaşın şiirlerini dinlemek ayrı bir şölendi.

Gecede burukluk yaratan en önemli şey katılımın yeterli olmayıştı. Bunda hem ön çalışmanın yeterince yapılmaması, hem İzmir halkının sindirilmişlik çemberini kıramaması (Ki bir çoğu da bilet aldığı halde "Gözaltına alınabilirim" endişesiyle gelmemişti.) Hem de yerel seçim çalışmaları nedeniyle aynı gün bir çok yerde etkinlik olduğu özellikle diğer çevrelerden katılım az olmuştu.

Gecede eksik olan bir yanda gözaltılar olabileceğini de hesap ederek daha organize çıkılma işinin önceden tartışılıp karara bağlanmamasıydı. Nitekim gecenin bitiminde iki arkadaşımız gözaltına alındı. Sinmişliğin olduğu bu ortamda tüm engellemelere rağmen böyle bir gecenin yapılması olumlu olmuş ve bu havanın kırılmasına katkıda bulunmuştur. Daha organize, daha katılımlı geceler-şenlikler yapılması için eksikliklerden ders çıkarılmalı, her zaman daha iyi, daha iyi ve daha iyi hedeflenmelidir.

İNER YAYINLARI

Ankara Cad. No: 31 Kat: 4 /51
Cağaloğlu-İST. Tel: 519 16 16

J.V. STALİN ESERLER

CİLT: 12

Nisan 1929 — Haziran 1930

J. V. STALİN
SBKP(B)'DEKİ
SAĞ SAPMA ÜZERİNE

J. V. STALİN
DİYALEKTİK VE
TARİHİ MATERYALİZM

LENİNİZM DİZİSİ

- LENİNİZM NEDİR? 1. Döfter..... 18.000
- PROLETER DEVRİMİN TEORİSİ, 2. Döfter..... 18.000
- PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ 3. Döfter..... 16.000
- SOSYALİST İNSANIN ZAFERİ UĞRUNA MÜCADELE 4. Def..... 16.000
- TARIM VE KOYLÜ SORUNU 5. Döfter..... 22.000
- ULUSAL SORUN VE SÖMÜRGE SORUNU 6. Def..... 26.000
- PROLETER DEV. STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ 7. Def..... 16.000

- ESERLER Stalin Cilt: 1 1901—1907..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 2 1907—1913..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 3 1917..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 4 1917—1920..... 42.000
- ESERLER Stalin Cilt: 5 1921—1923..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 6 1924..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 7 1925..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 8 Ocak—Kasım 1926..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 9 Ara.1926—Temmuz 1927..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 10 Ağus.- Aralık 1927..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 11 1928 - Mart 1929..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 12 Nis. 1929 - Haz. 1930..... 37.000
- ESERLER Stalin Cilt: 15 [SBKP(B) TARİHİ] 1938..... 42.000
- DİYALEKTİK VE TARİHİ MATERYALİZM J. V. Stalin..... 8.000
- SBKP(B)'DEKİ SAĞ SAPMA ÜZERİNE J. V. Stalin..... 16.000

- MATERYALİZM VE AMPRIOKRİTİSİZM I Lenin..... 28.000
- MATERYALİZM VE AMPRIOKRİTİSİZM II Lenin..... 33.000
- POLİTİK EKONOMİ Ders Kitabı Cilt:1 (1955)..... 42.000
- SENDİKALAR ÜZERİNE I MUHAREBE OLARAK GREV Losovsky..... 22.000
- SENDİKALAR ÜZERİNE II MARX VE SENDİKALAR Losovsky..... 26.000
- TARİH ÇARPITICILARI SSCB Enf. Bürosu-Stalin..... 22.000
- PARTİ KONGRE RAPORLARI Malenkov-Kruşçev..... 28.000
- ÖRGÜTLENME ÜZERİNE Lenin—Stalin 3. Baskı..... 22.000
- KADIN VE SOSYALİZM A. Bebel (Tam Metin)..... 55.000
- KADIN SORUNU ÜZER. MEL-S-Komintern ve C.Zetkin 3. Bas..... 37.000
- KADIN SORUNU ÜZE. SEÇ. YAZILAR C. Zetkin 2. Baskı..... 26.000
- POLEMİK (1963) (Dokuz Yorum)..... 55.000
- PROLETARYA DİK. TARİHSEL DENEYİMLERİ..... 12.000
- FRANZİS DEVRİMİNİN KISA TARİHİ A. Soboul..... 22.000
- ANTI-SEMİTİZM ve YAHUDİ SORUNU I. Rennap..... 16.000
- YAHUDİLİĞİN ÇÖKÜŞÜ Otto Heller..... 37.000
- LENİN'DEN ANILAR N. Krupskaya (3 Kitap Birarada)..... 50.000
- BİRÇOK HAYAT YAŞADIM A. Kollontai (Otobiyografi)..... 50.000
- SELAM YAŞAM ATEŞİ Nikolai Ostrovski..... 26.000
- ÇİN HALKININ SAVAŞI Agnes Smedley..... 28.000
- TOPRAĞIN KIZI Agnes Smedley..... 28.000
- DEVRİM YILLARI 1905- S. Matielavski (Tarihi Roman)..... 42.000
- ÜYE MİSİN? ... ÜYE MİYDİN? H. Keil..... 28.000
- ÖZGÜRLÜK P. Wahlöö (Roman)..... 26.000
- BRECHT'İN LAI-TU'SU R. Berliou (Der. H. Bunge) (Biyografi)..... 33.000
- KILLARI YOLUNMUŞ MAYMUN Güney Dal (Roman)..... 33.000

100.000 Liradan fazla siparişler %30 indirimli olarak gönderilir.
Ederi, Ali Yavuz Çengeloğlu 666467 No'lu Posta Çek hesabına yatırıp,
havale makbuzunun fotokopisini listenizle birlikte adresimize gönderiniz.

AVRUPA DAĞITIMIMIZ: BARIŞ BUCHHANDLUNG
Solingerstr. 1 41 Duisburg 11— DEUTSCHLAND

TUYAP KİTAP FUARINDAYIZ

ÇIKTI

GUZMAN'A ÖZGÜRLÜK KAMPANYASI SÜRÜYOR!

12 Eylül 1992 günü Peru faşist güçlerince tutsak edilen Peru Komünist Partisi Başkanı ABİMAEL GUZMAN(Gonzalo)'ın yaşamını korumak için Londra'da oluşturulan Acil Enternasyonal Büro'nun bu kampanyasına destek vermek için dünyanın birçok ülkesinde "Guzman'a özgürlük" komiteleri kuruldu.

Yürüyüşler yapıldı, konsolosluklar işgal edildi, imzalar toplandı. Ve bazı ülkelerde parlamento düzeyinde Abimael Guzman'ın serbest bırakılması için Peru devletine açık mektuplar deklere edilerek gönderildi. Şimdi bu kampanya, dünyanın dört bir yanından Peru'ya giden heyetlerle devam ediyor.

Abimael Guzman, savunduğu düşünceleriyle halkını diktatörlüğün baskısı altından alarak devrime ve sınıfsız toplum özgürlüğüne doğru götürme mücadelesiyle önemli bir şahsiyettir. Ancak daha da önemlisi, Bütün dünya gericiliğinin, başta ABD Emperyalizmi olmak üzere dünyanın bütün sömürücü sınıflarının ve diktatörlüklerin onu alelacele ortadan kaldırmak ve yaşamına son vermek için ortaya koyduğu çabanın kendisi, Guzman'ın sadece Peru halkına ait bir şahsiyet olmadığını, dünyanın ezilen ve sömürülen halklarının, ve insanlığın çok önemli ortak bir değeri olduğunu ortaya koyuyor.

Guzman'ın tutsak düşmesinin ardından dünyanın bütün gericileri, ve bu arada Türkiye'de de MİT'in hazır-lop kaleşörlerinin yuvalandığı Hürriyet Gazetesi, Guzman'a karşı bir karalama kampanyası başlatarak, Türkiye'deki komiteyi de "24 bin insanın ölümlünden sorumlu" Guzman'a özgürlük istedikleri için kendince suçladığı kişiye "suç ortağı" göstermeye çalışarak, Sam amcanın hafiyelerine bu konuda da bağlılığını gösterdi. Ama Neye yaradı?

Herkes, Faşist Peru hükümeti-

nin yaptığı katliamların sorumlusunun, Abimael Guzman olmadığını ve Guzman'ın biran önce ortadan kaldırılması için yapılan çalışmanın da bu katliamlardaki "sorumluluğu"ndan ileri gelmediğini biliyor. Zira ABD Emperyalistleri dünyanın bütün halk düşmanlarının da sözcülüğünü yerine getirerek, korkularının kaynağını dile getirmiş durumdadılar: "Guzman Yeni Dünya Düzeninin Bir Numaralı düşmanı" imiş! Bütün Amerika gazeteleri avaz avaz bunu bağıyor. İşte Doğrusu da budur. Korku da bu sözcükte saklıdır. Yani, Guzman emperyalizmin "yeni dünya düzeni" diye halklara yutturmaya çalıştığı, sömürü, zulüm ve ulusların birbirine kırılması, bölgesel savaşlarla silah tekellerine pazarlar açılması, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin kanla bastırılması, dünya halklarının hangi bölgede ve ülkede olursa olsun özgürlük mücadelesinin üzerine emperyalistlerin birlik oluşturarak gitmesi ve önemlisi de devrim mücadelelerine önderlik yapan parti-örgüt ve liderlerinin karalama kampanyasıyla gözden düşürülmesi vb. olan yeni dünya düzeninin düşmanıdır.

Guzman'ın dünya gericiliğine saldırdığı korku onun görüşlerinden ileri gelmektedir.

Dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi Türkiye'de de bu gerçeğin bilincinde olan birçok duyarlı kişi ve kurum bu değer korunması ve hayatının garanti altına alınabilmesi için bir komite kurarak çeşitli etkinliklerle kampanya başlattı.

Dergimizin de faal olarak yer aldığı bu kampanyada ilkönce 4 günlük süreci kapsayan imza toplama kampanyası yürütüldü. Yanı sıra, bu imzalarla birlikte, Merkezi Londra'da olan "Acil Enternasyonal Büro'nun, dünyanın birçok ülkesiyle yaptığı faks ve telefon giderleri ve Peru'ya gidecek delegasyonla-

rın yol giderlerine katkıda bulunmak için bağış kampanyası sürdürüldü.

Guzman'a özgürlük komitesinde yer alanların sürdürdüğü bu kampanyada toplam altıbin imza ile 23 milyon 800 bin lira para toplandı. Dergimiz bu imza ve para toplamının içinde dörtbinbeşyüz imza ile 20 milyon para ile katılarken Yeni Demokratik Kadın Derneği 2 milyon 500 bin lira para ve 750 imza ile katıldı.

Daha sonra, bu imzaların bir nüshası alınarak Levent'te bulunan Peru temsilciliğine bir mektupla birlikte sunulma girişimi, gerçekleştirildi. Komite üyelerinden, insan hakları derneği temsilcisi, dergimizin bu komitedeki temsilcisi, 68'liler Vakfı temsilcisi ve Komün dergisi temsilcisi ile birlikte Yeni Demokratik Gençlik'ten 20 kişilik bir grupla elçiliğin önüne varıldığında polisin yoğun önlem aldığı görüldü. Komite üyeleri polisle saklambaç oynarcasına bir taktik izleyerek elçiliğin kapısına dayandırlarsa da elçilik görevlileri kapıyı açmayarak telefonla polisi çağırarak imzaları vermek isteyen heyeti binanın dışına çıkardı.

Daha sonra çembere aldığı grubu tek tek üst aramasından geçiren polis, kimliklerini kontrol edip bırakırken, üzerinde elle çizilen Guzman'ın resmi ve "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi, Gonzalo Yoldaş'a Özgürlük" ibarelerinin yer aldığı afişler bulunan 6 kişi gözaltına alındı. Karakoldan "Terörle Mücadele" Şubesi'ne götürülen bu altı kişi akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Peru temsilciliğinin kabul etmediği imzaların bir nüshası, mektupla birlikte ikinci gün elçiliğe postalandı. Yaklaşık altıbin adet olan ve Guzman'ın serbest bırakılmasını talep eden bu imzaların bir nüshası Peru Adalet Bakanlığı'na, bir nüshası da İngiltere'ye; Acil Enternasyonal Büro'ya postalandı.

Bu etkinlikten dört gün sonra ise tabipler odasında bir basın toplantısı ile iç içe, Multivizyon gösterisi yapıldı. Peru'da, PKP'nin yarattığı kurtarılmış alanlarındaki yaşamı, cezaevindeki gerilla yaşamını ve 1986'daki ünlü cezaevi katliamını ve gecekonduyardaki çalışmaların görüntülediği bir İngiliz televizyon kanalının elde ettiği film gösterisi ilgi ve heyecanla izlendi. Gösteri salonuna getirilen on adet video kaseti de izleyiciler tarafından satın alındı.

Guzman'a özgürlük komitesi, Acil enternasyonal büronun organize ettiği; Peru devletinin uluslararası hukuk kurallarına ve insan hakları sözleşmelerine uymasını sağlamak üzere, dünyayı çeşitli yerlerinden Peru'ya heyet gönderme kampanyasına Türkiye'den de Gazeteci-yazar Ragıp Zarakolu gönderildi. İnsan hakları genel başkan yardımcısı ve İstanbul Şube başkanı Av.Ercan Kanar'ın da gitmesi planlandığı halde hayli yüklü olan yol parasının bulunamamasından dolayı gidışı ertelendi.

Şu anda, Peru'nun başkenti Lima'da, Guzman'ın ailesi ve avukatları dünyanın birçok yerinden Lima'ya gelen insan hakları savunucuları, hukukçu, bilim adamı, gazeteci ve politikacıdan oluşan heyetlerle bir karargah kurmuş durumdadır. En son aldığımız bilgilere göre, Guzman 15 Ekin'den bu yana avukatları ve ailesi ile götürülmemektedir. Guzman'ın avukatları bir basın açıklaması yaparak, bunun Guzman'a işkence yapıldığı anlamına geldiğini söyleyerek uluslararası kamuoyunun Peru cuntası üzerinde demokratik baskısını arttırmaları çağrısında bulundular. Ayrıca, Guzman'ın ailesinin ve avukatlarının ölümle tehdit edilmesi, giden delegasyonlardan bir kişinin tutuklanması, birçoğunun itilip kakılması, Peru cuntasının Guzman'ı biraönce ortadan kaldırmak için sabırsızlandığını gösteriyor. Ama Peru halkının devrimci gücü ve dünya demokratik kamuoyu buna izin vermeyecektir.

Hürriyet Gazetesi'nin "KIZIL GÜNEŞ KAFESTE YAZI DİZİSİ"ne Cevap

SN: Belgin AKALTAN (*)

Kızıl güneş kafeste yazı dizimiyle ilgili izledim. Zira ilgilendiren ve ilgi uyandıran bir kişinin; bütün dünya emekçilerini ve özgürlük savaşçılarını etkilediği kadar özgürlüğün düşmanı ve özgürlük düşmanlarının etek openlerini de hayli etkilemiş olduğunu biliyorum.

Siz, tabi gazetecilik yapıyorsunuz ve kitlelere bilgi veriyorsunuz tarafsız mı veriyorsunuz bu bilgiyi? "Çeviri" yazımın bir taraf yazısı olduğu tartışma götürmeyecek kadar açık. "Çeviri" diyorsunuz nerden çevrildiğini belirtme gereği bile duymuyorsunuz. Polis bilgilerinin ve Amerikan İstihbaratının ideolojik yanıtına çalışmasının Türkiye'ye aktarılan bölümü olduğu her halyle belli olan bir "Çeviri" yaparak gazetecilik yaptığınıza inanıyor musunuz?

Bu felsefe profesörünü fakülte koltuğundan Ant dağlarının eteklerine götüren nedenleri irdelemek daha gerçekçi olmaz mıydı? Ya da devletin profesörü iken iyi olan Guzman, devlet karşıtken "kötü" oluyorsa, bu iki durum arasındaki ekonomik, siyasal ve kültürel nedenleri incelemek...

Peru'nun yüzde kırkında demokratik halk iktidarı kuran, ve Peru halkının kayıtsız-koşulsuz "Başkanı" olarak gördüğü Abimael GUZMAN'a terörist derken, ya da, Amerikan emperyalistleri ve onların Peru'daki yardakçısı diktatör Fujimori'ye ait olan "terörist" sıfatını çekincesiz kullanırken bir gazeteci tarafsızlığını icra ettiğinize inanıyor musunuz?

Sonra, 10 yılda 25 bin insanın öldürüldüğünü ve bunun sorumlusunun Guzman olduğunu söylemek, birak gazeteci olmayı, yorumlama kapasitesine sahip bir insan olarak sizi tatmin ediyor mu? Peki öyleyse Peru'daki kontr-gerilla, ne yapıyor? Defalarca Türk basınında da çıkan bu yüzü maskeli ve tepeden tırnağa son model silahlarla teçhizatlı askerler

bu silahları kime karşı ve nasıl kullanıyor? Yüzlerini saklamalarının nedeni ne? Sayısız köylü katliamlarının "gerillayı desteksiz bırakmak" amacıyla bu devlet ceteleri tarafından yapıldığını bütün dünya biliyor, sadece siz mi duymadınız ki Gonzalo'yu bunun sorumlusu olarak gösteriyorsunuz? Üstelik nasıl olur, hem PKP'nin halk iktidarı kurduğu bölgeler köylülük bölgeler oluyor hem de Gonzalo'nun Başkanı bulunduğu bu parti köylüleri katli ediyor?

Eğer Gonzalo sizce bir "terörist"se ve şimdi tutsak edilip zindana kapatıldığına göre neden bu kadar korkuyor. O'nun bir insanın burnunu kanattığını söyleyebildiniz mi? Niye sahip olduğu düşüncelerin insanlığı, sömürü ve baskıdan kurtulmaya doğru götürdüğünü, ve Emperyalistlerin ve dünya gericiliğinin asalaklığının sona ereceğinden korktukları için bir güneş kadar aydınlık düşüncelere sahip birini terörist olarak gösterdiklerini yazmıyor sunuz? Ve çok iki yüzlü bir tavırla, bütün dünya da Abimael Guzman'ın serbest bırakılması için açılan kampanyayı, öldürülen 24 insanın sorumlusuna özgürlük istenmesi olarak yorumluyorsunuz, öldürülen 20 bin insanın katilinin Peru cuntası ve kontr-gerilla olduğunu, cezaevinde silahsız savunmasız 300 insanın devlet güçlerince katledilmiş olmasında da mı anlayamıyorsunuz?

İnsaf sayın Belgin! Gazetecilik "tarafsızlığını" gösteremiyorsanız bile birazcık gerçekçi olun.

Gerçeği yansıtmayan ve hak-sızlığı savunmak için harcanan her emek boşa harcanmış demektir.

Gerçeği ifade eden her sözcüğüne başarı dilegimle.

M.Ali ESER

Partizan Dergisi İdari Müdürü

(*) Bu yazı, yazı dizisinin bittiği gün Hürriyet gazetesine verilmisti.

GONZALO'NUN 24 EYLÜL KONUŞMASI(*)

Peru Komünist Partisi Yoldaşları, Halk Gerilla Ordusu Savaşçıları, Peru halkı; tarihsel bir dönemden geçmekteyiz; herbirimiz bunun farkındadır, kendimizi aldatmamız için hiçbir neden yoktur. Böylesi dönemlerde, tüm güçlerimizi; görevlerimizi yerine getirmek için, hazır ve geril tutmalıyız. Yeni muzaffer başarılar ve zaferin sahibi olmak için. Bizim içinde yaşadığımız siperler bu siperlerdir. Çünkü bizler komünistiz! Çünkü biz halkın çıkarlarını savunuyoruz. Parti ilkelerini ve Halk Savaşını savunuyoruz. Bizim işimiz budur, bizim yapmakta olduğumuz ve yapmaya devam edeceğimiz şey de budur. Şimdi bu koşullar içindeyiz. Bazıları buna bozgun diyorlar. Bırakın rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durumun bizim yolumuz üzerinde sadece bir büküntüden ibaret olduğunu ilan ediyoruz. Bundan fazla bir şey değil. Yol uzundur ve biz bu yolu katedeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Biz muzaffer olacağız! Göreceksiniz. Şimdi demokratik yol, kurtuluşun yolu, halkın kurtuluş yolu olarak gelişmeye başlanmış durumdadır. İçinden geçerek gelişmekte olduğumuz koşullardır. Ve bunda nereye erişmiş bulunuyoruz? Stratejik dengeye.

Gözleri kapamaya devam etmenin bir yararı yoktur. Peru tarihine bir bakalım. 18. asıra bakın 19. asıra bakın, 20. asıra bakın ve bunları kavrayın. Şayet bunları kavramazsanız, Kör kalacaksınız. Tahakküm vardı. İspanya'nın tahakkümü bize ne getirdi? Derin bir bunalım. Bunun sonucu olarak Peru parçalandı. Bugünkü siyasi tahakküm oradan gelir.

Daha sonra geçen asırda; Birintanya'nın tahakkümü vardı. Ve bize o ne getirdi? Bir diğer büyük bunalım. Neticesi: Şili ile savaş oldu. Unutmayalım. Sonucu ne oldu? Toprak kaybettik. 20 asır, Şimdi nerdeyiz? Bizim üzerimize tahakküm kurmuş bir emperyalizm, ABD

Emperyalizmi. Bu gayet somut bir gerçek. Bunu herkes biliyor. Ya o bize ne getirmiş oldu? İşte bunu, şimdiki durumu, bütün tarihimizin en kötü bunalımını, hakımızın bugüne dek maruz kalmış olduğu ızdırıpların en kötüsünü.

Mücadelenin oniki senesi Peru devleti'nin ve Peru ordusunun Bütünüyle ve iligine dek çürüyüp kokuşmuş olduğunu, onların kağıttan kaplan olduğunu halkımıza ispat etti.

Ne yapmalıyız şimdi biz? Halkın Kurtuluş Hareketini ve Halk Savaşını geliştirmeliyiz. Buna tekabül eden bir Ulusal Kurtuluş Cephesi oluşturmalıyız. Halk Gerilla Ordusu temelinde bir Halk Kurtuluş Cephesi oluşturmalı ve geliştirmeliyiz. Yapacağımız budur. Yaptığımız budur, ve yapacağız bunu biz.

Maoizm, Proleter Dünya Devriminin yeni kabarış dalgasını örsle çekiç arasında şekillendirmek üzere mukavemetsiz ilerliyor. Kulak verin ve kavrayın. Kulağınız varsa kullanın, kavrayışınızı kullanın. Yeter artık bu ahmaklık.

Birinci ve ikinci dünya savaşının başını çekmiş olanlar üçüncü dünya savaşına hazırlanıyorlar. Bunu bilmek lazım. Bunu biz asla kabul edemeyiz. Yeter artık!

Başkan Mao'nun 100. senesi. Önmüzdeki sene, Başkan Mao'nun doğumundan bu yana yüz sene olacak. Bunu kutlamalıyız. Unutulması imkansız bir kutlama olmasını arzu ediyoruz. Buna bu sene bitirmeliyiz. Fırsatı gelmişken enternasyonal proletaryayı ve ezilen azametli çoğunlukları selamlamak istiyorum. Peru'nun tüm komünistlerine Halk Savaşının zaferi kaçınılmazdır.

Peru Halk Cumhuriyeti'nin gelen doğumuna inancınız tam olsun.

**ŞAN OLSUN
MARKSİZM-LENİNİZM-
MAOİZM'E!
ŞAN VE ŞEREF OLSUN
PERU HALKINA**

(*) ABIMAEEL GUZMAN (Başkan Gonzalo'nun 24 Eylül'de polis merkezinde basına gösterilirken yaptığı konuşmadır. 25 Eylül günü Peru gazetelerinden derlenerek EL DIARO Gazetesi'nde yayımlanmıştır.

DEĞERLİ BASIN EMEKCİLERİ DEĞERLİ KONUKLAR

Hepinizin bildiği gibi ülkemizden yaklaşık 20 bin kilometre uzaklıkta bulunan bir ülkede bütün görelilik uzaklıkları yakın eden bir olay gelişti, Peru Komünist Partisi başkanı Abimael GUZMAN'ın Lima'da gözaltına alınması, bir anda bütün dünyaya bir zafer çığlığıyla duyuruldu.

Hiç kuşkusuz hayatlarında Peru'da olup bitenler konusunda hiç bir bilgisi olmayan insanlar bu kadar önemli bir insanın hakkında nasıl oldu da bir şey bilmedim diyenler hayli fazladır.

Bu olaydan bir gerçeğe doğru yol alıyoruz. Medya Hükümdarlığı!

Yaşadığımız dönemde önemli bir olayı önemsiz kılmak, önemsiz bir olayı da önemli kılmak yeteneğini gösteren basın ve yayın araçlarının büyüyen, bazan aydınlatan, bazende karartan, ama genellikle sahibinin ideolojik bir aygıtı olarak işlev gören araçlarla karşı karşıyayız.

Hepimiz yaşadık, çok kısa bir süre devam eden ve yaklaşık 150 bin insanın öldürüldüğü körfez savaşında tek bir öldürülen insan görmedik. Bütün dünyanın sien(CNN) ekranlarında görüp izlediği şey deniz'e yayılmış ham petrolün içinde debelenen bir martıydı.

Savaşın yıkımı ve insanlara çekirtilen acı orta yerde duruyordu; defalarca bizlere izletilen martı'nın cançekişmesi kadar canlı ve gerçekti. Ancak bu olayın sorumluları Emperyalist savaş haydutları, dünya halklarının, dünyanın savaş karşıtı kamuoyunun ve insan hakları savunucularının tepkilerini almak için çekirdikleri bu acılara ve yaptıkları insan kıymına dair bir karelik görüntüyü bile bize izletmediler. Bazen olaylar çoğaltılabilir. Ama bu olayı Emperyalizmin ideolojik aygıtları olarak insanlığı yönetmeye çalışan medyanın çok önemli bir olayı, yani 150 bin insanın kıymına, ve en az bir o kadarının yaralanıp

sakat kalmasına neden olan bir olayı önemsiz gösterme kunsundaki maharetine örnektir. Ters maharet de GUZMAN ve Peru ile ilgili pompalanan bilgilerdir.

Abimael GUZMAN Peru'daki siyasi rejime karşı mücadele eden siyasi bir partinin başkanıdır. Yani Peru Komünist Partisinin başkanıdır ve hali-hazırda ülkenin üçte bir bölümündeki iktidar bu partinin otoritesinin olduğu iktidardır.

Son 12 yıldır Peru devletinin sürdürdüğü askeri operasyonlar da ve PKP gerillalarının karşı operasyonlarında toplam 24 bin insanın öldüğü söylenmektedir. Ve rivayetler muhtelifdir.

GUZMAN'ın yakalanmasıyla birlikte, bizim ülkemizdeki basının bir çoğu da dahil dünya basını tek bir kaynaktan: ABD istihbarat kaynağından yönlendirilerek Abimael GUZMAN'ı 12 yıl boyunca öldüğü söylenen 24 bin insanın sorumlusu olarak göstermeye çalıştılar. Bu ideolojik bir yaklaşım olarak bir değer görebilirler ancak gerçek olarak asla sadece bir örnekle değineceğiz.

Peru'da devlet gazetesi konumunda olan 2 Ekim 1992 tarihli El Pais gazetesi 24 bin kişiyi şöyle sınıflandırmaktadır.

isyancı olduğu düşünülen*:	11.872
Sivil:	10.286
Asker ve polisler:	2.045
Uyuşturucu kaçakçıları:	264
Toplam:	24.517

Bu bilgileri yorumlarken bir zamanlar Peru'lu general Cisnors'un söylediği bir cümleyi akılda tutmak lazım

General Cisnors "Bir gerillayı öldürmek için 10 köylüyü öldürmek gerekir" bu ifade kimin kan dokmeye alışık olduğu kimlerin insana karşı acımasız olduğu, ve nihayet 24 bin insanını öldürülmesinden kimin sorumlu olduğuna dair daha gerçekçi bir sonuca varılması için göz önünde bulundurulması gereken önemli bir ifadedir.

Ülkemizin aklı başında insanları ve kamuoyu kendi gerçeğinden dolayı da bu tür ideolojik yanıltmalar konusunda bilgisiz değildir.

Esasen GUZMAN'a özgürlük komitesinin sahipleri olarak bizler, Peru Komünist Partisi Başkanı Abimael GUZMAN'ın siyasi görüşleri ve siyasal faaliyetleri konusunu savunmak ya da reddetmek sorunuyla ilgilenmiyoruz. Bizlerin ilgilendiği konu, öncelikle, siyasi bir partinin Başkanı olarak, Abimael GUZMAN'ın neden bir canavar edasında gösterilerek, vanavarca öldürülmek, bunu yapamıyorlarsa hiç olmasa ömür boyu içeride tutmak gibi yoğun bir çabanın harcadığıdır.

Sonu kesin olarak biliyoruz: Bu propaganda, Amerikan istihbaratının ve uluslar arası emperyalist tekellerin tavrıdır. Zira, HERALD TRÜBÜNE gazetesinin "Yeni Dünya Düzeninin başlıca düşmanı" ifadesi GUZMAN'ın neden bir canavar olarak gösterilmeye çalışıldığını yeterince açıklıyor. Emperyalistler GUZMAN'ın siyasi düşünceleri karşısında çaresizdirler. Bu çaresizlik GUZMAN'ın bilgisini aşağılamak için, onun bir demirkafes içinde basına teşhir edilmesinde ve basına kapalı olarak sadece 10 dakikalık göstermelik bir yargılamayla mahkûm edilmesi tavrından da rahatlıkla görülebilir.

Peru yargı sisteminin pervasız ve ürkek tutumu, ABD eski Adalet bakanının bile tepkisine neden oldu. Keza İran İslam Cumhuriyetinin eski başkanı Beni Sadr bile "Eğer GUZMAN hapsedtikleri gibi bir canavarsa neden yargılanmayı bütün dünyanın gözü önünde yapıp gerçekleri ortaya sermiyorlar" diye tepki gösterdi.

Uluslararası AF örgütü ve dünyanın bir çok ülkesindeki siyaset Adamları ve hukukçular bu derece büyük suçlar atfedilen bir simanın 10 dakikada yargılanmasına tepkiler gösterdi ve bu tepkiler büyüyerek devam ediyor.

Uluslararası hukuk otoriteleri-

nin Peru devletinin uç noktada uluslararası hukuku ve bu bağlamdaki yasaları çiğnediğini belirlemiş durumda.

İkincisi: Kapalı mahkeme BM'nin 40/32 ve 40/146 nolu kararlarıyla garanti altına alınan, bağımsız yargılanma sürekli olgusunu ihlal etmişlerdir.

Üçüncü olarak ta Peru devletinin de imzalamış olduğu 1977 Aden'de ve 1949 Cenevre sözleşmesinin protokol 2 bölümünü ihlal etmiştir.

Kendi hukukunu bile ayaklar altına alan bir siyasi rejim GUZMAN'ı bir terörist olarak göstermek çabasında inandırıcı olamaz.

Yanı sıra, Peru devletinin dünyanın birçok bölgesinden Peru'ya giden ve mahkemeyi izlemeye çalışan delegasyonlara bile baskı yapması, bizzat cumhuriyet savcısı vasıtasıyla "yaşamlarının garanti edilemeyeceği" cümlesiyle tehdit edilesi başlı başına bir terör girişimidir.

Bizler de GUZMAN'a özgürlük komitesi olarak, GUZMAN'ın şahsı esas alınarak, Emperyalizmin dünyanın her yerinde etkin ya da edilgen olarak sürdürülen özgürlük mücadelesine karşı ta kendisi bu canavarca tutumu protesto ediyor ve dünyanın, emperyalizm ve diktatörlükten acı çeken bütün halklarını bir birlik etrafında toplanmalarını arzuluyoruz.

Bu amaçla, Türkiye kamuoyunun yanıltma çabalarına karşılık tamamiyle gerçeklerin belgesi olan Multi Vizyon gösterimini sağlamakla, gerçeklerin de sahipsiz olmadığını göstermek istedik.

Bu filmi seyredin ve kimlerin canavar kimlerin insan olduğuna kimlerin yalancı kimlerin doğru olduğunu, kimlerin halk, kimlerin halk düşmanı olduğuna siz karar verin.

Hepinize Teşekkür Ederiz.

**GUZMAN'A
ÖZGÜRLÜK KOMİTESİ**

TÜM BEL-SEN 1. OLAĞANÜSTÜ GENEL KURULU'NDA REFORMİST ANLAYIŞLARIN OLAĞAN GÖRÜNTÜLERİ

İSTANBUL

26-27 Eylül tarihlerinde yapılan 1. olağanüstü kurul, lekeli bir kurul olarak Tüm Bel-Sen (Tüm Belediye Memurları Sendikası) tarihinde yerini aldı. Üyelerinden, başkan adaylarına kadar, muhalefete söz hakkı tanınmayan, çeşitli antidemokratik uygulamalara sahne olan olağanüstü kurul, yer yer tartışmalar ve sataşmalarla geçti. Bir Tüm Bel-Sen üyesinin divandan söz hakkı alıp konuşmaya başlaması üzerine, Genel Başkan Vicdan Baykara divan başkanını, üyenin konuşturulmaması yönünde uyararak, konuşmayı engelledi. Bunun üzerine divanın yanlı tutumu ve genel başkanın tavrı diğer üyeler ve delegeler tarafından protesto edildi. Bu protestolar sonucunda, üyelerin konuşma hakkının olmaması yönünde bir oylama yaptırılarak, azınlığın konuşma hakkı çoğunluk tarafından gaspedildi.

Ankara Ego'dan, yönetim yanlısı bir delegenin konuşmasında yer yer söylediği "Ben terörün her türlüüne karşıyım.", "12 Eylül'de neredeydiniz, Disk yöneticileri baskılar altında inim inimlerken " sözlerine karşılık geniş bir kitle tarafından "Onlar kendileri teslim oldular. Ne inlemesi. Sefahat içindeydiler." sözleriyle tepki gösterildi. Kurulda, Bem-sen'in Tüm Bel-Sen ile birleşme isteği divan tarafından oylamaya sunuldu. Ancak yine yönetim yanlısı çoğunluk tarafından, bu istek reddedildi.

Tüm Bel-Sen 6 No'lu Şube Başkanı İbrahim Söylemez, konuşmasında "Bu sendika hasta. Tedaviye ihtiyacı var. Hem de bir

çok tedavi gerekiyor." diyerek sendika Genel Merkez yönetimini eleştirdi. Kurulda Genel Başkan adaylarına da söz verilmeyecek, sarı sendikacılığa taş çıkarılır bir tablo sergilendi. Başkan adaylarından Hıdır Ateş, söz haklarının gaspedilmesi üzerine bir basın açıklaması yayınlayarak protestosunu dile getirdi. Açıklamada şunlar söyleniyordu: "Sınıf ve Kitle Sendikal Anlayışını" savunduğunu söyleyen bir sendikanın Genel Kurulu'nda tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi üyelerin konuşmaları engellenerek çiğnenmiştir. Kongrede yaşanan olaylar ve sergilenen tavırla kamu emekçilerinin mücadelesine gölge düşürülmüştür. Tarafı davranan bir divanla bütünleşen olumsuzluklar işi başkan adayı olarak konuşma hakkının engellenmesine kadar vardırılmıştır. Türk-İş'e bağlı sendikalarda bile Tes-İş örneği dışında görülmeyen bu durum; demokratik kamuoyunun üzerinde ciddiyetle durması gereken bir olaydır. Bu Genel Kurul kamu emekçilerinin mücadele tarihini muhalefetin söz hakkının kullandırılmadığı bir genel kurul olarak geçecektir.

Bu genel kurulda birliğe hayır denilmiştir.

Bu genel kurulda örgütlenme ve şubeleşmeye hayır denilmiştir.

Bu genel kurulda insan hakları ihlallerine kayıtsız kalınmıştır. Bu genel kurulda divan, anti demokratik tutumuyla "sahibinin sesi" olmuştur.

Ve bu genel kurulda şovenizm 'evet' denilmiştir.

Demokratik bir yarış olması gereken genel kurullarda en temel demokratik hakların kullanılması engellenirse bu yarışın

demokratikliği nerede kalır?

Genel kurulda yaşadığımız bütün bu olumsuzlukların altında saklanan bir tuzak bizleri bekliyor. 'Sınıf ve kitle sendikal anlayışının altında gizlenmiş reformist ve bürokratik bir yapılanma sendikamızda boy gösteriyor. Bu diğer kamu sendikalarında da görülmektedir. Bu tutum, egemen duruma gelirse, mücadelemizde şiar edindiğimiz 'Hak Verilmez Alınır' söyleminin hiç bir anlamı kalmayacaktır. Üç yılı aşan sendikal hak mücadelemizde önümüzü açan bu şiar olmuştur. Grevli Toplu Sözleşmeli sendikal hakkı elde ettiğimizde de bu hakkı kullanarak sömürü ve baskı düzenine karşı mücadele sürecinde de; hak verilmez alınır şiarı mücadelemize damgasını vuracaktır. Bunu reddetmek geçmiş de geleceği de inkar demektir.

Tesbit ettiğimiz durumu doğrulayan olgulardan biri de kamu sendikaları platformundan çıkan eylem programında somutlanmaktadır. Eylem programı, mektup yazma, balon uçurma, gibi pasif eylemleri esas almıştır. Bu tür eylemlerle hükümet üzerinde ciddi bir baskı gücü oluşturulamaz. Böyle bir yaklaşımla yeni Ankara yürüyüşleri ve hak direnişleri gerçekleştirilemez. Kamu emekçilerinin dişiyile-tırnağıyla elde ettiği mücadele kazanımları hükümetin yarattığı anafora doğru çekilmektedir.

Tüm kamu sendikalarını ve demokratik kamuoyunu bu konuya duyarlı olmaya ve tavır almaya çağırıyorum.

Kurul sonunda, Vicdan Baykara ve ekibi tekrar seçilerek, antidemokratik uygulamalarının "meyvesini" aldılar.

TES-İŞ KONGRESİ'NDE SAHNELENEN İŞÇİ DÜŞMANLIĞI

İSTANBUL

17 Eylülde başlayıp, üç gün süren Türk-İş'e bağlı TES-İŞ (Türkiye enerji, su ve gaz işçileri sendikası) 4. Olağan Kongresi yönetimin diktatörce uygulamalarıyla geçti. Demokratik TES-İŞ'i savunan İstanbul 1 ve 2 No'lu şubeler kapatılırken, yönetime muhalefet olan Soma Şubesi'ndeki üç enerji işçisi de sendikadan kesin olarak ihraç ediliyordu.

Kongrenin birinci günündeki oturumda konuşmacı olarak kürsüye gelen muhalefet delegeleri konuşmalarının içeriği bile dinlenmeden saldırılarla karşı karşıya kaldılar, ağır hakaretlere uğradılar. Özellikle İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı **Kamil Kartal**'ın konuşması sırasında elindeki bazı belgeleri açıklamak istemesi yönetim yanlısı kişilerce engellendi.

BELEDİYE-İŞ 1 NO'LU ŞUBE'DE DEVRİMCİ-DEMOKRAT MUHALEFET KAZANDI!

ANKARA BÜRO:

Türk-İş'e bağlı Ankara Belediye-İş 1 No'lu şubesi 24 Ekim 1992 günü 4. Olağan Genel Kurulunu tamamladı.

Başarısız Belediye-İş grevinin ve ardından gelen toplu sözleşmenin de etkisiyle üyelerinin büyük bir çoğunluğunu Genel-İş'e kapıran Belediye-İş'te uzun zamandan beri çalışma yürüten Devrimci-Demokrat Muhalefet 1 no'lu şube de sınıf uzlaşmacı sarı sendika geleneğini kırdı.

Genel kurula iki ayrı liste sunuldu. Eski başkan Musa Toprak'ın aday olmadığı son anda açıklandı. Veli DOĞAN'ın baş-

Konuşmalar sırasında oturumun sadece delegelere açık olduğu söylenirken, salonda özellikle yönetim yanlısı olan ve muhalefet konuşmacılara sürekli laf atarı insanların olması dikkati çekti. Bazı şube başkanlarının kürsüde "burada TES-İŞ'e laf söyletmeyin" sözleri demokrasinin bu insanlar tarafından nasıl algılandığının en basit göstergesidir.

Kongrenin 2. gününde yapılan oturumda ise tüzük taçil komisyonunun genel kurula sunduğu değişiklik istemi ile, şubelerin açılması-kapatılması ve birleştirilmesinden, üye ve yöneticilerin ihracına kadar olan geniş bir karar yetkisi Genel Merkeze devrediliyordu.

Aynı gün devlet güdümlü sendikal anlayışa karşı demokratik TES-İŞ'i savunan İstanbul 1 ve 2 No'lu şubeler kapatılırken, yönetime muhalefet olan Soma Şubesi'ne üye üç enerji işçisi için de

üyelikten ihraç kararı alınıyordu. Yine Genel Kurul kararıyla Şube profesyonel yöneticilerinin maaşları sosyal haklar dahil 15 milyona çıkarılırken, 3 yıllık tazminatlar da 150-160 milyona yükseltiliyordu. Bünyesinde en ufak bir muhalefete tahammülü olmayan TES-İŞ yönetiminin bu diktatörce uygulamaları üyeler tarafından tepkiyle karşılandı.

Bir yandan özelleştirmeye karşı olduğunu söylerken, diğer yandan özelleşen **Aktaş Elektrik** firmasından hisse alarak özelleştirmelere aktif olarak katılan, "**Tes-İş, Tes-İş'i sevenlerindir**" pankartını asarken, aslında "**Tes-İş, Tes-İş yönetimine boyun eğenlerindir**" anlayışını yerleştirmeye çalışan, faşist TES-İŞ yönetiminin bu sınıf düşmanı uygulamalarına karşı kapatılan, İstanbul 1 ve 2 No'lu Şubeye üye işçiler, mücadelelerini sürdürüyor.

kan adayı olduğu Devrimci Demokratların hazırladığı ortak liste seçimi kazandı.

Genel kurulu hazırlamakla sorumlu yıpranmış eski yönetim hazırlıkları da çok baştan savma yapmıştı.

Gündeme göre ilk söz alan eski başkan Musa TOPRAK'ın "SSCB dağıldı, sosyalizm kalmadı." sözlerine kürsüye çıkan delegeler "sosyalizm bitmemiştir. Biten geçmişte bitmiş olan bir iktidarın adının değişmesidir. Sınıflar var oldukça sınıf mücadeleleri de var olacaktır/olmaktadır." şeklinde yanıt verdiler.

Söz alan delegeler eski yönetimin faaliyet raporunu dört sayfa-

lık paçavra olarak değerlendirirken Musa TOPRAK'ı eylemde polis görünce işçiyi bırakıp kaçan, eylem yerine gelmeyen uzlaşmacı biri olarak tanımladılar. Musa TOPRAK'a acıyan işçiler "daha fazla üzerine gitmeyelim" diye kendilerine telkinde bulundular.

Konuşmacı delegeler DİSK'i bir alternatif olarak görmediklerini, DİSK'in bir taban hareketliliğinden çok işçilerin birliğini bozan tepeden inme bir anlayışı temsil ettiğini söylediler.

Delegeler zaman zaman "KAHROLSUN SENDİKA AĞALIGI", "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" şeklinde slogan attılar.

GENÇ 'SOSYAL-DEMOKRATLAR' NE İSTİYOR;

Toplumsal alt-üst oluşların ve bu süreci daha ilerletmenin önündeki engelleri yıkmada devrimci proletaryanın ne kadar emeği varsa, gençlikte bir sınıf kadar olmasa da, bir halk tabakası olarak proletaryanın önderliğini kabul ettiği müddetçe o kadar emek sarfeder. "Gençlik gelecektir" derken, devrimci marksistler gençliğin devrimci yönünü ön plana çıkararak, onun devrimci rolünü abartmaksızın yerli yerine oturturlar. Ne varki gençlik, eninde sonunda bir halk tabakasıdır. Bağrında küçük-burjuva özellikleri taşıyan geniş bir çevredir. Bir sınıf veya katmanın küçük-burjuva olarak nitelendirilmesi onun çift karakterli ve niyetinin de türlü tarihsel dönemlerde hangi karakterinin kişiliğine damgasını vuracağı, toplumsal çalkantıların ve devrimci durumun yönelimine bağlı olduğunu söylemektir. O zaman gençliğe yaklaşımda, onun çıkarlarıyla düzenin çıkarları arasındaki uzlaşmaz çelişkinin onun gözleri önünde teşhir edilmesiyse ancak doğru olabilir. Yaklaşım, kazanmak demektir, kazanmanın niteliği ise yaklaşımın reformizme, oportünizme ve karşı-devrime; her hareketinde vurduğu darbelerin niteliğine ve niceliğine bağlıdır.

Karşı-devrimin küçük-burjuva özellikleri bağrında taşıyan bir toplumsal tabakaya yaklaşımı, açıktır ki onun bilincini, kültürünü, entellektüel yönelimini geliştirme yönünde değil de, aksine tabakanın veya sınıfın uzlaşıcı yönünü ön plana çıkartarak, kendi gerici statükosuna eklemlendirme yönündedir. Meseleyi bu planda düşündüğümüzde, karşı-devrimin gençliğe yaklaşımı, onu tüm yeni-

liklere nihayetinde sosyalizme proletaryanın kültürüne yabancılaşma, diyalektik olarak kendi ideolojik kısılcına alarak pasifize-reformizme yönlendirme içindedir. Emekçilerin çocuklarını kazanmak, geleceği şimdiden kurmak demektir. Bu bağlamda yeniliğe açık olan ama bir o kadar da sonucu tayin edecek mücadelelerin önder sınıfına göre şekillenecek gençliğin kazanılması ve onun sınıfın idealleri uğruna yaptığı açık savaşım kanallarına kanalize edilmesi bizim savaşımız kadar karşı-devrimin her türlü gerici çabaları içinde belirleyicidir.

Karşı-devrimin, devrime yönelimi ikili politika içindedir; sopa ve havuç politikaları. Bu ikisini bir arada uygulamak karşı-devrimin düşmanı olan emekçi sınıf ve katmanlara yönelik savaşımında önemli bir yer tutar. Bir taraftan zulüm, bir taraftan zulmettiği sınıflara zaman zaman uyguladığı reformist kılıklı "iyimserlik". Karşı-devrimin halka uyguladığı her zulüm ve baskı emekçi halkı çelikleştirir ve yeni bilgilerle donatır. Ve böylece karşı-devrim ile devrim arasındaki mücadele her geçen gün daha şiddetlenir, boyutlanır ve nitelik kazanır. Ama madalyonun diğer yüzü olan karşı-devrimin "tatlı dil" siyaseti hala mücadeleye kanalize olmayan geri ve orta unsurların bilincini bulanıklaştırır, onu proletaryadan uzaklaştırır. Savaşın tüm yığınlarla gitmesi bu siyasetin çeperini daraltır ve böylece karşı-devrimi boğar.

Burada bizim bahsedeceğimiz nokta karşı devrimin bir kliğinin sosyal demokrat maskesi altında gençliğin bir bölümünü etkisi altına alma çabasıdır. Maske ile öz-

birbirinden farklıdır. Bu ikisi arasındaki diyalektik bağlantıyı yakalamak, inceden inceye düşünüp sorunu tahlil etmek, bu ikisi arasındaki ideolojik bağlantıyı bilmek için önemlidir. Reformizmin siyaseti sorunları kapitalizm sınırları içinde çözmek ve siyasi mücadeleyi tasfiye ederek, sorunu karanlıkta bırakmaktır. Yani yığınları reformlar uğruna mücadeleye sevk etmek için kapitalizmin ebedi olduğu yolunda demagojidir; reformizm. Bu anlamda "genç sosyal demokrat"ların özü karşı-devrim olmasına rağmen, gençliğe yaklaşımda biçimi reformizmdir. "Genç sosyal demokrat"ların içinde iyi niyetli unsurların olması oluşumun temelini, niteliğini dönüştürmez. Çünkü sistemin kendisi karşı-devrim çarkları arasında ML gençlik, gençliğe her kutuptan yönelimin faydalı olup olmayacağına kesin bir tahlilini, o yönelimin temelinde arar. Yönelimin özü doğduğu yerdedir. O yönelimin salt programı onun özü hakkında bize bir bilgi vermez, pratiğinin güçlü ve kesin tahlili de gerekiyor. Açıktır ki karşı-devrimci bir parti olduğu Türkiye halkları açısından aşikar olan SHP'nin bir parçasının gençliğe yönelimi ne kadar "ilerici" bir program taşısa da, pratiği gençliğin istemlerini düzen sınırları dışına taşırmama yönündedir. Bunun gençliğe getireceği, bilinç bulanıklığının yanı sıra, kurtuluşun tarihini bir ileriye ertelemektir. O zaman "Genç sosyal demokrat"ların reformist politikası zarardır. Proletaryanın sınıf çıkarlarına aykırıdır. Bunu böyle düşünmediğimiz müddetçe aldanırız. Zira "insanlar, her zaman siyasetteki aldatmaların ve aldan-

maların aptal kurbanları olmuşlardır ve bütün ahlaksal, dinsel, siyasi, toplumsal sözler, bildiriler ve vaadler arkasındaki şu ya da bu sınıfın çıkarlarını aramadıkları müddetçe böyle kalacaklardır" (LENİN) En keskin laflar pratikte uygulama alanı tutmadığı müddetçe lafazanlıktır. Geçmişte CHP ve onun gençlik kollarının en keskin laflarının, vaadlerinin nasıl bir aldatmacadan ibaret olduğunu iyi biliyoruz. Lafazanlıktan öte bir şey olmayan karşı-devrimin tüm vaadleri, sözleri gençlik içinde olmak üzere tüm halkları aldatmaya yöneliktir.

Burjuva-reformist öğretinin amacı "devrimci lafları, vaadleri" kullanarak yığınların bilincini bulanıklaştırmaktır. Bu çaba onun yaşama şartı olması yanısıra kendi sonunun fermanıdır da. Ama marksist öğretinin amacı

"...insana kör inancın, gericiliğin ve burjuva baskısını savunmanın hiç bir biçimi ile bağdaşmayan, eksiksiz bir dünya görüşü..." verebilmektir. O zaman reformizmin burjuva siyaseti anti-ML'dir. Çünkü reformizmin siyaseti proletaryanın birincil çıkarını ve kapitalist sistemin özelliklerini bilerek unuttur ve devleti sınıflar üstü göstermeye çalışır. "Genç sosyal demokrat"ların siyaseti de farklı bir misyona sahip değildir. Çünkü onun sınıfsal kökeni karşı-devrime uzanmaktadır ve onun keskin lafları, reformistliği bir aldatmacadır. Gençlik içindeki burjuva parti sempatanlarını, orta ve geri unsurları kendi çıkarları ile düzenin çıkarları arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi görmemesi için SHP gençlik komisyonunun tüm keskin lafları aldatmacadan ibarettir. Kendi alçaklığını saklama-

nın aracı olarak takındığı reformist maske, faşizmin ideolojik temellerini gençlik içinde güçlendirme ve süreklileştirme için zorunludur. Gençliğin demokrasi mücadelesini saptırmak, onun devrimci, ilerici yönünü cılızlaştırmak için karşı-devrim tarafından piyasaya sürülen reformist maskeli, budala "genç sosyal demokrat"ların gençliğe parlamento yolunu göstermesi karşı-devrimci parti olan SHP'nin, burjuvazinin istikrarsızlığının giderme ve gençliği kendi kanahna akıtmak ve pasifize ederek bir düş-

Takipçisi oldukları Kemalizmin marifetleri Kürt ulusu üzerindeki faşist politikaları kendini daha net göstermektedir. Kurtuluş savaşında ulusal hakların tanınacağı vaad ile kandırılan ve Türkiye sınırlarının savunulması için Kürt ulusunun desteğini alan Kemalist hareket, savaş sonrasında tüm bu vaadlerin sahteliğini, iki yüzlülüğünü ortaya koyarak "Kürt ulusunun haklarını gasp etti, onları (diğer azınlık milliyetlerle birlikte) zorla Türkleştirmeye girişti. Dillerini yasakladı, zaman zaman baş gösteren Kürt ulusal hareketini Kürt feodalleriyle elele vererek insafsızca ezdi, peşinden kitle katliamlarına girişti.

mandan kurtulma amacınının ürünüdür. Ama tüm bu burjuva ideologları gençliğin özlemlerini anlamaz, boşuna bir uçtan bir uca atlayıp dururlar. "...herşeyi, kötü niyetli kişilerin sınıfa karşı sınıfı 'tahrik' ettiğini ileri sürerek açıklarlar. Bir başka zaman işçi sınıfının 'barışçı reform partisi' olduğu düşüncesiyle avunur dururlar". SHP'de tüm halka kendisini umut kapısı olarak lanse etmişti. Hükümet ortağı olduğunda devrimci kesimler içinde bazı oportünistleri, milliyetçileri dahi beklenti içine sokmuşlardı. Ama zaman öğretmenliği herşeye rağmen devam ediyor. "Küçük sosyal demokrat"larda aynı yolu denemeye çalışıyor. Küçük-burjuva kesimlere yönelik, onların kararsız, kaypak tutumlarından yararlanarak kendi-

sini gençlik içinde yer etmeye çalışıyor. Budala "genç sosyal demokrat"ların bu faaliyeti raslansal değildir, aksine karşı-devrimin temel gelişkinin dışı vurumudur. Bunlar sınıflar arasındaki çelişkinin yokluğundan dem vurarak, keskin laflarla reformizmi örgütlemektedirler. Gençliğin haklı savaşına gitmesini önlemek için, tumturaklı sözlerle genç unsurların özlemlerine dayanarak geçici başarılar elde etmeyi amaçlıyorlar. Ama bu amacın ne kadar namussuz dürtüleri olduğu açıktır; çünkü "...bu adamlar birşeyin

adını değiştirerek o şeyin kendisini de değiştireceklerini sanıyorlar..." (ENGELS) Burjuva hukunu siyasetini, ekonomisini değişik adlarla savunarak, ulusal meseleyi bir dil, kültür sorunu biçiminde görerek, karşı-devrimci siyaseti, yapıyı süsleyerek güzel gösterme çabasına girerek ne kadar iğrenç bir konuma düştikleri açıktır. Demokratlık-

tan bile alçakta olan alçak "sosyal demokrat"lar gençliğin önüne yeni bir toplum projesi koymadan ve "Baba"larının ortak olduğu zulme karşı durmadan, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmadan, demokratik halk üniversiteleri uğruna savaşmadan şartlanca laflarla yetinmesi gençlik açısından talihsizlik örneği, karşı-devrim açısından acizliğin örneğidir.

"Tarihin diyalektiği öyledir ki, Marksizmin teorik zaferi, onun düşmanlarını, Marksist kılığa bürünmeye zorlar. İçten içe çürümüş olan liberalizm, sosyalist oportünizm olarak yeniden canlanmaya çalışır." İşte "sosyal demokrat"ların acemi cüceleri de, acemice "demokrat"lığına aceleden ihtiyaç duymuşlardır. ML,

gençlik içinde atak halindedir, karşı-devrimi korkutmaktadır, o zaman yeni bir kılıf arama paçavradan bir ideolojik kılıf, her tarafı belli oluyor.

Sosyal demokratların çüce ukalaları, sınıf savaşımının bir gevezelik, "reformlar"ın bir ideal olduğunu söylüyorlar; anlık ve günlük hesap!

Gençliğin devrimci mücadelesini "reformist sosyal demokrat" maskesi altında, keskin sözlerle, karalamak ve sekteye uğratmak, sınıf işbirliğini savunarak gençliğin mücadelesini "bir tas çorbaya" satmak çüce "sosyal demokrat"ların özü budur işte.

Şimdi bu siyasetin gerçek yüzünü somut örneklerle, kendi görüşleriyle ele alıp, açığa çıkaralım:

Evet yukarıda da değinildiği gibi reformizm kitleleri peşine takabilmek için "sert" görünür. Kraldan çok kralcı kesilir. Ancak bu "sert"liğin altında uzlaşıcı, sınıf işbirlikçisi niteliği yatar. Mevcut düzene faşist derken, katliamları (sözde) lanetlerken bile kendi bakış açılarını sorguladığınız "gevezeliklerinin", "radikalliklerinin" altında yatan gerçek çirkefligi görürüz.

Şimdi bunları örnekleyelim. Ancak ilk olarak şunu belirtmekte yarar vardır, her siyasi yapı toplumun siyasi sorunları karşısında takındığı tavır ve politikayla değerlendirilir.

"Genç sosyal-demokrat"ın Kemalizm sorununa bakış açısını açarak girmek "GSD" hakkında bir yargı oluşturacaktır.

"GSD" şunları söylüyor: "...özgürlük ve bağımsızlık ancak onu isteyenlerin ve onun uğruna mücadele edenlerin hakkıdır. 1919'da bunları isteyenler mücadele ettiler ve kazandılar..." (GSD sy.1 sf.2) Burada 1919'lulardan bahsedilen M. Kemal ve şürekasıdır. Ve M.Kemal onlar için bir, özgürlük ve bağımsızlık şampiyonu. Türk, Kürt halkları üzerinde 1. Paylaşım savaşı sonrası estirilen terörün baş sorumlusunu bu

kadar yüceltmek, ancak onun kadar alçalmaktır. M. Kemal'in gerçek niteliğini daha 1970'lerde koyan Türkiye halklarının komünist önderi İbrahim KAYPAKKA-YA şunları söylemekte "Kemalist diktatörlük, köylerde, köylüye karşı ağanın, büyük toprak sahiplerinin, tefeci ve bezirganların, toptancıların yanında yer alıyor, devlet güçleri bunların hizmetinde köylüleri insafsızca eziyordu. Kemalist diktatörlük, zanaatçı ve memurların alt kesimlerini de ezmektedir. Kayıtçıların, gümrük memurlarının, telgrafçıların vs. grev ve direnişleri şiddetle bastırılmaktadır." örnekleyerek "1927 Ağustosunda Adana Nusaybin demir yolunda çalışan işçiler greve gitmişlerdir... Fransız kapitalistleri grevi kırmak için bir tren yollamışlardı, o zaman bir kaç yüz işçi karıları ve çocukları ile hat boyunca ray üzerine yattılar ve tren yolunu kapadılar. Buna karşılık Kemalist hükümet yetkilileri askeri birlik göndererek aralarında çoluk çocuk ve kadın bulunan silahsız işçilere ateş açtılar. Raylar kana boyandı, 22 'elebaş' tutuklandı." (İ.K. seç. yazılar sf. 146-147) diyor ve "GSD"lerin gelenekçisi oldukları Kemalist hareketin azgın, kudurgan, halk düşmanı niteliğini ortaya koyuyor. Katliamın nedeni alıntıda açıkladığı gibi Fransız emperyalist işletmesinin uğradığı zayıflığın son bulmasını hedefliyordu. Emperyalizme karşı "savaşmış" bir parti (SHP) den bahsederken, "GSD", aslında SHP'nin ve kendisinin emperyalizme uşaklığı, katliamlar boyutunda kabullendiklerini açıkça ortaya seriyorlar.

Takipçisi oldukları Kemalizmin marifetleri Kürt ulusu üzerindeki faşist politikalarla kendini daha net göstermektedir. Kurtuluş savaşında ulusal hakların tanınacağı vaadi ile kandırılan ve Türkiye sınırlarının savunulması için Kürt ulusunun desteğini alan Kemalist

hareket, savaş sonrasında tüm bu vaatlerin sahteliğini, iki yüzlülüğünü ortaya koyarak "Kürt ulusunun haklarını gasp etti, onları (diğer azınlık milliyetlerle birlikte) zorla Türkleştirmeye girişti. Dillerini yasakladı, zaman zaman baş gösteren Kürt ulusal hareketini Kürt feodalleriyle elele vererek insafsızca ezdi, peşinden kitle katliamlarına girişti. Kadın, erkek, çoluk çocuk, genç, ihtiyar binlerce insanı katletti... Askeri bölge, sıkıyönetim zorbalıklarıyla Kürt halkı için hayatı çekilmez hale getirdi. Sadece Dersim ayaklanmasından sonra katledilen Kürtlerin sayısı 60.000 in üstündedir." (İ.K., S.Y. sf.148) Bu durum Kemalizm ve onun hayranı olan "GSD"nin Kürt ulusuna reva gördükleri insanlık düşmanı politikadır. Bundan çıkarılacak sonuç şudur; "GSD" Türk, Kürt ve azınlık milliyetten gençleri Turancılık hayallerini savunmaya, Kürt ulusal mücadelesine ve sınıfsal temelde gelişen mücadeleye, karşı durmaya, yapılan katliamları meşrulaştırmaya ve toplumun her türlü sorununa gözlerini kapatmaya çağıyor.

Bu tür çağrılar boşuna değildir; ulusal ve sınıfsal mücadeleye sempati duyan ve kendiliğinden de olsa işçi sınıfının eylemlilikleri yanında olan geniş gençlik kesimlerini, yalanla, sahte sosyalist ve özgürlükçü görünümüyle saflarına çekerek onları düzen sınırları içinde eritmeye yöneliktir. Tabi ki bu durum gelişen hem sınıfsal hem de ulusal mücadeleyi durdurmaya, onu geriletmeye yarayacaktır. Ama bilinen ve her geçen gün doğruluğu ispatlanan bir gerçek vardır ki o da kanla yeşertilmeye çalışılan, karşı-devrim ağacının egemenliği, halklarımızın hakkı bağımsızlık, yeni demokrasi, sosyalizm mücadelesiyle ebediyen yıkılacaktır.

"GSD"lerin Kürt sorunu konusundaki teorilerine geri dönmeğe fayda var. "GSD" şöyle diyor "Hükümetin Kürt realitesini kabul

etmesi kuşkusuz çok önemli bir adımdır. Ancak kültürel, ekonomik, sosyal alanlarda gelişmenin söz konusu olabilmesi sadece bu realitenin kabulü ile sağlanamayacağından bu bir lütf değil. (Bravo doğrusu bunu biliyorlar)...devletin varlığını sırf jandarmayla değil, sosyal devlet olarak göstermek zorundayız." "Sosyal devlet" safatasıyla yapılmak istenen soruna çözüm yolları bulmak çözümler (kof) öneriyorlar. Tabi "sosyal devlet" safatası da Kürtlerin ağzına çalınmış bir parmak bal olacak. Yani artık jandarma dipçikleri, top mermileri, kontr-gerilla çiçeklerle süslenecek Kürt halkının üstüne gönderilmelidir "GSD"lere göre.

"GSD"lerden alıntılara devam edelim; "Güneydoğu'nun (Kürdistan) her alanda (kültürel, ekonomik, sosyal olarak) yoksul bırakılmış olması dolayısıyla bugün gelen noktaya gelinmesi üzücüdür." Evet bizim alçak sosyal demokratlarımız böylece Kürt sorununun çıkış noktalarını da yakalamış oldular. Ne derler "teşhis tedavinin yarısıdır" ancak, teşhiste hata var. Bu hata iyi niyetle yaklaşılırken yapılan masumane bir hata değildir; hem gerçeği kitlelerin gözünden saklama çabası hem de kendilerinin olaya kendi sınıf çıkarları doğrultusunda yaklaşım tarzlarıdır, 1919'ların gelenekçisi olmaları kaynaklanan bir "hata"dır.

Kürt ulusal sorunu çarpıtıldığı gibi, Kürdistanın ekonomik, kültürel, sosyal olarak geri kalmışlığından kaynaklanmıyor. Kürt ulusunun ezen ulustan siyasi olarak bağımsız olma, hak isteminden kaynaklanıyor. "Ulusların kaderlerini tayin hakkı ancak siyasal an-

lamda bağımsızlık...hakkını içerir." (LENİN) yoksa "GSD"lerin demiş olduğu gibi yalnız başına ekonomik, kültürel, sosyal olarak gelişmeyi değil. Yani sorunun köklü çözümleri gerekmektedir.

Bilinçlice çarpıtılan diğer bir nokta da sadece Kürdistan kesiminde geri kalmışlığın, açlığın olduğu kuyruklu yalandır. Kuyruklu Kürdistan dışında kalan kesitte sürekli grevler, direnişler patlak vermektedir. Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığından kaynaklanan sürekli bunalım,

Ülkenin giderek demokratlaştığı imajını yaratmak için örnek veren "GSD", "SS kararnamelerinin çekilmesi doğru bir adımdır" diyor. Fakat bugün ondan daha azgın olan ve katliamları, işkenceyi, meşru hale getiren, her türlü halk düşmanı eylemi devlet güvencesi altına alan "Terör Yasası"ni kitlelerin gözünden saklamaya çalışıyor. Ama kendisi SHP'nin çücesi olduğu için "Terör Yasası"ni teşhir etmek kendisini teşhir etmekle aynı şey haline gelir. Çünkü SHP'de bugün bu hayvani yasanın uygulayıcısıdır.

emekçi halklarımızı, her karış toprağı ile, Türkiye'yi bir taraftan açlık, sefalet diğer yandan faşist baskılar kemirmektedir. Milyonlarca işsiz, işi olduğu halde yoksulluğu bağrında yaşayan yüzbinlerce işçi, feodalizm kamburu altında ezilen köylüler, üniversiteye giremeyen onbinlerce genç, hastane kapılarında ölen hastalar ve daha nice sorunlar hep faşist, egemen sınıf ve onların koruyucusu devletin emperyalizme uşaklık etme sevdalarından kaynaklanıyor.

"GSD"ler SHP'nin de içinde yer aldıkları hükümete ilişkin iyi niyetleri ifade etmeden geçemiyorlar. "Koalisyonun ülkemize demokratik katkısı olacağına inanan "GSD"ler, Türkiye'de toplumsal sorunlar yaşanırken, devlet tarafından, Newroz, Şırnak katliamları,

ri, sokak infazları, göz göre göre Çorlu, Kozlu katliamları, gözaltında kayıplar, işkenceler tertiplenip yapılırken, galiba Türkiye'de değilde Ay'da yaşıyorlardı. Halklarımızı acıdan, kandan, ölümden başka bir şey vermeyen, gideni aratır hale gelen koalisyon hükümeti şimdiye kadar yaptığı eziyetlerden başka birşey veremez. Çünkü emperyalistler ve yerli uşakları kompradorlar ve ağalar için önemli olan insan yaşamı değil, yüzlerce, binlerce yaşama mal olsa da daha fazla sömürü yapmaktır, hem de devlet güven-

cesi altında. "GSD"ler özellikle '89 da canlanan işçi sınıfına verilen, daha doğrusu işçi sınıfı tarafından alınan kısmi demokratik hakları demokratlığın göstergesi olarak sunuyorlarsa, hemen şunu söylemekte yarar var, o haklar her an gaspedilebilir ve faşizm tarafından verilen kendiliğinden mücadelesinden kaynaklanan haklardır.

Türkiye'deki "demokrasi"yi kendi içinde tartışılır kılan başka bir yazıda da DGM'lerle olağanüstü hal karşılaştırılıyor, karşı karşıya konuluyor ve birbirini dışılayan şeylermiş gibi gösteriliyor. "Beterin beteri vardır" demagojisi ile, halkı "kötüyü mü? yoksa daha kötüyü mü seçersiniz" ikilemine sokmak istiyorlar. Nede olsa ikisi de karşı-devrime hizmet ediyor. Ancak şu bilinen bir gerçek ki DGM'ler en azgın yargılama usullerini aratmayan, en hafif siyasi davayı yıllarca hapis cezasıyla bitiren, faşizmin temellerini korumaya yönelik, faşist kurumlardır.

Ülkenin giderek demokratlaştığı imajını yaratmak için örnek

veren "GSD", "SS kararnamele-
nin çekilmesi doğru bir adımdır"
diyor. Fakat bugün ondan daha
azgın olan ve katliamları, işkence-
yi, meşru hale getiren, her türlü
halk düşmanı eylemi devlet gü-
vencesi altına alan "Terör Yasa-
sı"na kitlelerin gözünden saklama-
ya çalışıyor. Ama kendisi SHP'nin
cücesi olduğu için "Terör Yasa-
sı"ni teşhir etmek kendisini teşhir
etmekle aynı şey haline gelir.
Çünkü SHP'de bugün bu hayvani
yasanın uygulayıcısıdır.

Yürürlükten kaldırılanın karşı-
sına böyle "keskince" dikilmek
ancak "GSD" gibi alçak politika
sahiplerine aittir. Çünkü yürürlük-
ten kaldırılana karşı kitlelere
ayaklanın çağrısı yapılması, böy-
lece kitleleri özde gençliği eyle-
me çağırıp politikleştirme, eylem-
cileştirme "belası"da baştan
atılmış olur.

"GSD"nin politikasından anla-
şılan şudur: Sorunlara çözüm; tabi
egemenler lehine, gençliği sorun-
larına duyarlı kılmak; "ne gereği
var, devletin başına bela mı ol-
sunlar. Yani "GSD" tarafından ar-
zulan şey gençliğin amaçsızca
kendini istedikleri yöne arkalarin-
dan gelmeleridir.

İşte bu politikalar "GSD"lere
göre sosyal demokratça istemler.
Bize göre ise sosyal demokratlığa
bile erişmeyen, işbirlikçi, faşist,
gelişen mücadeleyi geriletmeye
yeminli sosyal demokrat cilalı AL-
ÇAKÇA istemlerdir.

"GSD"nin gerçek niteliğini bu
örneklerle ortaya koyduktan
sonra en mühim konuya gelmek
gerekliyor. "GSD"nin dediği gibi
"Demokratik sosyalizm" mi yoksa
Türkiye halklarının öncüsünün
dediği gibi proletarya diktatörlü-
ğü mü?

DEMOKRATİK-SOSYALİZM Mİ? PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ MÜ?

Sosyalizm gerçek itibari ile in-
sanın insan üstündeki sömürüsü-
nü kaldıran, tüm halk kesitlerini
burjuvaziye karşı, proletaryanın

etrafında birleştiren, sınıfsız, sö-
mürsüz altınçağ toplumu komü-
nizmin ilk evresidir.

Demokratik sosyalizm, Hitler
faşizminin insanlık düşmanı, ırkçı
rejimini adlandırdığı Nasyonal-
Sosyalizme benzer. Biçim olarak
farklı olmasına rağmen öz itibarı
ile aynıdır. "Sosyalizm" maskeli
faşisttirler. Demokratik sosyalizm
ile ülkede yapılmak istenen özel
mülkiyeti toplumsal mülkiyet ha-
line çevirmek, sömürüyü, burju-
vazinin insanların kafalarına yer-
leştirdiği yoz kültürü değiştirme
gereği bile duymadan, tüm deği-
şiklikleri parlamentodaki deşiklik
olarak hayata geçirmektedir. De-
mokratik sosyalizm savunucuları
devletin bürokratik faşist kurum-
laşmasını, kendi çıkarlarını koru-
mak amacı ile tasfiye etmezler.
Yine halkı sahte vaatlerle kandır-
maya çalışırlar, tüm politikalarını
iki yüzlülük, demagoji, kan, acı,
katliamlar oluşturur. Yapılacak
büyük deşikliklerden biri de,
sömürü payını, bağlı bulundukları
emperyalist güç lehine yeniden
organize etmektir. Sonuç itibarı
ile mevcut düzendeki tüm statü-
koyu korur.

Proletarya diktatörlüğü, her
şeyden önce, işçi sınıfının nihai
zaferini sağlamakla yükümlüdür,
devrilen sınıfın yeniden ayağa
kalkma çabalarını bastırmakla,
proletarya devriminin gerçekleş-
tirdiklerini sağlamlaştırmakla yü-
kümlüdür. Burjuvazinin sınıf ka-
rakterine uyan "demokratik-
sosyalizm"nin kendi cilası ile gizle-
meye çalıştığı faşist diktatörlük
gibi insanlık düşmanı, sömürü
bekçisi değildir. Proletarya dikta-
törlüğü de proletaryanın yönetim
biçimidir ancak emekçi halk ke-
simlerini korur, onları karşı-
devrimin yeni hamleleri için si-
lahlandırır, organize eder. Prole-
tarya diktatörlüğü sadece parla-
mentoyu yıkmakla kalmaz tüm
burjuva bürokratik ve faşist ku-
rumlaşmış devlet yapısını temelini-
den söker. Proletarya diktatörlü-

ğü her ulusun kendi kaderini
tayin hakkını kayıtsız şartsız sa-
vunur. Gelişmekte olan ulusal ve
sınıfsal (farklı ülkelerdeki) dev-
rimci mücadeleyi destekler.

Bu konuda son olarak şunları
söyleyebiliriz; cücelerin sosyaliz-
mi halk kitlelerinin; umutla, sem-
pati beslediği sosyalizm anlayışı-
ni sömürme aracı olmaktan öte
birşey değildir. "Avrupa komü-
nizminin" budala teorisyenlerinin
acemi cüceleri "genç sosyal-
demokratlar"ın savundukları esa-
sında burjuvazinin istikrarını sağ-
lamaya yönelik sunduğu alterna-
tiftir. Ama proleter sosyalizm,
kapitalizme, tüm gericiğe alter-
natif olduğu bir gerçektir. Gençli-
ğin küçük-burjuva hayallerini za-
afalarını gidermeye değilde,
kullanmaya dolayısıyla palazlan-
dırmaya çalışan bu genç
SHP'cilerin tuttuğu yol yanlıştır.
Gençliğin kurtuluşu, gençliğin
küçük-burjuva zaafalarını kendi
hain emelleri için sıçrama tahtası
olarak kullanılan karşı-devrimde
değildir, aksine gençliğin tüm ile-
rici-devrimci özelemlerini, istemle-
rini cevaplamaya yetenekli yal-
nızca devrimdir. "GSD" içindeki
iyi niyetli arkadaşların da bilmesi
gerek budur. Kararsızlık ölüm
demektir. Sosyal-demokrasi ise
zorunluluğun kazanılmasında
hain bir düşman demektir.

Devrim ile karşı-devrim karşı-
lığında ikisini birbirine uzlaştır-
ma, işbirliği yapma gibi tüm faa-
liyetler sosyalizm davasına
zararlıdır. Bir tas çorba için hal-
kın değerlerini karşı-devrime
satan sosyal-demokratlar tarihte
Almanya'da, İtalya'da, Fransa'da
olduğu gibi Türkiyede de faşizm
kadar suçludurlar. Sosyal-
demokrasinin savunulacak tarafı
yoktur, artık o tarihin çöplüğün-
deki yerini almaktadır.

GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

MİLLİYETÇİ AÇMAZIN YENİ STRATEJİ ARAYIŞI KARARSIZLIK, REJİMİLE UZLAŞMA EĞİLİMLERİ ve DEVRİMCİ HAREKETE YÖNELEN HIRÇINLIĞIN NİTELİĞİ

Yeryüzünü milliyetçi dalganın sardığı bir dö-
nemden geçiyoruz. Sosyalist iktidarların yıkılışı ve
geriye dönüşler, yalnız bu olayın gerçekleştiği ülke-
lerdeki uluslarda değil, bütün mazlum milletlerde
milliyetçilik eğilimlerini artırdı. Sosyalizmin yıkıldı-
ğı ülkelerde, mazlum uluslar sosyalizmin enternas-
yonalist güvencelerinden yoksun hale geldiler. Bu,
mazlum ulusları içgüdüsel olarak güvenliğini ulus-
çulukta aramaya itti. Böylece milliyetçi önyarguların
güçlenmesi için nesnel bir durum doğdu. Öte
yanda, bütün bu uluslar da kendi burjuvalarının
egemenliği altına girdiler; ve bütün bu egemen bur-
juvalar, ulusal ayrıcalıklarla üzerinde çarpışıyorlar.
Daha çok da birbirleriyle çarpışıyorlar, çünkü
büyük uluslarla çarpışmayı göze alamıyorlar ve
kendi çarpışmalarında onlara hakemlik rolü veri-
yorlar ve onlar çarpışa dururken büyük ulusal dev-
letler her şeyi kendi lehine biçimliyor, belirliyor.
Eski sosyalist devletlerin bünyesi dışındaki mazlum
uluslar ise zaten genel olarak burjuva milliyetçi ido-
lojilerin toprağını teşkil eden küçük burjuva uluslar-
dır; buralarda sosyalizm güçlü sınıfsal tabana sahip
bulunduğundan değil, (tersine işçi sınıfı çok zayıf-
tır) bir yandan emperyalizmin azgın iktisadi-siyasi-
askeri baskısı altındaki "proleter uluslar" olmaları,
dolayısıyla nesnel olarak ulusal çıkarlarının burjuva
dünyanın bir parçası olmaktan değil sosyalist dünya-
nın bir parçası ve mütefiki olmaktan bulmaları, üçün-
cü olarak kendilerini ezen emperyalizme karşı ölüm
kalm savaşı içinde bulunan sosyalist ve demokratik
halk iktidarlarından her türlü dolaysız desteği karşı-
lıksız ve büyük bir içtenlikle alabiliyor olmaları, bu
ulusların küçük üretici tabakalarında da sosyalizme
sonsuz bir sempati ve dostluk beslemelerine ve işçi
sınıfının otoritesi altına büyük bir istekle girmeyi
kabul etmelerine yol açarken, öte yanda burjuva
devrimcilerinin kararsız ve sallantılı bir durum gös-
termesi sosyalizmin güçlenmesine ve sosyalizmin
bir parçası olan halk iktidarlarının kurulmasını ko-
laylaştırıyordu. Şimdi bu dolaysız sosyalist destek
ve güvencenin yıkılmış olması, buralarda da küçük
burjuva tabakalarının burjuvazinin çağrılarına daha
çok kulak vermelerine yol açtı ve milliyetçiliğin güç-
lenmesini sağladı. Bütün bunların üstünde, köleliğe,
sömürüye ve her türlü haksızlığa karşı savaş çağrısı
yapan halk demokrasisi ve sosyalist iktidar bayrak-
larının indirilmeşi de her yerde güçlenme ort-
amı bulunan burjuva ideolojisinin büsbütün azma-
sına yolaçmıştır.

Ne var ki bütün bunlara ve emekçi tabakaların
önemli bir kesiminin tavrında hissedilir bir kararsız-
lığa ve hatta olumsuz yönde bir deşikliğe karşı,
devrimler için uluslararası koşullarda köklü bir de-
şiklik yoktur; çağımız yine de emperyalizm ve
proleter devrimleri çağıdır. Mazlum ulusların milli-
yetçi burjuvaları için emperyalist baskıda bir de-
şiklik olmamıştır, tersine bu daha da pervasız bir
nitelik almıştır. Milli burjuvazi için sosyalizm ve
halk devrimine yanaşma veya emperyalizme teslim
olma durumu devam etmektedir ve hatta bu daha
keskin bir hal almıştır. Burjuva ulusçuluğunun bu
trajik çırpınışlarını Rusya uluslarından Latin Ameri-
ka, Afrika, Asya ve Orta Doğu uluslarına kadar hep-
sinide izleyebiliyoruz. Bu mazlum ulusların emekçi
tabakaları milli burjuvazinin önderliğinde durumlar-
ında ve özgürlük girişimlerinde hiç bir olumlu de-
şiklik olmaksızın umutsuzca kan dökmektedirler.
Şu anda koyu bir umutsuzluk gelişip yaygınlaşıyor
ve onun içinde gelişip güçlenen yeni ve bilenmiş bir
sosyalist bilinç priltlarını görebiliyoruz. Bu gösteri-
yor ki, milliyetçilik heyecanı ve dalgası geçicidir ve
yerini, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının
özelliklerine uygun doğal mecrasına bırakacaktır.
Burjuva önderlik altında, burjuva sistem içinde ka-
larak bir "devrim", "ulusal kurtuluş" veya "demokra-
si" çarpıcı hayal kırıklığı ile bir kez daha dünya öl-
çüsünde emekçiler için olumsuz bir deneyim olarak
yerini proleter ve halk devrimi dalgasına bırakmak
üzere.

PKK liderliğinin davranışı, bu iki dalga arasında-
ki bitiş ve başlangıç çizgisinin kesişme noktasındaki
ikilem ve kararsızlığı gösteriyor; ulusal kurtuluşu
Türkiye'deki emekçilerin genel bir halk devrimine
mi tabi kılayım ve böylece köklü bir stratejik de-
şikliğe mi gideyim, yoksa, bir süre rejimle uzlaşma
içinde oyalanıp hele ne olacak diye zaman mı kaza-
mayım?.. Böyle bir kararsızlık ve ikilem dönemi ya-
şıyor. Bütün taktikleri böyle bir haleti ruhuyeyi
açığa vurmaktadır. "Ulus orjini"ne dayalı politika
yürürlükte kaldığı sürece, kararsızlık üzerekli biçim-
de rejimle siyasi pazarlık, "diyalog" ve uzlaşma eğili-
mi yönünde deşikyor! Bu ancak, komünistlerin ikti-
dar şansını yükseltmesine paralel olarak deşiksebilir
bir gelişmedir.

Devrimci hareketin özellikle ihtilalci unsurları-
na karşı yöneltilen sözlü saldırılar bu eğilim grafiği-
nin seyrine paralel bir seyir izlemektedir. Blöflü
"ayaklanma" taktiği, seçim taktiği, HEP konusunda-

ki düşünceleri, koalisyon hükümetinin "demokratik açılımlar" sanısıyla dolaylı olarak desteklenmesi ve en son adeta hem burjuvaziye şantaj kozu hem de onun gözüne girmek, ona güven vermek için devrimci hareketin ihtilalci örgütlerine saldırı saldırı yükseltilmeye çalışılan "Devrimci Halk Partisi" girişimi hep bu ikilem ve gelişmelerin somut göstergeleridir.

Milliyetçilik, dünya ölçüsünde bir açmaz içindedir ve bu PKK'ya da en etkili biçimde yansıyor. Ama burjuva milliyetçiliği her zaman açmazlarını ve güçsüzlüklerini güç gösterileri ve kof böbürlenmelerle kamufler etme özelliğine sahiptir.

"Demirel'den Dev-Sol'a kadar" herkesin PKK'nın mücadelesini ve "etkilerini" "sömürerek politika yaptığını iddia etmek ve PKK'nın atılımları sayesinde yeniden var olup politika sahnesine çıktığını, TIKKO'nun PKK'nın mücadelesi sayesinde Derişim'de yaşayabildiğini söylemek bu açmaz ve kararsızlığın bilinç bulanıklığından başka ne anlama gelebilir?

Düzenin elebaşı faşist partileri "demokratik açılımlar" iddiasıyla aklanması, faşizmin onarım planını, faşizme karşı bir mücadele gibi göstermek, kendini dünyanın merkezine koyan burjuva hayalciliğine dayalı ölçsüz aşırı bir böbürlenmeden kaynaklanıyorsa, rejimle diyalog isteğinden kaynaklanan bir aymazlıktır. Ve bütün bunlar, Türkiye devrimci hareketinin belli başlı devrimci öğelerine ideolojik siyasi saldırıyla birlikte, devrimci hareketi sözüm ona kontrol altına almak amacıyla "Devrimci Halk Partisi"nin kuruluşunun açıklanmasıyla birlikte yapıyor. Yani bir yandan rejimin belli başlı yönetici kliklerine diyalog mesajları verirken, bir yandan da devrimci hareketin düzenle bağlarını koparmış, uzlaşmaz unsurlarına karşı inkarcılık ve karalamaya, halkın gözünden düşürmeye dayalı saldırılar yapıyor ve burjuvaziye, siz merak etmeyin, "Devrimci Halk Partisi"yle onları etkisiz hale getiririz, ama diyaloga ve uzlaşmaya yanaşmazsanız, bu kez bu parti vasıtasıyla milliyetçi eylemi oralara da yayarız, demek isteniyor.

Tabi ki bütün bunlar açık açık söylenecek değil. Sözgeşi, rejimle diyalog, artık Türkiye'nin bütün politikalarını belirleyecek bir güçlük ve kendine güven görüntüsüne dayandırılıyor; devrimci hareketi saldırı ve "Devrimci Halk Partisi"nin kuruluşu, Türkiye devrimci hareketi içinde işe yarar devrimci partilerin olmamasına ve bazılarının "PKK'nın mücadelesini sömürerek" halkı kandırmasına ve bu yüzden "kendi etkilerini Türkiye somutunda halk lehine, emek lehine mutlaka yansıtmaya" ve halkın yararına değerlendirme gerekçesine dayandırılıyor. Rejimin belli başlı yönetici kliklerine, 12 Eylül'den sonra bizim sayemizde yeniden güçlenip iktidara geldiniz, nankörlük yapmayın aksi taktide "Türkiye devrimci halkına devrimi yansıtmak ve bu devrimi

güçlendirmek gibi çok önemli bir görevimizin" olduğunu bilmelisiniz mesajı veriliyor.

Bu duruma bağlı olarak, devrim cephesine "devrimci" lafıyla yöneltilmiş saldırının gerekçeleri sıralanıyor:

"...Dışımızdaki solun saflarında hayatını dürüstçe ortaya koyan devrimcilerin anısına mutlaka sahip çıkmak ve bu konuda duyulan sorumluluğun gereği";

"Orta yerde kariyerist, istismarcı ve yoz yapılarıyla kendi çıkarlarını allayıp pullamakla meşgul olanları", "klan" ve "lumpen toplulukları" "teşhir ve tasfiye etme görevi";

"Yirmi yıldır halk savaşı diye diye bir tek gerilla eylemi bile gerçekleştiremeyen", "kentleri ve kırları kullanılmaz hale getiren ve çürüten" "devrimin önündeki (bu engelleri) "aşarak böylesi bir göreve layıkıyla karşılık vermek";

Ve, (PKK'nın mücadelesinin) "küçük burjuva güçler tarafından kullanılmasına seyirci kalmamak";

"Türkiye alanındaki muazzam denetimsizliği" denetlemek ve bu boşluğu "Devrimci Halk Partisi" ile doldurmak...

Bu parti, PKK'nın uzun süredir "göz kulak olduğu" ve solun "çok kötü biçimde harcadığı" PKK sayesinde "ayağa kalkan farklı kesimlerden kişiler"le kurulacaktır. Böylece "tükenmiş", bir yığın siyasi hareket artıkları değerlendirilmekte, sözgeşi Y.Küçük vs. gibi "değerler" yeniden değerlendirilmiş olacak ve PKK'nın kollarında hayat öpücüğü olarak devrimci olacaklar ve halkımız da arayıp bulamadığı öncü devrimci partisine kavuşmuş olacaktır...

Ve partinin gelişi, 29 Mart-4 Nisan tarihli YENİ ÜLKE gazetesinin "40 örgüte rakip geliyor" şeklinde duyuruldu. Gazete, parti hakkında şu bilgiyi veriyordu: "Henüz adı yok. Programı henüz taslak halinde. Ama kendisini deklere etmeden hakkında tartışmalar başladı. Kuruluş aşamasındaki yeni parti üzerinde PKK ile ilişkileri yüzünden önümüzdeki dönemde bir hayli konuşulacağı benziyor".

Ve "yeni parti"nin temsilcileri ile yapılan konuşma aktarıyor. Temsilcileri, "manifestonun yazıldığını; bu, geçmişten günümüze kadar Türkiye'nin sorunlarına değinen bir manifestodur", bu sonuçlar?? (belli ki bu "sonuçlar", Proletarya Partisi ve devrimci örgütlerin "teşhir ve tasfiye"si üzerine varılan şeylerdir)- doğrultusunda bir program hazırlandığı ve çalışmaların devam ettiği, önümüzdeki dönemde daha çok "siyasi çalışmaya ağırlık vereceği" duyuruyor.

"Kadrolarının nereden geldiği?" sorusunu, PKK, her yerden bütün devrimci hareketin içinden gelmiş olabilir, asıl önemli olan kitlelerin "halk demokrasisi" mücadelesinin içine çekmek ve önderliktir diye yanıtlıyor.

Ama Türkiye'de 40'a yakın siyasi örgüt var? so-

rusuna karşılık, (70 yıllık Türkiye devrimci hareketinin "tümünü" olmasa da) Türkiye devrimci hareketinin "reddinin esas" alındığı, tek tek kişiler için, bunlar, "kendi örgütlerini devrimcileştirebileceklerine inanıyorlarsa, orda kalsınlar, yoksa bize gelsinler" şeklinde yanıtlanıyor. Yani devrimci örgüt yoktur; devrimci kişiler vardır ve bunların kendi örgütlerini "devrimcileştirme" şansını bile umutsuz bir çaba olduğu ima ediliyor.(!)

Yeni ülke gazetesinin, "Şimdi sizin anlattıklarınızdan benim çakardığım sonuç şu oluyor: Mevcut örgütler Kemalizmi aşmadılar. Şu veya bu nedenlerle aşmadılar. Onun ötesinde de pratikte de devrimciliği geliştirmediler. Tek tek bütün mevcut pratiklere, bunu uygulayabilir miyiz? Şu anda bütün bu Türkiye'li örgütler Kemalizmi aşmamış ve de aslında devrimci olmayan lafzen devrimci fakat uygulamada da liberal örgütler midir?" diye soruyor...

Ve tabi "yeni" partimizin sayın "temsilcisi", sorunun içeriğini onaylayarak, "ancak biz diğer örgütleri ideolojik olarak yok etme peşine düşmeyeceğiz (aman ne iyi! Yaşasın bütün ideolojiler!), kendi hedeflerimizle (?) ilgiliiyiz.

Yeni Ülke soruyor: "Peki demokratik halk devrimi mi; sosyalist devrim mi?"

Temsilci yanıtlıyor: "Yeni devrim süreci", sosyalizmle arasına uçurumlar konulmamış "demokratik halk devrimi"...

Böylece "yeni" partimiz de, bütün diğer küçük burjuva örgütler gibi "kapitalist" (!) bir ülkede, "sosyalizmi" değil, "demokratik halk devrimini" kurma stratejisi izleyecekmiş. Bu bile "güven vermesi" için yeterli koşul değil mi? (!)

PKK'NIN TÜRKİYE DEVRİMCİ HAREKETİNE İLİŞKİN TUTUMU: ÖLEN DEĞERLERE "SAYGI" (!), YAŞAYAN DEĞERLERE ÖLÜM!.

PKK lideri, müthiş bir "devrimci sorumluluk", "devrimci değerlere sahip çıkma" biçimi sergiliyor doğrusu! "Hayatını dürüstçe ortaya koyup ölen" devrimcilerin düşüncelerine değer vermeksizin sözde saygı, yaşayan devrimci kahramanlığa ölüm! Devrimci değerleri "hayatlarını dürüstçe ortaya" koymayıp çok şükür PKK uzantısı bir parti kurma fırsatını değerlendirebilecek kadar yaşayanların sömürüsüne sunmak için bundan daha harika bir

buluş olabilir mi?

Türkiye devrimci hareketi sayısız değerlere ve kahramanlara sahiptir. Dolayısıyla onu sömürmek isteyenler için iştahlı bir sofraya teşkil etmektedir. Yıllardır, bu değerlerden Proletarya Partisinin önderi İ. Kaypakkaya ile, onun düşünceleriyle hiç ilgisi kalmayan bir düzine revizyonist, oportünist "hareket" vs. önder yoldaşımızın adını sömürmektedir. Yine Mahir Çayan'ın direniş tarzıyla alakası kalmayan yine o kadar örgüt onun kahramanlığını sömürmektedir. THKO'nun önderleri ve Deniz

Öncü evrensel amaçlarına uygun davranan ve bunu bütün pratiğinde kollayan bir yapıdır. Öncü'nün amacı, sömürsüz, baskısız, ayrıcalıksız, barışık, yeryüzünün bütün nimetlerini sınır tanımaksızın bütün uluslardan, dinlerden, ırklardan insanlığın kardeşçe bölüşüp kullanmasını öngören ve bunun için savaştan bir örgütlülüktür. Dolayısıyla; birinci olarak, son derece insancıldır; ikinci olarak, bireycilik ve liderlik kültürüne son derece karşıdır. Bu yüzden, liderleri göklere çıkartmaz, düşünceleri esas alır. Kişisel kahramanlıkları gereğinden fazla abartmaz, toplumsal kahramanlıkları özendirir ve yüceltir.

Gezmiş te belli başlı iştahlı sömürü nesnelere birisi haline getirilmiş, yalnızca artık O'nun devrimci kavga ruhuyla ilgisi kalmayan "izleyicileri" tarafından değil, bir bütün "68 Kuşağı"ndan artık burjuva uyanık tarafından bile sömürülmektedir. Ama bunlar PKK'nın hedef tahtasında yok, hedef tahtasına kendi önderlerinin ihtilalci gelineğini "yaşamalarını dürüstçe ortaya koyarak" sürdüren Devrimci Sol ve TKP/ML konulmaktadır. Gerçekten devrimci hareketi sömürenler, ya PKK'nın "Devrimci Halk partisi" içinde örgütlenmeye çalışılmakta, ya sık sık "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" (FKBDC)vs. gibi ortak "cephe" görüşmelerine oturtulmakta, ya da şimdi olduğu gibi HEP içinde veya birlikte kuracakları başka bir legal "Demokratik Parti" içinde birleştirilmeye çalışılıyor. Buna karşılık PKK'dan Proletarya Partisine ve diğer silahlı mücadele örgütlerinin payına düşen iltifat inkarcılık, karalama vs. olmaktadır. Neden? Çünkü bu örgütler, gerçekten Türkiye devrimci hareketinin şanlı değerlerini sömürmeye çalışanlara karşı etkili bir engel teşkil ediyorlar da ondan.

Proletarya Partisini ele alalım.

TKP/ML, 12 Eylül sürecinde hiç te 12 Mart ta ortaya koyduğu direnişten aşağı kalmadı. Birçok hatalarına ve birçok ihanetlere rağmen ta başından onurlu bir direniş çizgisi izledi ve bunu sürdürüyor. Proletarya Partisini eleştiren bu "liderler" yurt dışına kapağı atıp canını kurtarıırken, TKP/ML önderlerinden başta Süleyman Cihan olmak üzere bir düzineden fazla önder faşizme karşı direnerek yaşamını halka feda etti. Nerdeyse her yıl faşizme karşı direnişte bir genel sekreter şehit düştü. 1981'de Öncünün Genel Sekreteri Süleyman Cihan, 1987'de yine Öncünün Genel Sekreteri Kazım Çelik, son olarak 1992'de Proletarya partisinin önderlerinden İsmail Bulut, şehit düşen birinci derecede önder Kadrolardı. Keza önder kadrolar Hasan Ben, Manu-

el Demir, Baba Erdoğan, İsmail Oral ve bir dizi III. Sosyalist Forum delegesi ve üst düzey yönetici ve komutan bu mücadelelerde şehit düştü. Çünkü onlar BEKAA Vadisi veya Avrupa'nın tekin bir mekanında konferans yapmadılar, kendi ülkesinde, kendi halkının içinde, ateş ve barut kokularında kavganın içinde yaptılar. Bu sayılar ve bu kahramanlıklar 12 Mart dönemindeki devrimci hareketin bütün örgütlerinin devrimci şehitlerinin toplamından daha fazladır. Çünkü başta önder yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya, büyük devrimciler Mahir ve Denizlerin olmak üzere devrimci hareketin geleneğini onlar yaşatıyorlardı, halkın devrimci kahramanlığını, ihtilalci ruhunu onlar temsil edip sürdürüyorlardı. Ve bugün de bütün önder kadroları kendi ülkelerinde sıcak mücadelenin içinde halkın devrimci eylemine önderlik ediyorlar. Bütün bu gerçeğe karşın eylemine önderlik ediyorlar. Bütün bu gerçeğe karşın ülke dışında bir yerden ölenlere saygı kavga içinde yaşayanlara "hırsızlar", "istismarcılar", "lumpen topluluklar", "klan" şefleri, "kişisel yaşam peşinde iğrenç yaşam sürdürenler" gibi ağza alınmayacak küfürler yağdırabilmek için, insanın bütün utanma duygusunu yitirmiş olması gerekir.

PKK Lideri, "hepsi halk savaşı diyorlardı, bir taciz hareketi bile olamadılar", "bizim delik deşik ettiğimiz devlet üzerinde artık Devrimci Sol bir iki tabanca patlatabilir, TIKKO Dersim'de uzun süre kalabilir" diyor.

Herşeyden önce, PKK daha ana rahminde bile değilken TIKKO Dersim Dağları'nda faşizme meydan okuyordu. 12 Eylül sürecinde PKK ülkeyi bırakıp gitmişken TIKKO bu dağlarda, Hazro Dağları'nda-Palu Dağları'nda, Bingöl, Erzincan, Sivas Dağları'nda faşizme karşı direnişte durmadan şehit veriyordu. PKK'ya faşizmin bütün zalimliğine karşılık devrim ateşinin dağlara taşınıp oradan düzeni ateşe verebileceğini, bütün olumsuz koşullara rağmen bu dağlarda kalılabileceğini TKP/ML ve TIKKO Savaşçıları öğretti. Şayet 1985'lerde, Öncü'nün bu savaşını yürütme cesaretini kaybedip Öncü çizgisine ihanet eden önderlik ortaya çıkmıyorsa, belki de bu devrimci savaş bütün ülkeye görkemli biçimde yayılmış olacaktı ve böylece şimdi PKK ve onun öykündürdüğü bazı kavga kaçkınları devrimci hareketin değerlerini sömürmeyi aklından bile geçiremezdi. Ama herkesin bildiği gibi Öncü, halkın devrimci eylemine önderlik etme cesaretini kaybedenleri kolundan tutup atar ve öyle yaptı. Çünkü Proletarya Partisini halk için ölümü göze alamayan önderleri, halkı kaderiyle baş başa bırakıp ülke dışında yaşam sürdürenleri veya oradan devrimcilik taslayarak hareketi yönetme ve kalkışanları tepesinde barındırmayacak kadar ilkelere sadık ve bu alışkanlığı edinmiş bir partidir.

Yalnız bu konuda da Öncü'nün PKK'dan çok önemli ve esash bir düşünme ve anlayış farkı vardır. Bu konuda PKK'ya ve "Devrimci Halk Parti-

si"ne asla benzemez; Öncü evrensel amaçlarına uygun davranan ve bunu bütün pratiğinde kollayan bir yapıdır. Öncü'nün amacı, sömürsüz, baskısız, ayrıcalıksız, barışık, veryüzünün bütün nimetlerini sınır tanımaksızın bütün uluslardan, dinlerden, ırklardan insanlığın kardeşçe bölüşüp kullanmasını öngören ve bunun için savaştan bir örgütlülüktür. Dolayısıyla; birinci olarak, son derece insanlıdır; ikinci olarak, bireycilik ve liderlik kültürüne son derece karşıdır. Bu yüzden, liderleri göklere çıkartmaz, düşünceleri esas alır. Kişisel kahramanlıkları gereğinden fazla abartmaz, toplumsal kahramanlıklarını özendirir ve yüceltir. Liderlerin, büyük insanların önemini ve katkılarını aslak yadsımaz; ancak halkın sosyal kahramanlığı olmadıkça bunların bir değer ifade etmediğini düşünür ve ona göre davranır. PKK, liderliğini tanı katına çıkartırken, bütün yüce işlerin gerçek sahibi Kürt Halkı'nı adam yerine koymaz; halk onun için sadece savaş için insan kaynağıdır, ekme semeridir. Liderlerin kuruntulu görünüşlerini korumak için, devrimci olsun olmasın bütün eleştirileri şiddetle bastırır. Çünkü tanrılara, kutsal şeylere laf söylenemez, günahır, insan çırpılır, canından olur! Çünkü onlara göre, kitleler kendi liderlerini yaratmazlar, liderler "ezilmiş mazlum bir halkı zalimlerden kurtarmak için" tanrı tarafından gönderilmişlerdir ve bir anlamda tanrının işini yapmak üzere onu temsil ederler. Proletarya partisi böyle düşünmez baylar; o, liderlerin mücadele içinde halkın içinden çıktığı gibi, yine bu mücadele içinde diyalektik yasaların işlemesi sonucu bazı liderlerin gerileyip bu fonksiyonunu oynayamaz hale gelebileceğini düşünür ve O zaman onlara güle güle der, veya onlara sıradan üyelerin işlerini verir. Liderlerin tanrı tarafından gönderilmediğini, kitlelerin kendi mücadeleleri içinde yarattığını bilir ve esas olarak kitleleri, kendi sempatanlarını ve üyelerini de böyle eğitir. Kendisini liderlere bağımlı bir örgüt kılmayı tehlikeli bulur, bu liderler tesadüfen ne kadar iyi olursa olsun ve ne kadar durmaksızın yükselme ve ilerleme çizgisi izlerse izlesin, liderlere tanrı derecesinde güvenme aymazlığına düşmez, işini garantiye alır. Liderler yoruldukları, geriledikleri zaman veya herhangi bir nedenle ayrılmak istedikleri zaman onları, insancıl olmayan bir tutumla hırpalamaz, öldürmez, halk için şimdiye kadar yaptığı iyiliklerden ve katkılarından dolayı teşekkür eder ve yeni yaşamında sağlık ve uzun ömürler diler. Ve Öncü de hiç bir zaman önderliksiz kalmaz, çünkü o modern sosyal bir örgüttür ve önderliğini kurumlaştırmıştır, haleflerini yetiştirmiştir ve her zaman mevcut bulundudur. Bu yüzden Öncü küçük burjuva örgütlerinden ve PKK gibi milliyetçi örgütlerden oldukça farklı bir niteliktedir; bunların çoğunlukla değişmez tek liderleri vardır ve tanrı uzun ömürler versin sonuna kadar da burunları kanamadan kalıyorlar. Fakat Öncü'nün sırf şehit düşmüş önderi o kadar çoktur ki, bütün bu liderlerin soyu

ve sülalesinin toplamını geçiyor. Bir o kadar da yorulmuş, farklı düşünmeye başlamış, yaşamını farklı yerlerde ve işlerde sürdüren eski "önder"i vardır. Bunların anlayamadığı, Öncü'nün nasıl olur da her şeye rağmen önderlerinin tükenmediği ve durmadan kendini halka feda eden yeni önderlerin ortaya çıktığıdır(?/!) Bu kafa yapısı Y.Küçük'ün düşündüğü gibi, kenara köşeye çekilmiş bazı "liderlere" bakarak, "kadrolarının eridiğini", "tükendiğini" söyleyebiliyor ve halk okyanusunun barındırdığı sayısız cevherin nasıl şaşırtıcı bir hızla ortaya çıkıp kavgayı omuzladığını anlayamıyor, hayret ediyor.

Kısacası Öncü'de birşeylere, Apo ve Y.Küçük gibilerinin pek anlayamadığı bir şeye önderlik etme vardır, önderlik vardır, ama şeflik, "liderlik" yoktur. Ama kendi dünya görüşüne uygun bir eğitim şekli ve politika izlemekle birlikte, yığınların bazan kendi özlemlerini atfedip simgeleştirdiği kimselerin peşinden koşar ve onlara devrimci roller yükler; sonuç olarak devrimci işler yapmasını sağlar; bu devrimci işleri benimser ve bu işlere önderlik edenlerin iyi nitelikleri üzerinde de halkı eğitir, ama şeflik kültürünü red eder ve bunların kötü görüntüleri üzerinde de, halkı onlardan korumak için eğitir.

Öcalan herhalde yukarıda irdelediğimiz kafa yapısıyla düşünüyor olmalı ki, "12 Eylül darbesi, 12 Mart'tan daha kısa sürede ve daha ezici bir biçimde Türkiye solunun tüm gruplarını, en irilerinden tutalım en küçüğüne kadar hepsini ezmiştir. Teslim olmayan ve direnen kişiler vardır; ama onlar da idam edildiler, işkenceden geçirildiler. Ortada onları tutan ne bir örgüt kaldı, ne de hareket".

Öncelikle "Türkiye solunun tüm gruplarının 12 Mart'ta daha kısa sürede" ezilmediğini söylemek doğru değil ve daha 1979'larda ezilmiş olan PKK'nın kendisinden üstün bir şey görmek ve kabul etmek istememesinden kaynaklanan bir inkarcılıktır. Sözelgesi Öncü 12 Mart döneminde hem kırdı hem kentlerde hemen hemen bütün örgütlerini kaybetti. Ama 12 Eylül'de tedrici darbeler yedi ve bazı kentelerde uzun süre ana örgütlerini korudu ve direndi. En büyük darbeleri yediği darbeden bir yıldan fazla zaman sonraki durumda bile düşman bütün örgütleri yok edemedi ve sonra bunlar hızla canlanıp bugünkü duruma geldi. Diğer yanda kırsal alanda PKK'nın henüz ülkede olmadığı zamana kadar ve ondan da birkaç yıl sonraya kadar da Öncü kırsal kesimdeki temel organlarını korumakla kalmadı örneğin 1981,1982 dönemlerinde kırsal kesimde güçlendi de; doğru düzgün gerilla örgütü yokken II.Sosyalist Forumdan sonra bunu örgütledi ve silahlı mücadele gücü birkaç kat arttı. Kırsal kesimde asıl darbeyi; ilkin, önderliğin sağ sapmaya düşmesi ve gerilla mücadelesini tasfiye etme kararıyla birlikte 1985'te moral bakımından yedi, ikinci darbeyi bununla mücadele sürecinde fiili olarak 1986'da aldı ve onlarca kadro ve savaşçısını yitirdik.

Ama gene de Öncü temel organlarını korudu ve hızla üstelik iki ayrı örgüt halinde örgütlenmeye ve mücadeleye devam etti. İşte gerçek durum budur.

"Ortada" yalnız Öncü'nün direnişçilerini "tutan" bir örgüt sürekli var olmakla kalmadı, ayrıca, seçilişi 12 Eylül sürecinin ilk zorlu direniş yılları boyunca da tüm örgütlerden devrimcilerin direnişine moral veren ve onu dışarıya yayan bir-iki örgütün başında gelir. Bu yüzden direnişçilerle ilişkilerinin uygunluğu ve doğal bir biçim alması sonucudur ki ilk firar eylemlerini yine Öncü örgütledi ve başardı. Bunları yenileri izledi. Diyarbakır direnişinden dolayı, oradaki çirkef olayları dışarıya ulaştırıp Türkiye'de Kürdistan dağlarında basılıp yayınlanan Kitle gazetesinden dolayı tutuklanan Öncü millitanlarının Esat Oktay YILDIRIM'ın işkence ve hakaretine uğradığını Diyarbakır'daki PKK tutsakları bile bilmektedir. Bir firar eyleminin ne kadar zor olduğunu ve örgütsüz başarıma şansının hemen hemen sıfır olduğunu eğer böyle küçük işlere tenezzül edip ilgilenmişse Diyarbakır firar girişimiyle, örgütlenme sürecinde PKK liderleri çok iyi biliyor olmalı. Buradaki firar girişiminin Öncü'nün tutsaklara uzanan elinin yetkinliğini bu girişim içinde Öncü tutsaklarıyla eylem birliği yapan PKK kadroları da biliyor. Buna karşılık, içeriden PKK kadrolarının büyük özveri ve çabalarına rağmen, dışarda PKK parti örgütünün uzanan elinin girişimi daha başında beceriksizlikleriyle desifre ettiğini ve sonunda olanaksız hale getirdiğini de herkes biliyor. "Ortada direnişçileri tutan bir örgüt yok"sa nasıl böyle büyük işler başarabiliyor?

Türkiye'deki belli başlı başarılı bütün büyük firar eylemlerini örgütleyen ya da örgütlenenlerin içinde yer alan Öncü gerçeği varken ve PKK'nın nerdeyse böyle tek bir olayı bilinmezken, nasıl olur da her iyiliği kendine bağlayabilir. "Türkiye sol'unun içerdeki direnişçilerini "ne tutan bir örgüt ne de hareket vardı" diyebiliriz?! Olgulara bakarak konuşmak yerine, olmasını istediği gibi konuşmak her zaman insanı böyle hılaf karası içinde mahcup bırakır. Tabii yurtdışındaki bir örgütten söz ediliyorsa, doğrusu bu alanda PKK herkesten güçlüydü ve "direnişçileri" afişle, şuyla şuyla "tutan" epey geniş bir "örgüt ve hareket" vardı.

PKK lideri subjektivizmde o kadar ileri gidiyor ki, adeta kendisinden geçiyor ve hayal aleminde gezinmeye başlıyor, bütün gerçek görüntüleri kaybediyor. 12 Eylül darbecileri için başaşağı başlayan gidiş, seçimlere başvurma, anayasa oylaması, eski politikacılara siyasi yaşamın aşamalı kaldırılması, yeni parti faaliyetlerine izin verilmesi, idamların durması, kimi işçi eylemlerinin kısırdaması ve hatta "Terörle Mücadele Kanunu'nun çıkarılması (PKK lideri bunu olumlu bir kanun sanıyor anlaşılmalı)... bütün bunların hepsinin PKK'nun mücadelesinin, özellikle de "15 Ağustos 1984 atılımının" bir sonucu

olduğunu söylüyor. "Eğer Dev-Sol merkezi idam edilseydi (ey vah ne kötü bir durum, sen sağol PKK!) geriye eylem yapacak tek örütleri kalabilir miydi?" "Bu bütün guruplar için geçerli olan bir durumdur". "Demek ki, bugün 'varım' diyen sol guruplar için, PKK'nın başarısı hayattır, belirleyicidir. Biz bunu kendilerine açıkça belirtmedik diye, PKK'nın gafil olduğunu veya gerçek durumu anlamadığını mı sanıyorlar?" diyor ve tam bir Kürt aşiret şefi gibi kızarak, "siz bizden yararlanarak dışarı çıkmışsınız ve örgütü biraz ayağa kaldırarak bazı işler yapmışsınız...v.s." diyor Öcalan.

Bu kadar büyük toplumsal olayları ve gelişmeleri aşiret şefi kafasıyla, yüzeysel tahlillerle açıklamak mümkün müdür?

Oysa, 12 Eylül darbesinin uyguladığı pervasız

karşı devrimci şiddet giderek öyle koyulaştı ki, yüzünü gözüne tırnaklayıp kanatmadığı, belli bir toplumsal tepkiye itmediği hemen hiç bir toplum kesimi kalmadı. Herkes hatta çıkarlarını koruduğu

bazı egemen sınıf kliklerinin yazarları, politikacıları, iş adamları vs. gibi ondan zarar görmeye ve darbelerden kurtulma çabasına girmeye başladılar. "Ay-dınlar Dilekçesi"ni "Güneş" vs. gibi bazı burjuva gazetelerinin tavırını ve giderek yükselen eski siyasi parti artıklarının tutum almasını anımsayalım. Diyalektik olarak bu gelişme, koyulaşmaya koşut olarak gelişti ve cuntasal diktatörlüğün demir gövdesi içten çürüyen bir hal almıştı. Artık giderek hükümünü geçiremez duruma gelmişti ve sık sık şefini meydanlara çıkartarak tehdit ve gözdağı için cıyak cıyak bağırtıyordu. Ama her bağırışında anticuntacı tepki daha bir genişleyip derinleşiyor ve onlardan kurtulmak isteyenlerin tavırını daha kararlı ve kesin hale getiriyordu. Öte yanda yıllardır cuntanın zulmü altında yaşayan emekçiler, başta işçiler olmak üzere, en ağır baskı koşullarında örgütlenmeyi öğrenmiş ve kitlesel direnişlere başlamışlardı. Tutuklu aileleri her şeyi göze alarak tepkilerini sergiliyorlardı. Zindanlar gümbür gümbür kaynıyordu. Askeri mahkemeler giderek toplumsal baskının etkisine giriyor ve çeşitli mahkeme kararları arasında içinden çıkılmaz farklıklar ortaya çıkıyordu. Kısa-

cası ülke içinde diyalektik olarak cunta karşıtı öğeler gelişmiş ve olgunlaşmaya başlamıştı. Cunta artık gitmeliydi, ama gitmemecesine gitmeliydi, yani kendi yönetim şeklini "sivil" düzene aktarmalıydı; onun için, egemen sınıflar için başarı bu olacaktı; bunu da koyulaştırılmış faşist diktatörlüğü kurulaştırılan 1982 Anayasa'sı ve 1983 seçimleriyle gerçekleştirmek istediler ve o tarihi aşamada bunu da başardılar.

İçteki bu duruma karşılık dünya da da birçok gelişmeler yaşıyordu: 1973'ten beri, emperyalist bunalımın seyrik gelişmesine bağlı olarak kurulan birçok askeri diktatörlük rejimi yerini sivilere bırakmak zorunda kalıyor, dünya çapında antimilitarist, sivil toplumcu bir hava yaygınlaşıyordu. Ek olarak emperyalistler bu gelişmelerin sonucu

olarak "barış ve demokrasi" sahtekarlığına sarılarak halkların tepkisini yatıştırmaya ve bu tepkiden anti-sosyalist bir saptırma ile yararlanma taktikine başvuruyorlardı. Türkiye'deki rejim ise, bu form içinde ayrı gözden düşmüş, uyguladığı vahşetle kendisini destekleyen emperyalist ve gerici devletlerin bile görünüşte de olsa tavır aldığı, artık işlevinin tamamlandığını ve kendisinden kurtulmak istediği bir rejim olmuştu.

Bu gelişmelerle birlikte elbette ki, Öncü'nün ve PKK'nın yürüttüğü gerilla mücadelesi de etkili olmuş, düzenin teşhir ve tecritini hızlandırmıştır. Öte yanda hakim sınıflar arasındaki çelişkiler de derinleşmiş ve peş peşe birkaç seçim yapma durumu ortaya çıkmıştır.

Sorunun bilimsel ve gerçekçi konuluşu böyledir.

Böyle bir durumda binbir haksızlıkla içerde tutulan ve muazzam toplumsal tepki ve direnişle yüz yüze gelen cuntanın idamları sürdürmesi, onbinlerce siyasi tutsağı zindanlarda tutabilmesi mümkün müdür? Kaldı ki ilerde bu kararı verenler için büyük problem ve haksızlıkla dolu idamlıkların dışındaki tutsaklar zaten en ağır cezalarını yatmış ve çıkmak üzereydiler. Bunlara karşılık sadece PKK tutsaklarını belli bir şövenist tepkiden yararlanarak aşamalı bırakma planının en sonuna koydu ve hala içerde olmaya devam ediyorlar. Buna karşılık PKK

liderinin iyi bir şey sandığı "Terörle Mücadele Kanunu" sayesinde insanları mahkeme karşısına çıkartmaksızın teşkil edilen ölüm mangaları ve özel tim vasıtasıyla sokakta öldürme şansı yakaladılar. Cunda liderinin istediği de bu değildi, "asmayalım da besleyelim mi", demiyormuydu? Şimdi insanları "beslemek" zorunda kalmaksızın idam ediyorlar. Ama ülkede halk içinde yaşamadan bunları sağlıklı anlamak ne mümkün! Sözgeleş Devrimci Sol ve TKP/ML'den bu şekilde "idam" ve "infaz" edilenler, Mahkemelerde verilen idam kararlarından hayli fazladır. Böyle idam ve infazlar konusunda PKK üyesi, taraftarı hayli insan da payını aldı ve almaktadır. Yakın zamandaki toplu politik program ve kıyımları herkes hatırlıyor. Türkiye'de şu anda TKP/ML, Devrimci Sol ve PKK gibi faşizme karşı radikal tutum alan örgütlere karşı tam bir politik soykırım taktiği uyguluyor ve bu uluslararası gericiğin de desteğine sahiptir.

MAO ZEDUNG ve İ. KAYPAKKAYA'YA MİLLİYETÇİ ÇAPTA SAHİP ÇIKMA İSTEĞİ Mİ? DÜŞÜK ALGILAMA ÇAPıyla ÇİZİMİZİ ÖNDERLERİMİZİ ÖNÜNDE YARGILAMA DENEMESİ Mİ?

Belki de bunlardan hiç birisi değil, maksat bağcığı dövmektir. Ama şu da bir gerçektir, bütün Marksist önderlerin ve bu arada Mao Zedung ve İ. Kaypakkaya'nın düşünceleri her zaman mazlum milletlere ve ezilen insanlara (bunlar milliyetçi bile olsa lazımdır) ve bazıları onları sevmeye sevmeye düşüncelerinden öğrenir ve yararlanırlar. Öcalan hiç bir zaman bu önderleri sevmeyi ve bütün hayatı boyunca onların yer aldığı safın dışında bir yerde durdu. Ama hem ulusal uyanış ve ulusal radikalizm bakımında (özellikle İ.Kaypakkaya'dan), hem de halk ve gerilla savaşı konusunda (özellikle M.Zedung'dan) öğrendi ve milliyetçi tarzda da olsa uyguladı. Öğrendi ama onları milliyetçi işine yaradığı kadar ve tek yanlı öğrendi ve uyguladı. Dolayısıyla ulusal radikalizm bakımından İ.Kaypakkaya'nın ulusal sorunda ulusun kendi kaderini tayin hakkının sadece "ayrılma" yönündeki biçimini aldı, Mao Zedung'dan ise, sadece "Askeri Yazılar" gereksinim duydu ve Mao denince Öcalan'ın aklına sadece gerilla savaşı ve "Askeri Yazılar" gelir. Dolayısıyla her ikisinin de düşüncelerinin bütünlüğünü bozarak algıladı ve Öncü'müzü ancak bu algılama biçimiyle onlar karşısında yargılayabilir ve kuşkusuz asla isabetli bir yargılamaya olmayacaktır. Çünkü Mao Zedung'u askeri bakış açısıyla algılayan bir kafa nasıl komünistçe, ML'ce, diyalektik materyalistçe değerlendirmeler yapabilir? Bu olanaksız bir şeydir. Zaten amaç da yukarıda irdelemeye çalıştığımız gibi farklıdır, Öncü'yü gözden düşürmek ve hiç göstermek için her şeyi kullanabiliyor ve işte bu yola bile başvuruyor. Ama her şeye karşın eleştiri

ciddiyetsiz kimseler bile yapsa ciddiye alıp irdelemek gerekiyor.

Öncü, komünist düşünceler ve "Mao teorisi" bakımından öyle sağlam yere basmakta ve direnmektedir ki, küçücük bir gurupken, giderek toplumu genişlemesine ve derinlemesine etkileyen bir bilinç ve kültür yaratabildi; artık "demokratlık" adına politika yapmak isteyen kimseler bile onun mesajlarını kullanarak, onun türkülerinin ezgilerini kullanarak emekçi tabakların desteğini aramak durumunda kalıyor, devrimciler onun direniş geleneğiyle insanlarını eğitmeye çalışıyor ve hepsinden önemlisi onunu adını kullanarak politika yapma ihtiyacı duyan sayısız politik gurup türedi. Milliyetçi hareket onun broşürlerin okuyarak kendini tanımaya çalıştı. Çünkü Öncü tam da uluslararası işçi sınıfı hareketinin yerel kurmayı gibi davrandı, kendi ülkesinde ta başından beri ML'mi her türlü ideolojik saldırılara karşı sarsılmaz bir kararlılıkla savunma ve yerel çapta komünizmi temsil etme onuru taşıdı. Halk kitleleri bu olumlu deneyime ulaşma ulaşma onun saflarında örgütleniyor ve hergün daha çok güçleniyor. Halkı en zor koşullarda canını feda ederek savunan gerçek önderler, Genel Sekreter'ler yarattı, komutanlar yarattı. Devrimci hareketin ufukları umut ve parlak bir gelecek mesajlarıyla doluydu bu en başta böylesine sağlam ve kararlı bir komünist partisine sahipolmasındandır. Mao Zedung'u savunmayı, salt onun halk savaşı stratejisiyle sınırlayanlar Öncü'yü anlayamaz ve bu etkilerini kavrayamaz. Kaldı ki halk savaşı yolunda Öncü'nün hergün katetmekte olduğu mesafeyi görmemek için de sadece kör, sağır veya ona karşı haset besleyen kötü bir inkarcı olması gerekir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi Öncü'nün ne Avrupa'da ne de Orta Doğu'da "devrimci olmayan bir yaşam sürdüren" "önderleri" de yoktur ve işte kavga içinde düşen şehitlerin boyundaki künyelerindeki yazılar bunun kanıtıdır!

Elbette Mao ve Kaypakkaya'nın isminin ve resminin "arkasına", "Hareket"- "Bolşevik", "Devrimci vs. gibi sıfat ve tanımlamalarla gizlenenler de vardır, ama bunlar Öncü değil, onu istismar eden küçücük guruplardır. Bunların çoğu şimdi güçlenmiş bulunan milliyetçi hareketin dalkavuşu kesildi. "Seksiyon" örgütlenmesi, "ayrı asgari program" vs. gibi milliyetçi etkilere dayanan saçma sapan teoriler üretiyorlar. Çok ilginç olmalıdır ki, geçmişte, bunların içinden bazı teorisyenler "Kürdistan" terimini kullanmamıza bile karşı çıkıyorlardı ve onlara, "yeryüzünde ülkesi olmayan bir ulus var mıdır?" diye sormak zorunda kalyorduk.

Peki, PKK'nın "Avrupa'da devrimci olmayan yaşam sürdürüyorlar" dediği "Mao adına, Kaypakkaya adına gizlenip kendilerinden bahsettiriyorlar" diye kızdığı ve ne idüğü belirsiz "klan" dediği kimseler bunlar mıdır? Hayır! Kast edilen Öncü'dür. Çünkü bu gurupların hiçbirisinin Dersim'de ne bir

tek "gerilla" gurubu vardır, ne de "yoz" tek bir "klan"(!). Çünkü onun handicap saydığı, güçlenmesinden endişelendiği bu gruplar değil, nitelik onlarla yasal partiden cepheye kadar bir dizi birlikler geliştirme isteği taşıyor ve bunu hergün izleyebiliyoruz. Bu yüzden Öncü'ye bu endişeyle kızıyor ve abuk sabuk konuşmaya başlıyor: "Gerçekte buna klan türü yaşam tarzı da diyebiliriz. Dağda örgütledikleri klandır; gerilla değildir. Klan yaşamı çok geri bir toplum biçimidir. Arkadaşların yoz yaşam dedikleri şey, bence onların klan türü yaşam tarzından kaynaklanıyor. Bu anlamda daha henüz feodal toplumu bile aşamamışlardır. Demek ki TIKKO'nun yaşam tarzı, feodal toplumun da gerisinde bir yaşam tarzıdır, hatta köleliğin biçimlerini bile yakalayamamışlardır. Klan tipi bir aile yaşamıdır ve bu yaşam tarzı günümüzde yoktur. Bu halleriyle burjuva yaşamının yanından bile geçemezler. Peki bu tür yüşan biçimiyle dünyanın neresinde devrim mücadelesi geliştirilmiş ve başarıya götürülmüştür." (Serxwebun;S:122)

Bu sözler, ideolojik aceden kaynaklanan, ciddi bir içeriği bulunmaya ciddiyetsiz sayıklamalar değil de nedir? Nedir dostumuzun "arkadaşlarının" "yoz" dedikleri yaşam biçimi? Yoksa o da "milliyet orjini"nden yoksun kozmopolitizm midir? Komünist yaşam tarzı milliyetçi dostumuzu çileden çıkartıyor anlaşılır. Çünkü, herkes de takdir eder ki, komünistlerin yaşamı, ciddiyet, insancılık, eşitlik, çalışkanlık, araştırma ruhu bakımından, halkla ilişkileri bakımından, eylemleri ve siyasi ahlakı yönünden, aile ilişkileri ve arkadaşlıkları ve yoldaşlıkları bakımından örnektir. Ciddi bir dava sahibi olmanın ağırbaşı ve olgunluğuna sahipler. Milliyetçiliğin kaba saba, acımasız, bencil, kariyerist, burnundan kılaldırılmaz kibirliliği, başkalarının ölüsüne basarak gösterişli büyüklük taslama işi komünistlerde yoktur. Kendi dava arkadaşları karşısında alıkıran başkesen, azarcı, tokatçı, onları köle yığını yerine koyan despot general tipi önderler değildirler. Bu anlamda tabi ki "burjuva yaşam tarzının yanından bile geçemez"meyiz. Kölelik biçiminin de.. "Klan" dediğiniz komünist yaşam tarzıysa, boşuna "ilkel" gösterme çabasına giriyorsunuz, bu insanlığın modern ilerleşiminin ulaşacağı muazzam çapta güzel eşitlikçi insanlık düzenidir. Klan, ya da "ilkel komünal" düzenle tek benzerliği sınıfsız ve eşitlikçi olmasıdır. Bu eşitlik kavramı, kendi yoldaşlarımızla eşit ve rütbesiz ilişkilerimiz, belli ki sayın milliyetçi "büyük lideri" çok öfkeliendiriyor. Ne yapalım bizim yaşamımız bu! Aynı ülkede yaşayan nerdeyse yarıyarıya aynı soydaşlık duygusuyla davran ve bizimle farklı bir toplumsal iktidar biçimi için mücadele eden "parya takımı", "baldırı çıplak" emekçiler avanesi olduğumuzu demokratça kabul et ve ne olur biraz "liberalizm"! Emekçi yurttaşların da politika yapma iktidar yarışına katılma gibi insanal bir hakkı olduğunu

artık içine sindir sayın bayım! Biraz "liberalizm"!

Komünist partisinin, başından beri büyük silahlar elde etme şansı yoktu, hala da düşmandan elde etmenin dışında PKK gibi böyle bir şansı yoktur. "Kırma tüfekleri" ve paslı "pistovlar"la işe başladılar; Dersim'in, Siverek'in başı dumanlı dağlarına zor mekan kurabiliyorlardı. Sizin gibi bir dizi uluslararası olanağı ve burjuva sempatisini kullanarak eylemlerimizi anında bütün dünyaya yayıp pileyi deve yapma şansımız yoktur. Üstelik çoğu gerilla hareketimiz burjuva basın ve iletişim araçları vasıtasıyla kasti olarak sizin eylemlerinizi olarak yansıtıyor ve sesinizi çıkartmıyorsunuz. Oysa sizin partimiz ve ordumuz adına lanse edilmiş, yansıtılmış tek bir gerilla baskınınız yoktur! Var mı? Anımsıyorsanız söyleyin bayım! Üstelik o kadar küçümsemeyin sayın "büyük lider", şu anda Diyarbakır'dan Artvin'e koca bir alanda, on civarında il alanında gerilla faaliyeti yürütüyorlar, Halk Ordusu Dersim'in dışına çoktan yayıldı. Sanırım sizleri endişelendiren de bu gerçektir, baldırı çıplaklar, havada kuş yerde karınca kadar çok olan emekçiler arasından, kendi sınıf kardeşleri arasında sizden daha büyük bir hızla, daha genişliğine ve derinliğine yayılıyorlar! Bütün burjuva politik hareket dalgasını tersine çevirip tepeden tırnağa Kızıl umuda bileme şansı var komünistlerin ve bunu içinize sindiremiyorsunuz, Kızıl umut belli ki sizi de korkutuyor. O yüzden hemen sarı bir "Devrimci Halk Partisi" kurdurarak bu gelişmeyi önlemek istiyorsunuz. Fakat bu çok umutsuzca bir çabadır. Mazlum bir ulusun insanları olarak size yararlı olan komünistlere düşmanlık beslemek değildir, onlarla dost olmak ve uygarca, saygılı ilişkiler geliştirmektir. Gerçekten "yurtsever" ve "Kürtsever iseniz bunu yapmalısınız; çünkü, komünistler ezilen mazlum Kürt ulusunun dostlarıdır, onların faşizmin can evine sapanan her mermisi, her devrim narası, yalnız tüm emekçilerin değil Kürt ulusunun özgürlük yolunu da açıyor ve Kürt ulusu için yüksek bir değere sahiptir!

Komünistler, kendi kişiliklerini yeterli bulurlar, hele hele milliyetçi bir hareketle kendilerinin karıştırılması olasılığına karşı son derece dikkatlidirler. Bu yüzden "Biz Batı'nın PKK'cıyız" veya "PKK'nun eylemlerine sahip" çıkmak veya ondan yararlanıp sömürmek komünistlerin akıllarından bile geçmez. Tersine milliyetçi hareketin bir yığın yanlış eylemi ve eylem çizgisi nedeniyle halkta doğan hoşnutsuzluğu, mazlum bir ulusun çıkarına göğüsleme şansı- sızlığına sahiptirler ve "devrimcilik" adına oldukça güç durumlara düşmektedirler. Ama sizlerin diğer milliyetlerden emekçilere karşı bir sorumluluğunuz yoktur. Dolayısıyla yanlış eylem çizgisinin diğer milliyetlerden emekçilerin güvenini sarsmasından kaygı duymuyorsunuz. Onları şovenizmin saflarına iterek faşizmin savaşına insan malzemesi sağlama tehlikesinden korkmuyorsunuz. Fakat buna karşın emekçileri mücadeleden soğutan sizlerin Kapalı

Çarşı ve bilmem hangi sivil hedefe yöneltilmiş milliyetçi eylemlerinizi değil de, suçsuz insanları büyük bir titizlikle bu savaşta zarar görmekten koruyan komünistlerin yaşam tarzı oluyor! Söylediklerinize kendiniz de inanıyor musunuz diye insan ciddi ciddi merak ediyor(?).

BÜ DURUMDA "BİRLİK", "CEPHE" VS. ÇAĞRILARI NE ANLAMA GELİR?

Ülkemiz, iki uluslu ve çeşitli azınlıkların bir arada yaşadığı ve kaderlerinin çözülmez bir biçimde birbirine bağlandığı yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülkedir. Halklarımız faşist bir rejim altında yaşamaktadırlar. Öte yanda yer aldığımız coğrafi bölge, tehlikelerle dolu bir alandır. Çevremiz istikrarsızlıklarla dolu bir savaş alanıdır. Bu yüzden, emperyalist işbirlikçisi faşist rejim, halklarımızı sık sık uluslararası maceraya sürüklemektedir. İşin kötüsü, bir devrimden kurtulmak için bunu yapmaktadır.

Buna karşılık, geri üretim koşulları içinde emperyalist ve komprador sömürü ve feodal rantiyeci sömürüsü iç içe dayatılmaz bir kısıp yaratmaktadır. Halklarımızın yaşam koşulları bu yüzden modern bir dünyada iyileşmek yerine her gün daha kötüleşmekte ve açık sınırında seyretmektedir. Geleneksel üretim koşullarında çifti çubuğu bozulan milyonlarca yoksul köylü kitlemiz korkunç bir işsizler ordusu meydana getirmekte, ücretli emek koşulları üzerinde daha da dayanılmaz bir basınç oluşturduktan sonra milyonlarca insanımız başka ülkelere emek peşine düşmekte ve oralarda üçüncü sınıf insanlar olarak yaşamak zorunda kalmaktadır. Öte yanda bu insanlar daha ileri hayat şartları içinde uyanıp aydınlanmakta ve ülkedeki yaşam biçimini büsbütün yadırgamakta; bu yüzden ya ülkeye bir daha dönmemekte, ya da kendi ülkemizin de modern bir üretici toplum haline gelmesi için çaba sarfetmekte ve ülkedeki emekçi kitleler üzerinde uyarıcı bir etki yapmaktadırlar. Kısacası halklarımız bu yaşam koşulları içinde hızla devrimleşmektedirler

ve bu konuda birçok Asya ülkesinden farklı olarak mükemmel avantajlara sahiptir. Bununla birlikte, insanlarımız tarihi koşullar içinde oluşmuş ve bize ulaşmış bazı dezavantajlarımız da vardır; çeşitli milliyetlerden, mezhep ve dinlerden meydana gelen halkımızı bu temelde bölüp birbiriyle uğraştırma şansı da vardır gerici rejim için. Ancak bu, sadece

geri toplumsal bilinç alanını etkileye- bilmekte ve genel olarak hızla devrimleşen toplumun bu seyrine paralel olarak etkisini yitirmektedir. Mezhep faktörünün önemli ölçüde etkisini yitirdiğini söyleyebiliriz. Ancak milliyet faktörü için aynı şey henüz söylenemez; Kürt ulusunun kendi haklarını militanca dayatmasını hakim ulustan emekçilerin "aleyhinde" gibi gösterip, şovenist önyargıları harekete geçirme ve bu emekçileri bu yönde aldatılma umudunu beslemektedir. Oysa Kürt faktörü, devrimimizin ana itici öğelerinden biridir ve bu durum, yani Kürtlerin ulusçu anlamda bile olsa devrimleşmesi halklarımızın ortak kurtuluşunu kolaylaştırmakta ve buna muazzam bir katkıda bulunmaktadır. Her sosyal haksızlık kendi özeline uygun olarak reaksiyon göstermektedir; Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı milliyetçi başkaldırısı son dedece doğaldır. Ancak Kürt ulusunun dışında mevcut düzenin yapısal formu üzerinde haksızlığa uğrayan başka azınlıklar, dinler, mezhepler ve bütün emekçi tabakalar ve hatta emperyalist sermayenin, tefeci ve rantiyevi sınıfların baskısı altındaki milli burjuvazi ve üretici sermaye sınıfları da vardır. İşte doğal olmayan şey, bu devrimci dinamiklerin güçlerini ortak bir devrim için birleştirmesi veya buna aykırı bir tutum içine girmesidir.

Kısacası, bir devrimin eşliğinde bulunan ülkemizde, kabul etmek gerekir ki, işlerin artık eskisi gibi gitmeyeceğini kesin olarak anlamış olan egemen sınıflar, bir devrime yol açmaksızın ülkeyi kapitalist bir evrime sokmak için ısrarlı bir çabanın içine girmiştir. Buna karşılık emekçiler ve diğer devrimci dinamikler de bu durumdan toplumu özgürleştirecek bir devrim için yararlanmaya çalışmakta ve bütün devrimci dinamikler, şimdiye kadar görülmemiş ölçüde kendi taleplerini dayatmakta ve ısrar etmektedir. Bu durumun önerdiği koşullara uygun davranırsa o kazanacaktır. Emekçi tabakalar, yarı-feodal üretim koşullarından, kapitalist ücretli kölelik koşullarına geçmeye razı olmamalı ve bu buna-

PKK ve başka küçük burjuva örgütleri halkın birlik isteğini sürekli biçimde işlemektedirler, ama hiç biri isteğine uygun davranmamaktadır; her biri kendi örgütlerini güçlendirme perspektifi ile hareket etmektedir ve bunu diğer dost güçlerin lehine yapmaya çalışmaktadırlar. Yukarıda irdelediğimiz PKK kafasına bakın! Halkın devrimci öğelerini bu şekilde birleştirebilmek mümkün müdür. Toplumsal dinamiklerin her kesiminin varlığına saygı göstermeyen ve veri olarak onlardan hareket etmeyen bir kafa halkın devrimci eylemini birleştirip sağlam bir devrimci düzen içine sokamaz. Hergün faşist rejime karşı yürüttükleri mücadelelerde sayısız insanını şehit veren parti ve devrimci örgütlere karşın, Türkiye'de devrimci örgüt yoktur, o halde onlara bir "Devrimci Halk Partisi" ihdas edelim mantığı devrim için kimi birleştirebilir?

İmandan her türlü sömürücü düzene son verme yolunda bir halk devrimi için güçlerini birleştirmelidirler. Nitekim sömürücü sınıfların güçlerini nasıl birleştirdiğini, en ezeli iki rakip kılığın nasıl kuzu sarması bir koalisyon kurabildiklerini görüyoruz. Bu koalisyonu aslında bütün egemen sınıf kliklerinin zimnen de olsa desteklediğini ve ona büyük umutlar bağladığını kabul etmek gerekir. Bu yüzden de devrimci harekete cuntadan daha etkili saldırılar yöneltebiliyor.

Kısacası şimdi egemen sınıfların stratejisi faşist diktatörlük altında düzenin bütün yapısal sorunlarını reformize etmektir. Buna karşılık emekçiler onu devrimle karşılamak istiyor ve bu kıyasıya mücadele halinde sürüp gitmektedir.

Hangi devrimci toplumsal dinamik olursa olsun, reform programına yaltaklandığı ölçüde karşıdevrimci bir stratejinin yedek gücü haline gelme talihsizliğine düşecektir ve bu durum şimdi, daha önceki bütün dönemlerden çok daha net görülebilmektedir.

Yeterince toplumsal tabanını harekete geçirsün veya geçirmesün, aslında bütün toplumsal dinamikler kendilerini örgütlü siyasal hareketler olarak ifade etmektedir. Bunu yüzyesnel bir incelemeyle saptayabiliriz. Devrim, bunların fiili yadsınmasıyla değil hepsinin birleştirilebilmesiyle mümkündür. Yani halkın birleşmeye, toplumsal devrim eylemini ortak bir düzen içine sokmaya gereksinimi vardır.

Ama bu nasıl gerçekleştirilebilir?

Sorunu ortaya koymak, bir gerçeğe parmak basmak yeterli değildir, fiilen ona karşı pratikte ne yapıyorsunuz; asıl önemli olan budur!

PKK ve başka küçük burjuva örgütleri halkın birlik isteğini sürekli biçimde işlemektedirler, ama hiç biri isteğine uygun davranmamaktadır; her biri kendi örgütlerini güçlendirme perspektifi ile hareket etmektedir ve bunu diğer dost güçlerin aleyhine yapmaya çalışmaktadırlar. Yukarıda incelediğimiz PKK kafasına bakın! Halkın devrimci öğelerini bu şekilde birleştirebilmek mümkün müdür. Toplumsal dinamiklerin her kesiminin varlığına saygı göstermeyen ve veri olarak onlardan hareket etmeyen bir kafa halkın devrimci eylemini birleştirip sağlam bir devrimci düzen içine sokamaz. Hergün faşist rejime karşı yürüttükleri mücadelelerde sayısız insanın şehit veren parti ve devrimci örgütlere karşı, Türkiye'de devrimci örgüt yoktur, o halde onlara bir "Devrimci Halk Partisi" ihdas edelim mantığı devrim için kimi birleştirebilir? PKK kendi politik gücünü halkın birleştirilmesi için değil, birliğini imkansız hale getirme yönünde kullanmaktadır. Halk güçlerinin birliğini değil, onları kendi milliyetçi otoritesi altına sokmak ve milliyetçi eylemi için onlardan yararlanmayı düşünmektedir. Elbette bu da ham bir hayaldir ama halk güçlerinin ve ezilen Kürt ulusunun devrimci başkaldırısının birleştirilmesini

baltalamaya yarayabilmektedir ve yetebilmektedir. Halbuki, devrimci dinamiklerin dayanışmasına, daha da ötesi bir halk devrimi için birleştirilmeye en çok mazlum Kürt ulusunun gereksinimi vardır. Bu olgu Kürdistan'da giderek bilinç alanına çıkmakta ve aslında milliyetçi Kürt burjuvazisinin açmaza düşmesi de bu noktada başlamaktadır. Çünkü bu bilinç, tamamen enternasyonalist karakterde olan halk devrimi bilincidir ve milliyetçi öngörülerini yadsınmaktadır. Ama milliyetçi strateji de bir noktadan sonra tıkanmaktadır; halkın, "başarı birliğidir" bilinci, bu noktadan somut bir ifadeyi olmaktadır. PKK bunu, taktik "birlik" lafıyla karşılayarak Kürt emekçilerini aldatmayı denemektedir. Kendi ayrı milliyetçi örgütlenmesinden vazgeçmeksizin "Türkiye devrimine" el atmaya va paravana partiler kurmaya kalkışmaktadır.

Hayır! Geline aşamada açmazı aşmanın yolu bu değil ve bu sadece PKK'yı Türkiye devrimci hareketinin ana ihtilalci unsurları ve bu arada komünist partisine karşı olumsuz bir pozisyona düşürmektedir. Şayet PKK milliyetçi bir örgüt değil de enternasyonalist ve gerçekten bir "işçi partisi" olsaydı, bu açmazdan, paravana partiler kurarak veya kurdurarak değil, kendi milliyetçi stratejisinden vazgeçerek enternasyonalist bir örgütlenme yoluna gidecek ve bizzat kendisi "boş" sandığı "Türkiye alanında" ortak bir halk devrimi için örgütlenmeye ve politik faaliyete girişecekti. Fakat milliyetçi bir partiden bunu beklemek ve ummak saçmadır ve PKK kendi özelliğine uygun bir pozisyonla bir yandan burjuvaziyle uzlaşma ve diyalog yoluna "diplomatik mücadele" alanına yönelirken, öte yanda Türkiye devrimci hareketine karşı hasmane bir tutum takınmaktadır. Ne var ki, böylece açmazını büsbütün derinleştirmekte ve şimdi olduğu gibi yükselme grafiğini iniş eğrisine dönüştürmektedir. Çünkü, Kürt ulusunun çıkarı kendi dostlarına karşı karşı-devrimle flört etmede değil, karşıdevrimle karşı devrimle birleşmektedir.

Bu arada "halkın birleşik cephesi", halkın devrimci eyleminin derlenip toparlanması ve bir tek devrimci otorite altında yönetilmesi olanağının sadece komünist partinin önderliği altında olabileceğini de tarihsel bir gerçek olarak izliyoruz. Açıkça ortaya çıkmaktadır ki, devrimci hareket ve halk güçlerinin birliği burjuva önderlik altında mümkün değildir. İkinci olarak, halkın birleşik cephesinin ancak bu komünist partinin yeterli ölçüde güçlenmesi ve fiilen bir numaralı devrimci otorite haline gelmesiyle mümkündür. Farklı toplumsal isteklere sahip toplumsal devrim dinamikleri, kendi ayrıcalığını bencilce ve bütün diğer toplumsal dinamiklerin aleyhine dayatan burjuvazinin önderliği devrimci dinamiklerin ortak eylemini imkansız kılmaktadır. Bu ancak, her türlü sömürüye, baskıya ve ayrıcalığa karşı ve bütün devrimci dinamiklere dostça bakan ve onları olumlayan komünist partinin önderliğinde

olanaklıdır. Fakat komünist partinin bütün devrimci dinamiklere güven veren bir güce ve otoriteye ulaşması kaçınılmaz bir önkoşuldur. Bunun somut ifadesi komünist partinin KŞİ kurabilecek aşamaya ulaşmasıdır

Ne var ki, halkın devrimci eylemini birleştirme çabası, bu aşamaya ertelenecek değildir. Çeşitli eylem birlikleri, ortak mücadele örgütleri, sürekli ve sistemli devrimci dayanışma bütün bu süreç boyunca komünist partinin gündemindedir ve bu yönde son derece duyarlı ve dikkatliyiz. Ancak bunlara "cephe" görüntüsü vermek yanlıcı olur. Çünkü komünist partinin bugünkü gücü oluşturulacak birliklerin programını, "Halkın Birleşik Cephesi" programı içerisine oturtma ve bunu güven içinde yürürlüğe sokma düzeyinde değildir; bu programlar ve yürütme şekli hep küçük burjuvazinin ezici etkisi altında şekillenme durumundadır dolayısıyla aslında enternasyonalist bir halk devriminin programı ve iktidar hazırlığı demek olan "Halkın Birleşik Cephesi"nden tamamen farklı bir nitelik arzedeceği açıktır. Sözelgeli PKK'nin önderliğinde "Halkın Birleşik Cephesi" çok ters bir durum değil mi? Ve bu durumda "HBC" aldatıcı bir sözden öteye bir anlam taşıyabilir mi? Kaldı ki, PKK'nın veya başka bir milli burjuva örgütün önderliği altında böyle bir birlik "sözde" ve aldatıcı bile olsa mümkün de değildir. Çünkü onlar halk güçlerini "aldatıcı" bir birlik içinde bile toparlayabilecek siyasal esnekliğe sahip değil. Otoritelerini kaba saba bir biçimde dayatmakta ve daha ilk anda birlik olayını çıkmaza sokmaktadırlar. Oysa halk güçlerini dostça, büyük bir sevecenlik ve saygıyla ve onların çıkarlarını büyük bir içtenlikle ve somut olarak temsil ederek ve yürürlüğe sokarak ancak böyle bir komünist politika birleştirilebilir.

Zaten küçük burjuva örgütlerin ve milliyetçi hareketin "birlik" çağrısı da aslında halkın birliğine dönük değildir, kendi otoritelerinin altına çağırma ve kendi hegemonyasını gülünç bir uyanıklık edasıyla dayatma çağrısıdır. Nitekim şimdi PKK'nin Kürdistan'da kurduğu sözde "Halk Cephesi" (!) (ERNK)- PKK'nin bir yan örgütünden başka bir şey değildir ve Kürdistan'da faaliyet gösteren komünist parti de dahil olmak üzere PKK dışında hiç bir halk örgütü bunun içinde yoktur ve yer almayı dahi düşünmemektedir. Görüldüğü gibi aldatıcı bir "Halk Cephesi"(!) bile hiç bir halk örgütünü kendi bünyesine çekebilme şansına sahip değildir. Tabii bu insanın aklına başka bir soru daha getiriyor; mademki cepheniz var o halde yeni cephe çağrılarını, birlik çağrılarını da ne oluyor? Belli ki kendisi de kurduğu "cephe"nin "Halkın Birleşik Cephesi" işlevine ve niteliğine sahip olmadığını biliyor. "Cephe" programları incelendiği zaman, yukarıda belirttiğimiz olanaksızlığı her tümcede görebiliriz. Programda beylik sözlerden öte pratikte "halkın birliği"ne dönük tek bir şey bile yoktur. PKK, cepheye "komünist partisi-

nin önderliği" koşulunu öyle kaba saba bir benzetmeyle PKK'ya uydurmaktadır ki, insan şaşırır. Halk Cephesi olayında, halk güçlerinin bir program üzerinde anlaşmasını, kendi hazırladığı sözde bir programı dayatma şeklinde; halk güçlerinin güven ve gönüllü olarak benimsediği komünist partinin otoritesini, hegemonyanın dayatılması şeklinde; halk güçlerinin siyasal öncülerinin, örgütlerinin birliğini, halk tabakalarının tek tek bireylerinin bu "birliğe" yani otorite altına çağırılması şeklinde revize edilmekte, saptırılmakta ve burjuva istismara elverişli hale getirilmektedir. Daha doğrusu gerçek cephe ihtiyacının yerine burjuva otoritesinin aldatıcı bir görünüş altında ikame edilmesidir PKK'nin cephe görüşü. Sözün kısası PKK'ya dostça uyarımız ve önerilerimiz şunlardır.

Halk güçlerine "eleştiri" adı altında, eleştiri gibi önemli devrimci bir silahı istismar ederek saldırı yapmaktan vazgeç; eğer gerçekten Kürt ulusunun özgürlüğünü istiyorsan, onların buna gereksinimi var;

Halkın devrimci silahlarını, kendi hegemonya isteğinin doğrultusunda yozlaştırıp kullanılmaz hale getirme, onların etkili birer devrimci silah haline gelmesi için komünistlerin düşüncelerine kulak ver; çünkü o silahlar (Halk Cephesi, Halk Ordusu vs.), komünistlerin önderliğindeki halk devrimleri deneyimi içinde ortaya çıktı ve ancak onların önderliğinde devrim için etkili ve sonuç alıcı biçimde kullanılabilir. Hatta oluşturulabilir;

Komünistlere karşı dostça olmayan düşünce ve davranışlardan vazgeç, unutmak ki demokrat olmanın ölçülerinden biri ezilen ulusların (bu durumda Kürtler'in) haklarına saygılı olmak ve savunmaksa, diğer önemli bir ölçütü de komünistlerle iyi ilişkiler kurmak ve dostluktur. Komünistlere karşı iyi duygular taşımayan örgütler demokrat bile olamaz;

Halk güçlerinin birliği konusunda aldatıcı taktikler yapma, dürüst davran ve bunun gerçekleşmesi için sektör burjuva bencil politikadan vazgeç, esnek devrimci bir politika ile ve alçakgönüllü katkılarda bulun;

Rejimin devrimle karşı ileri sürdüğü reform stratejisine yaltaklanma. Onu kararlı biçimde reddet ve devrimle daha büyük bir enerjiyle sarıl; Kürt halkının bugünkü devrimci özveri ve girişkenliğini reformlarla değiştirmek kadar kötü bir taktik olamaz.

Komünistler ancak bu koşullarda sizlere başarılar dileyebilir. Aksi taktirde sınırları zorlanmış hoşgörünün ötesinde bir tutum ummalıyız. Esasen bu hoşgörü de, gerici rejimle kötü bir uzlaşma ve uluslararası gericilikle gireceğiniz sözde "diplomatik" ilişkilere paralel ve bu gelişmenin vahim biçimde devrimle karşı bir tutuma dönüşmesi halinde elbette ortadan kalkacaktır. Bunu dostça bir uyarı olarak algılamalıyız.

MARKSİST FELSEFENİN BAŞLICA TEMELLERİ VE MAO

(BEŞİNCİ BÖLÜM)

YADSIMANIN YADSINMASI

Herşeyden önce, bu yasa, Marx ya da Engels'in formüle ettikleri bir yasa, ya da diyalektiğin TEMEL bir yasası değildi. Tersine bu yasa, en tam, en kesin şeklini Hegel'de bulmuştur. Yadsımanın yadsınması yasası kesinlikle ilk kez olarak Hegel tarafından formüle edilmiştir diyordu Engels.

Felsefi yazında bu yasaya "üçlüler" ya da üç aşamalı gelişme formülü de denir. Kısaca, her gelişme sürecinin üç aşamadan geçtiğini öngörür bu yasa.

Nedir bu üç gelişim aşaması?

Tez, anti-tez, sentez; ya da durum, karşıtlık, oluşturma; en sonu olumlama-yadsıma-yadsımanın yadsınması.

Birinci aşama: Tez, ikinci aşama: anti-tez, üçüncü aşama da: Sentezdir. Ya da, olumlama-Yadsıma-yadsımanın yadsınması. Yadsımanın yadsınması ya da başka bir ifadeyle olumsuzlanmanın olumsuzlanması, tez, anti-tez, sentez şeklindeki üç aşamalı gelişim şeklini belirler. Sorunun Hegel'ce verilmiş şekli budur.

Hegel tarafından ve onun idealist biçiminde Salt düşünme yasası olarak işlev gören, Hegel'in bu "beylik" yasası "tüm sistemin yapısı için temel yasadır" Hegel için.

Herşeyi saf aklın hareketine bağlayan bu beylik yasaya göre:saf aklın hareketi "kendisine durum olmaktan, kendisine karşıt olmaktan, kendisini oluşturmaktan; kendisini tez, anti-tez, sentez olarak formüle etmekten; ya da, gene kendisini olumlamaktan, kendisini yadsımdan, kendi yadsınmasını yadsımdan" ibarettir.(81) Hegel'in bu üçlüsü ya da üç aşamalı gelişim formülü: nesnel dünyadaki gerçekliği yapay bir biçimde, salt soyut hareketi idealistçe tanımlamaktan başka anlama gelmez. Ve açıktır ki, bu yöntem, Hegel'ci yöntemdir. Öyle ki, Hegel: her gelişimi, bu mutlak yöntemle çözer. Bu yöntem Hegel'de hareketin soyutlanması, ya da, soyut biçimdeki hareket ve dahası, hareketin saf aklın hareketi olarak ele alınması biçiminde rol oynar. Hareketin saf mantıksal formülü de, "üçlüler" formülüdür: OLUMLAMA-YADSIMA-YADSIMANIN-YADSINMASI; işte Hegelci yöntem.

Marx, Hegelci bu yöntemden ya da, Hegel'in mutlak yönteminden şöyle söz eder:

"Yöntem hiç bir nesnenin karşı koyamayacağı mutlak, eşsiz, en yüce, sonsuz güçtür; aklın kendisini her nesne içinde tekrar bulma, tanıma eğilimidir. Bütün şeylerin bir mantıksal kategoriye ve her hareketin, her üretim eyleminin yönetime indirgenmesinden doğal olarak çıkacak sonuç her ürün ve üretim yığınının her şeyler ve hareketler toplamının bir uygulamalı metafizik biçimine indirgenebileceğidir."(82)

Nedir bu Hegelci Mutlak yöntem?

"Hareketin soyutlanması", nedir? Soyut durumda hareket nedir? Hareketin saf mantıksal formülü ya da saf aklın hareketi. Saf aklın hareketi nelerden ibarettir? Kendisine durum olmaktan, kendisine karşıt olmaktan, kendisini oluşturmaktan; kendisini tez, anti-tez, sentez olarak formüle etmekten; ya da, gene, kendisini olumlamaktan, kendisini yadsımdan, kendi yadsınmasını yadsımdan."(83)

Doğa ve toplumdaki gerçek gelişmeyi, aklın saf soyut hareketiyle, salt düşüncel planda açıklayan Hegel'in mutlak yöntemiyle, Marx'ın yöntemi arasında tam bir karşıtlık vardır. Kaldı ki, Marx, Hegelci mutlak yöntemi, yani "üçlüler"i eleştirirken şöyle der: Akıl kendisini olumlamayı, kendisine belirli bir kategori içinde durum aldırılmayı nasıl başarır? Bu, aklın kendisinin ve onun savunucularının bileceği iştir."(84)

Marx, 1844-Felsefe Yazıları'nda da şöyle diyecektir:

Ama Hegel olumsuzlanmanın olumsuzlanmasını, kendi içinde yatan gerçek ve tek olumlu olarak yatan olumlu ilişki açısından ve bütün varlığın tek gerçek ve kendini gerçekleştiren edimi olarak içinde yatan olumsuz ilişki açısından gördüğü için, tarihin akışına sadece Soyut, mantıklı, kurgusal anlatımı bulmuştu; ve bu tarihi süreç henüz insanın verilmiş bir özne olarak insanın ama yalnızca insanın doğuş edimi-gerçek tarihi, insanın doğuşunun hikayesi olmamıştır. (85)

İlerleyen sayfalarda Marx, Hegel'in bu soyut

kurgusal anlatımındaki tek olumlu yana işaret eder ve der ki:

Hegel'in burdaki kurgusal mantığındaki olumlu başarısı, belirlenmiş kavramların, evrensel duruk düşünce formlarını doğa ve zihne karşı bağımsızlıklarında, insan özünün ve böylece insan düşüncesinin genel yabancılaşmasının zorunlu sonucu olmaları ve dolayısıyla Hegel'in bunları bir araya toplayıp soyutlama sürecinin uğrakları olarak sunmasıdır. (86) (abç)

Nedir soyutlama sürecinin uğrakları olarak sunulan Hegel'in olumlu başarısı: Bunlar, tez, anti-tez, sentezdir; yani, olumlama, yadsıma, yadsımanın yadsınmasıdır. Bunların herbiri Hegel'in başarısıdır.

Hegel'deki temel yanlış: "bu düşüncelerin doğa ve tarihten çıkarılmayıp, bunların düşünce yasaları olarak doğa ve tarihe zorla yamanması gerçeğinde yatar." (87)

Dolayısıyla, Hegel'in tüm sisteminin çerçevesi içinde temel yasa olarak işlev gören, yadsımanın yadsınması yasası, Hegel'ci idealist tarzıyla düşünme yasası olarak geliştirilip, "saf aklın hareketi" ya da "hareketin saf mantıksal formülü" mutlak yöntemle her şeye kadir Hegel'ci biçimiyle kabul edilemez. Hegel'in bu sorundaki temel yanlışının kaynağı, açıktır ki, düşünme yasalarını ve bu yasalar içindeki "tartışılmaz görkemiyle", "beylik" yasa tahtına oturan yadsımanın yadsınması yasasını "doğa ve insan toplumu tarihinden" değil, tersine bunu "doğa ve tarihe zorla" yamamasında yatmaktadır. Hegel'in "tüm zoraki ve çoğu zaman tüyler ürpertici" yapısının ya da sisteminin "kaynağı budur."(88) Hegel'in elinde diyalektiğin mistisizmle bozulması da bu değil midir? Ama bu mistisizmle bozulma "ayrıntılı ve bilinçli bir biçimde diyalektiğin genel işleyiş biçimini ilk defa onun sunmuş olduğu gerçeğini örtemez."

Marx, benim diyalektik yöntemim, Hegelci yöntemden yalnızca farklı değil, onun tam karşıtıdır da derken, tam da "Hegel'in elinde diyalektiğin mistisizmle bozulması" ve onun "insan beyninin yaşam süreci, yani düşünme süreci -Hegel bunu 'fikir' adı altında bağımsız bir özneye dönüştürür- gerçek dünyanın yaratıcısı ve mimarı olup, gerçek dünya, yalnızca 'fikir'in dışsal ve görüngüsel" (89) biçimdeki sistemini kastetmektedir. Marx, "mistik kabuk içerisindeki ussal özü bulmak istiyorsanız, onun yeniden ayakları üzerine oturtulması gerekir" saplamasıyla şu önemli ve çığır açan yargısını öne sürer: Benim için ise, tersine, fikir, maddi dünyanın insan aklında yansımalarından ve düşünce biçimlerine dönüşmesinden başka bir şey değildir.(90)

Hegel'ininkiyle karşıt uçta yer alan, diyalektik yönteminden sonra, Marx'ın, Hegel'ci diyalektik yöntemi ve dahası, Hegel'in idealist biçiminde, salt

düşünce yöntemi olarak rol oynayan Hegel'ci "üçlüler", temel eseri olan KAPİTAL'de, Hegel'ci biçimiyle:"evren ister istemez, kendisi ancak insan düşüncesinin evriminin belli bir aşamasının ürünü olan bir düşünce sistemine uyma" mutlak zorunluluk biçimiyle rol oynamıştır. "Olmanı tersine çevirmek" rol oynamıştır, Böylece, "idealist felsefede son derece gizemli diyalektik yasalar hemen basitleşir ve gün gibi açık olur.(91)

Marx'ın "yer yer ona özgü ifade biçimlerine de kur yaptığım oldu" ifadesi, Marx'ın Hegel'ci "üçlüler"; ya da yadsımanın yadsınmasını Hegel'ci haliyle savunduğu anlamına gelmez.

İşte Marx'ın kendi sözleri:

Hegel diyalektiğinin mistik yönünü, 30 yıl kadar önce, henüz daha moda olduğu sırada eleştirmiştim. Ama tam da Das Kapital'in birinci cildi üzerinde çalıştığım sırada kültürlü Almanya' da gevezelik eden hırçın, küstah ve bayağı mukallitler, Lessig zamanında Spinoza'ya 'ölmüş köpek' diyen kahraman Moses Mendelssohn'un yaptığı gibi, Hegel'e saldırmanın tadını çıkartıyorlardı. Bu yüzden, ben, açıkça bu güçlü düşünürün öğrencisi olduğumu itiraf ettim ve hatta değer teorisi bölümünde yer yer ona özgü ifade biçimlerine de kur yaptığım oldu.(92)

Marx'ın yer yer Hegel'e özgü ifade biçimlerine kur yapmasında sayılan nedenlerin yanında, "bilimsel sosyalizmin çıktığı Hegelciliğin" payı da gözardı edilemez. Mihayilovski ile polemiginde Lenin bu durumu özellikle vurgular. Marx'ın Hegel'e özgü ifade biçimlerini kullanması, yadsımanın yadsınmasını Hegelci içerikle: doğa ve tarihten kopuksal düşünme yasası olarak savunduğu anlamında anlaşılmalıdır.

Bilinmelidir ki, bu yasa, "mistisizmle bozulması", "salt düşünme yasası olarak geliştirilmesi", ve dahası, "hareketin saf mantıksal formülü" ya da "saf aklın hareketi" gibi baş aşığı ve zoraki yapısı dışında, "doğa ve insan toplumu tarihinden çıkarılmaktadır."(93) Lenin'in değişiyile, "Bazen özel bir toplumsal görüngünün gelişmesi", Hegelci şemaya, yani, tez, yadsıma-yadsımanın yadsınması şemasına uyduysa, bunda şaşılacak hiç bir şey yoktur, çünkü bu, doğada hiç te ender olan bir şey değildir."(94)

İşte örnekleri:

Kapitalist üretim biçiminin ürünü olan kapitalist mülk edinme biçimi, kapitalist özel mülkiyeti yaratır. Bu mülk sahibinin emeğine dayanan kişisel özel mülkiyetin ilk yadsınmasıdır. Ama kapitalist üretim bir doğa yasasının kaçınılmaz zorunluluğu ile kendi yadsınmasını doğurur. Bu yadsımanın yadsınmasıdır.(abç) Bu, üretici için özel mülkiyetin yeniden kurulması değildir, ancak ona, kapitalist dönemde edinilen elbirliği ve toprak

ile üretim araçlarının ortak sahipliği temeline dayanan kişisel mülkiyeti sağlar. Kişisel emekten doğan dağınık özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüşmesi, halen toplumsallaşmış üretime fiilen dayanan kapitalist özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüşmesinden kuşkusuz kıyaslanmayacak kadar daha uzun süreli, daha şiddetli ve çetin bir süreçtir. Birinci durumda halk yığınlarının bir kaç gaspedici tarafından mülksüzleştirilmesi söz konusuydu; ikincisinde ise, bir kaç gaspedicinin, halk yığınları tarafından mülksüzleştirilmeleri sözkonusudur. (abç) (95)

Demek ki, Marx, gelişim sürecini, sürecin tarihsel zorunluluğuyla açıkladıktan sonra, ayrıca bu süreci, belirli bir diyalektik yasaya göre gerçekleşen bir süreç olarak nitelendirir.

İkinci örnek:

İlk çağ materyalizmi, idealizm tarafından yadsındı. Felsefenin daha sonraki gelişmesi içinde, bu kez idealizm savunulamaz duruma geldi, ve modern materyalizm tarafından yadsındı. Modern materyalizm, yani yadsımanın yadsınması, eski materyalizmin yalın bir yenden kurulması değildir, ama onun sürüp giden temellerine, felsefe ve doğa bilimlerinin iki kez bin yıllık bir evriminin olduğu gibi, bu iki bin yıllık tarihin kendisinin de bütün bir düşünce içeriğini ekler. (96)

Demek ki, önce ilkel materyalizm vardı, sonra idealizm ve daha sonra bilimsel materyalizm. Evet, bilimsel materyalizm: yadsımanın yadsınması.

Üçüncü örnek:

Bir arpa tanesini alalım. Böyle milyarlarca arpa tanesi öğütülür, pişirilir, sonra da tüketilir. Ama eğer, böyle bir arpa tanesi kendisi için normal koşullar bulursa, eğer elverişli bir toprağa düşerse, ısı ve nemin etkisi altında onda özgül bir dönüşüm olur, çimlenir: tane tane olarak yok olur, yadsınır, onun yerine ondan doğan bitki geçer; tanenin yadsınması. Ama bu bitkinin ömrü nedir? Büyür, gelişir, döllenir ve sonunda yeni arpa taneleri verir, ve bu taneler olgunlaşır olgunlaşmaz, sap sararır, yadsınır. Bu yadsımanın yadsınması sonucu olarak, elimizde gene başlangıçtaki arpa tanesi, ama tek başına değil, sayısı on, yirmi, otuz kez artmış biçimde bulunur. Tahıl türleri çok büyük bir yavaşlıkla değişirler ve böylece bugünkü arpa bun-

dan yüzyıl önceki arpaya adanmaklı benzer kalır. Ama plastik bir süs bitkisi, örneğin bir dalya ya da orkide alalım; tohum ve tohumdan doğan bitkiyi bahçıvan ustalığıyla işleyelim: bu yadsımanın yadsınmasının sonucu olarak, yalnız daha çok tohum değil, ama daha güzel çiçekler veren, nitelikçe daha iyi tohum elde ederiz, ve bu sürecin her yinelenmesi, her yeni yadsımanın yadsınması, bu yetkinleşmeyi pekiştirir. (97)(abç)

Dahası var:

Kelebekler, yumurtanın yadsınması ile yumurtadan doğar, cinsel olgunlaşmaya kadar değişimlerini tamamlar; çiftleşir ve çiftleşme süreci tamamlandı da dışı çok sayıda yumurtalarını yumurtlar yumurtlamaz, ölmeleri sonucu, bu kez de kendileri yadsınmış olur. (98)

Matematik alanında da öyle:

Herhangi bir cebirsel büyüklüğü örneğin A'yı alalım. Bunu yadsırsak, -a'yı elde ederiz. Bu yadsımayı -a'yı, -a ile çarparak yadsıyalım, +a kareyi yani ilk olumlu büyüklüğü elde ederiz; ama daha yüksek derecede, ikinci derecede. (99)

Bu örnekleri daha da uzatmak mümkün: jeolojinin bir yadsınmış yadsınmalar dizisi olduğu; diferansiyel hesap almanın da yadsımanın yadsınması olduğu gerçeğinde olduğu gibi...

Öyleyse nedir yadsımanın yadsınması?

Sıraladığımız uzunca örneklerde de görüleceği gibi,

"hayvanlar ve bitkiler dünyası bakımından, jeoloji, matematik, tarih, felsefe bakımından geçerli olan" (100) "doğa ve insan toplumu tarihinden çıkartılan" bu yasa, "doğanın, tarihin ve düşüncenin bir gelişme yasası"dır. (101)

Demek ki, "doğa, tarih" ve "ne olduğu öğrenilinceye kadar da beyinlerimizde bilinçsiz bir biçimde gerçekleşen yadsımanın yadsınması" (102), diyalektik TEMEL YASASI ya da Hegeldeki biçimiyle "BEYLİK" yasa düzeyinde ele alınamaz; ama bu yasa, Marx ve Engels'teki biçimiyle ve dahası Felsefe Defterleri'nde Lenin'in sözünü ettiği diyalektik öğelerinden, gelişme yaşalarından biri olarak işlev görebilmektedir.

Diyalektikte yadsıma, sadece yok sayma, ya da kayıp anlamında anlaşılmalıdır. Her fikrin, şeyin, ilişkinin bir yadsınma biçimi vardır-az önce-

ki örneklerde görüldüğü gibi: "Sadece yadsınamalı, ama yadsımayı yeniden ortadan kaldırmalıyım da. Öyleyse birinci yadsımayı, ikincisi olanaklı kılacak ya da olanaklı bir duruma gelecek bir biçimde var etmek gerekir". (103)

Örnek olarak, eğer bir böceği ezersen, birinci yadsıma gerçekleşmiş, ama ikincisi olanaksız kalmış olur. Aynı şekilde, bir arpa tanesini öğütürsen aynı işlemi yapmış olurum ki, "ikincisi... olanaklı bir biçimde" var edilmemiş olur.

Demek ki, "şeylerin her türünün, ortaya bir gelişme çıkacak biçimde kendi özgür yadsıma türü vardır, ve her fikir ve kavram türü içinde bu böyledir" (104)

Metafizikçiler, diyalektige karşı şöyle bir karşı koymada bulunabilirler:

Burda gerçekleşen yadsıma, gerçek bir yadsıma değil; bir arpa tanesini, onu öğütürerek, bir böceği, üzerine basarak a olumlu büyüklüğünü, onu çizerek de yadsırım. Ya da, gül gül değildir diyerek, gül güldür önermesini yadsırım; ve eğer bu önermeyi yeniden yadsır ve: gül gene güldür dersem, bundan ne sonuç çıkar?-Bu karşıkomalar gerçekte metafizikçilerin diyalektige karşı bellibaşlı, ve bu sınırlı düşünce biçimine tamamen yaraşır kanıtlardır. (105)

Bu tür iddia düzeyindeki savlardan ne sonuç çıkar dersiniz?

Evet, yalnızca şu: "çocuksu, hoşça vakit geçirme" ve "bundan, kendini bu cansıkıcı işlere veren kişinin budalalığından başka bir şey çıkmıyacağı açıktır". (106)

Demek ki, sadece yadsınamalı, aynı zamanda, ikinciyi var edecek biçimde yeniden ortadan kaldırmalıyım da, aksi halde, olumsuzlamanın olumsuzlanması vücut bulmaz; bulamaz.

Lenin'in sözleriyle:

(Olumlu, yalın ve başlatıcı, "birinci" olumlamlara, tezlere, vs. ilişkin olarak "diyalektik durak", yani bilimsel inceleme, bir farkın, bir bağın, bir geçişin belirtilip ortaya konmasını gerektirmektedir. Bunsuz, yalın olumlu olumlama eksiktir, süredurum halindedir. Cansızdır. "İkinci" teze, olumsuz teze ilişkin olarak "diyalektik durak", "birlik" in yani olumsuz ile olumlu arasındaki bağın, bu olumlunun olumsuzun içinde var olduğunun belirtilip ortaya konmasını gerektirmektedir. Olumlamadan olumsuzlamaya, olumsuzlamadan, olumlama olan'la "birlik"e,- bunsuz diyalektik salt olumsuzluktur. Oyundur ya da şüpheciliktir). (107)

Dahası:

"Diyalektikte -o diyalektik ki olumsuzlama öğesini, tartışma götürmez biçimde ve hem de hatta en önemli öğesi olarak içinde bulundurmaktadır-özsel ve belirgin olan, saf ve yalın olumsuzlama de-

ğildir, yok yere olumsuzlama değildir, şüpheci olumsuzlama değildir., duraksama, işkillenme değildir, hayır: bağın durağı olarak, olumlu'yu da koruyup sürdürmek şartıyla, yani hiç duraksamasız ve hiç katışıksız biçimde gelişimin durağı olarak olumsuzlamadır." (108)

Ensonu:

"Olumsuz olan, aynı zamanda da olumludur" - bir belirlenmiştir olumsuzlama; olumsuzlamanın belirli bir muhtevası vardır; iç çelişkiler, eski muhtevanın yerini daha üstün yeni bir muhtevanın almasına yol açar. (109)(abç)

Yeterince açık değil mi?

Ve metafizikçilerin tüm karşıkoymaları boş bir hülya, zırzopça bir karşıkoyma değil midir, ne dersiniz?

Bitirmek için, Lenin'in bu sorunda Mihayilovski ile uzunca potemiğine değinmek yerinde olur. Değinemek bir eksiklik, yarımymalılık olur.

Belirtmeliyiz ki, Mihayilovski ile girdiği polemik makalesinde Lenin, yadsımanın yadsınması sorununu oldukça ayrıntılı bir şekilde işler ve Mihayilovski'nin Marx'ın bilimsel teorisini Hegelci üçlülere dayandırdığı suçlamasına şu yanıtı verir:

Burada, Marksizmi Hegelci diyalektikle suçlama biçimindeki daima elde hazır olan yöntemi görüyoruz; bu, Marx'ın burjuva eleştirmenleri tarafından yeteri ölçüde eskitildiğini düşünebileceğimiz bir suçlamadır. Bu baylar, öğretiyeye karşı hiç bir temel sav getiremediklerinden, Marx'ın anlatım biçimine sarılmışlar ve onun özünü böylece sarsacaklarını düşünerek teorinin kaynağına saldırmışlardır. (110)

Demek ki, yadsımanın yadsınması polemigi yeni bir sorun değil, Marx, ve Marx-sonrası dönemde ve nihayet Lenin döneminde de gündeme getirilmiş ve dolayısıyla, Marx'ın Hegelci diyalektik yöntemi anlatım biçimi olarak yer yer kullanmasını, Marx'ın teorisini Hegelci içerikle açıkladığı, ya da açıklamak zorunda kaldığı suçlaması düzeyine çıkarmışlar ve böylece, Marx'ın teorisinin özünü karartacaklarını sanmışlardır.

Lenin, aynı sorunda Engels'i yorumlarken şöyle der:

"Marx'ın diyalektigine saldıran Dühring'i yanıtlarken Engels, Marx'ın herhangi bir şeyi Hegelci üçlüler aracılığıyla "tanıtlamayı" asla aklından geçirmedigini, Marx'ın yalnızca gerçek süreci incelediğini ve araştırdığını, onun tanıdığı tek teori ölçütünü, bu teorinin gerçekliğine uygunluğu olduğunu söylüyor. Bazen özel bir toplumsal görüngünün gelişmesi, Hegelci şemaya, yani tezyadsıma-yadsımanın yadsınması şemasına uydursa, bunda şaşılacak hiç bir şey yoktur; çünkü bu, doğada hiç te ender olan bir şey değildir." (111)

Öyleyse, bazen herhangi bir gelişim süreci, Hegelci şemaya uyabilir. Zira, doğa, tarih, matematik, jeolojide vb. de buna uygun süreler hiç te ender değildir. Ama bundan hareketle, Marx'ın kendi bilimsel teorisini bunlara dayandırdığı söylenemez.

Lenin, Engels'i yorumlamaya devam eder:

"Ve Engels, doğal tarihten (tohumun gelişmesi) ve toplumsal alandan örnekler vererek devam ediyor-örneğin önce ilkel komünizm vardı, sonra özel mülkiyet ve sonra da emeğin kapitalist toplumsallaştırılması, ya da önce ilkel materyalizm vardı sonra idealizm ve sonra da bilimsel materyalizm vb... herkes için açıktır ki, Engels'in iddiasında esas ağırlık noktası materyalistlerin, gerçek tarihsel süreci, doğru ve tam bir biçimde tanımlamaları gerektiği ve diyalektik üzerine ısrarın, üçlünün doğruluğunu sergilemek için örnekler seçilmesinin bilimsel sosyalizmin çıktığı Hegel'cilığın, onun anlatım tarzının bir kalıntısından başka bir şey olmadığını."(112)

Devamla:

"Bay Mihayilovski, Marksist yazını okurken sürekli olarak, toplum bilimlerde, "diyalektik yöntem"den, gene toplumsal sorunlarda (ki sözkonusu olan yalnızca budur) "diyalektik düşünce"den vb. söz edildiğini görmüştür. Yüreğinin bütün saflığıyla (salt saflık olsaydı, gene iyiydi), bu yöntemin, tüm toplum bilimsel sorunların, Hegelci üçlünün yasalarına göre çözümlenmesinden oluştuğunu sanmıştır. Elindeki soruna biraz daha dikkat etmiş olsaydı, bu sanının saçmalığına inanmaktan başka çıkar yol bulamazdı."(113)(abc.)

Öyleyse, 'tüm toplum bilimsel sorunlar' değil, ama en azından bir kısmı bu yasaya göre çözümlenebilir. Dahası, bu yasa, Engels'teki haliyle, bu sorunlardan çıkartılabilir; düşünceden idealist tarzda değil, ve demek ki böyle bir yasadaki Hegel'deki biçimiyle ve onun sistemindeki "beylik", "temel" yasa rolüyle değil, ama bir yasa gözüyle bakılabilir. Zira, bu yasanın hükmü dış dünyada hiç te ender olan bir şey değildir.

Lenin devamla:

"Marx ve Engels'in -metafizik yönteme karşı- diyalektik yöntem adına verdikleri şey, topluma sürekli bir gelişme durumundaki canlı bir organizma olarak (mekanik bir biçimde birbirine bağlanmış ve dolayısıyla ayrı toplumsal öğelerinin her türden rastgele birleşmesine izin veren bir şey olarak değil), incelenmesi, o toplumsal biçimlenmeyi oluşturan üretim ilişkilerinin nesnel bir tahlilini ve bunların işleyiş ve gelişme yasalarının bir araştırmasını gerektiren bir organizma olarak bakan toplum bilimindeki bilimsel yöntemden başka şey değildir. ... Diyalektik yöntemin ister Engels tarafından (Dühring'e karşı polemikte Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm) ister Marks tarafından (Kapital'in

(Almanca) ikinci baskıya son söz'de ve Felsefenin Sefaleti'ndeki çeşitli yorumlar) verilen tarım ve anlatımı okuyan herkes, Hegel'ci üçlülere hiç de değinmediğini ve bu yöntemin, toplumsal evrimi, toplumsal ekonomik biçimlenmelerin gelişmesinin doğal tarihsel süreci gözüyle bakmaktan ibaret olduğunu görecektir."(114)

Ama şu da bilinmelidir ki, Lenin, ölümünden sonra ancak yayımlanabilen DOĞANIN DİYALEKTİĞİ'nden ve onda Engels'in bu yasayı, idealist biçimde, salt düşünce yasası olarak Hegelci biçimiyle değil; kendi ele alış tarzıyla: doğa ve tarihten çıkarıldığı biçimiyle ele almasından ve nihayet, bu yasanın diyalektik üç yasasından - Temel- biri olarak Engels tarafından ele alınmasından habersizdir. Zira, Lenin, Doğanın Diyalektik'i henüz Engels'in müsveteleri arasında meydana çıkarılmadığı için yaşadığı dönemde okuyamamıştır. (Bu ünlü eser Lenin'in ölümünden sonra ortaya çıkarılmış ve yayınlanabilmiştir.)

Dolayısıyla, "Lenin'in Engels bu yasadaki eserinde sözetmemiştir" yargısının Doğanın Diyalektik'i yayımlandıktan sonra ve Engels'in konuya ilişkin düşünceleri açığa çıktıktan sonra, pratik bir değerinin kalamıyacağı açıktır. Zira, Doğanın Diyalektik'i'nde, bu yasa, üç temel yasadaki biri olarak Engels'in Felsefi yazımında yer almıştır.

Ama buna karşın, Lenin, bu yasanın öneminden de söz eder, ve der ki: "Hegel'e göre, düşüncenin gelişmesi, üçlünün diyalektik yasalarına uygun olarak gerçek dünyanın gelişmesini belirler. Ve kuşkusuz insan, üçlülerin öneminden, diyalektik süreci itiraz kabulemezliğinden ancak böyle bir durumda sözedebilir."(115)

Mihayilovski-Lenin polemiklerinin canalcı noktası, mevcut yasanın, doğa ve toplumsal görüngü ve oluşumlarda olmadığı değil, Mihayilovski'nin "yiğit bay Dühring'in yardımıyla Marx'a kapitalizmin çöküşündeki zorunluluğa üçlüler aracılığıyla tanıtlamaya çalışmış olmak saçmalığını malediyor olmasıdır.(116) Dahası, Marx'ın, her sayfası deba eseri olan Kapital'in gerçek içeriğini üçlülerle değil, gerçeklerin gücüyle tanıtlaması sorunu Lenin Mihayilovski polemiklerinin temel hareket noktasıdır.

Dolayısıyla, Marx kendi eserinde, eğer, yadsımanın yadsınmasından söz etmişse, bu Marx'ın kendi bilimsel teorisini yadsımanın yadsınması aracılığıyla tanıtladığı anlamında değil, onun "yalnızca gerçek süreci incelediğini ve araştırdığını, onun tanıdığı tek teori ölçütünü bu teorinin gerçekliği uygunluğu olduğu "ama" bazan özel bir toplumsal görüngünün gelişmesi, Hegelci şemaya yadsınma- yadsınmanın yadsınması şemasına uyduysa, bunda şaşılacak hiç bir şey yoktur çünkü bu, doğada hiç te ender olan bir şey değildir."(abc)

Son bir nokta: Yadsımanın yadsınması yasası, diyalektik temel değil ama yasalarından biridir. Ve ayrıca bu yasa, Mao'nun sözleriyle diyalektik materyalizmin temel yasası olan karşıtların birliği'nin durumudur. Ama yok sayılmaz.

NİCELİK-NİTELİK

Nesnelerin, şeylerin ölçülebilir ya da ölçülerek duyulabilen özelliğine nicelik; nesne ya da şeylerin ölçülmeden ya da ölçülmeden duyulan özelliğine de nitelik denir.

Diyalektik; gelişmeyi, dereceli, tedrici değişimlerden, açık, sıçramalı, temel değişimlere geçilen ve bu geçişin yavaş yavaş, tedrici bir şekilde değil, ama bir sıçrayışla, bir kesiklikle, bir süreçten ötekine, bir durumdan diğerine, bir nitelikten bir yenisine, hızlı, ani ve kesin bir değişiklik olarak ele alır. İşte bu gelişim, nicelikten niteliğe doğru uzanan süreçtir.

Eskinin ortadan kalkması ve yeni bir durumun ortaya çıkması nitel bir değişimdir. Nesnelerin çeşitli parça ve yönlerinde meydana gelen artma ya da büyüme ise, nesnelerin temel değişikliğini değiştirmeyen nicel değişikliklerdir.

Hegel, "Mantık Bilimi"nde şöyle der:

"Özü bakımından değişme bir niteliğin başka bir niteliğe geçişidir, ya da daha soyut bir söyleyişle, bir varlığın bir varlık olmayan'a geçişidir, derecelikten daha başka belirlenim vardır bu süreçte; derecelilik, bir eksilmeden ya da artmadan ve büyüklüğe başka bir şey değildir."(117)

Demek ki, nitel değişme, varlığın varlık olmayan'a geçişidir. Bir şey vardı; şimdi artık yok. Bir şey daha önce yoktu; şimdi vardır. Nitelik değişikliğinin en iyi anlatımıdır bu.

Oysa nicelik değişimde durum farklıdır, dereceliliktir, tedriciliktir nicelik. Ve dolayısıyla, eksilme ya da artmadır, ya da niteliğe varmayan, varmayan büyümedir.

Şu sözler de Hegel'indir:

"Doğada sıçrama yoktur deniyor; ve genellikle halk, doğumu ya da ölümü anlamak istediği vakit, görmüş olduğumuz gibi, bunları dereceli ortaya çıkış ya da yetiş şeklinde tasarımıyarak anladığı kanısındadır. Ama görüldü ki, genel olarak varlı-

ğın dönüşümleri, bir büyüklükten bir başka büyüklüğe geçiş değildir; nitelikten niceliğe ve nicelikten niteliğe geçiş, bir başka'ya ulaşmadır, dereceli olan'ın kopması ve önceki orada varlık'a oranla bir niteliksel başkanın ortaya çıkmasıdır. Su soğurken yavaş yavaş katılaşmaz, püre haline gelip sonra dereceli olarak buz kıvamına kadar sertleşmez, tersine birdenbire katı haline girer, donma ısısına tamamen vardığında bile hareketsizce sıvı halini sürdürebilir ve en küçük bir sarsıntı suyu katı hale geçirir."(118)

Lenin, Hegel'in <<Felsefe Tarihi Dersleri>>ni incelerken şu hayranlık verici açıklamalarda bulunur:

'Diyalektik bir geçiş der' Lenin, 'diyalektik olmayan bir geçişten şunlarla ayrılır':

- * Sıçrama
- * Çelişme
- * Tedriciliğin kesikliğe uğraması
- * Varlıkla varlık olmayan'ın birliği(özdeşliği) ile.

Nitelığın en yalın, en anlaşılır, en zengin formülünü veriyor Lenin. Bir nitelikten, bir başka'sına geçişin en derin anlatımıdır bu.

Nicelik ve nitelik nesnel gerçeğin birbirinden kopmaz, bağımlı ve birbiri karşısına koyulamayan iki yanındır. Bu gerçeği gözardı etmek metafiziktir.

Engels, Doğanın Diyalektik'i'nde bu bağı şöyle ifade ediyor:

"Madde ya da hareket arttırılmadan ya da azaltılmadan, yani bir cismin niceliği değişmeden niteliğini değiştirmek mümkün değildir."(119)

Dereceliliğin kesikliğe uğraması ya da sıçrayışın kendisi de, sonraki sürekli hareketin niteliğini belirler. Sürekli tedrici değişikliklerin hat safhaya ya da patlama noktasına varınca sıçramalı olarak ani nitel değişikliklere yol açması ve bu nitel değişimlerin de sonraki nicel değişikliklerin niteliğini belirlenmesi, nicelikten niteliğe ve nitelikten niceliğe geçişin en açık anlatımıdır.

Nitelik, belirli sınırlar içinde kalan niceliğe bağlıdır ve nicelik te, ancak belirli bir nitelik kapsamı içinde olandır. Diyalektik bütünlüğün kopmaz bağının temeli budur.

Nitelik, hem mutlak hem de görelî karaktere sahiptir.

hiptir. Niteliksiz hiç bir madde yoktur ve bu biçimle nitelik mutlaklıdır. Ama aynı zamanda her an değişme potansiyeline sahip olduğundan nitelik görecelidir de. Sadece nitelik ya da sadece nicelik değişikliklerin olması da olası değildir. Nitelik ve niceliksel değişiklikler görelidir. Kimi özellikler bakımından nitelik olan değişiklikler, kimi özellikler bakımından da niceliksel olabilir. Kapitalizmin serbest rekabetten tekeli aşamaya geçmesi bazı özellikler açısından niteliksel ve bazı özellikler bakımından da niceliksel değişikliklerdir. Çünkü kapitalizm öz olarak değişmemiş, aynı kalmıştır.

Maddenin her hareketi, ya da her gelişme, basit birer yenilenme değil, sürekli ve ileri bir hareket ve gelişim, eski nitel durumdan yeni nitel duruma geçen basitten karmaşığa, küçükten büyüğe, aşağıdan yukarıya doğru bir gelişmedir.

Nicelik değişme olmaksızın, nitelik değişme olanaksızdır. Nicelik değişimi, nitelik değişmeyi, nitelik değişme de nicelik değişmeyi meydana getirir ve onu koşullandırır. Her değişme, yani niceliğin niteliğe dönüşümü, şeylerdeki hareket miktarının nicel değişikliğinin bir sonucudur.

Engels şöyle açıklar bu durumu:

"Kendi amacımız için biz bunu, doğada, her durum için ayrı saptanmış bir biçimde, nitel değişmelerin ancak (enerji denilen) madde ya da hareketin nicel eklenmeleri ya da nicel eksilmeleriyle ifade edebiliriz." (120)

Aynı zamanda, her nitelik değişimi bir nicelik değişiminin ürünüdür. Yani nitelik, daha yeni niteliğe doğru hareket eden bir nicelik değişikliğidir.

Engels'ten dinliyoruz.

"Her değişiklik, niceliğin niteliğe dönüşümü, cisimde bulunan ya da ona iletilen şu ya da bu biçimdeki hareketin miktarının nicel değişikliğinin bir sonucudur." (121)

Devamla Engels, Hegel'e gönderme yaparak şöyle sürdürür açıklamalarını:

"Örneğin, suyun sıcaklığı, önce, onun sıvı oluşunun bir sonucu değildir; ama sonra sıvı ya suyun sıcaklığının artırılması ya da azaltılması durumunda, bu molekül yapışıklığı durumunun değiştiği, suyun bir yandan buhara, öte yandan buza dönüşüğü bir nokta gelir."

Ayrıca:

"Bir elektirik ampulünün platin telini kor haline getirmek için belirli bir asgari elektrik kuvveti gerekli'dir. Her metalin bir korlaşma ve ergime sıcaklığı vardır; gerekli sıcaklığı meydana getirecek araçlara sahip olduğumuz zaman, her sıvının verilen bir basınçta, belirli bir donma ve kaynama ısısı vardır. Son olarak her gazın basınç ve soğutma ile sıvılaşacağı bir kritik noktası vardır. Kısacası, fiziksel sabitler çoğunlukla hareketin nicel olarak artırıl-

masının ya da azaltılmasının ilgili cismin durumunda nitelik değişikliği sağlandığı, yani niceliğin niteliğe dönüştüğü düğüm noktalarının tanımlanmalarından başka bir şey değildir."

Engels, kimyaya geçerek şu yargıda bulunur:

"Kimya, cisimlerin, değişen bir nicelik bileşimi sonucu, nitelik değişikliklerinin bilimi olarak tanımlanabilir. Bunu Hegel de biliyordu. Oksijende olduğu gibi iki atom yerine üç atom bir molekül halinde birleşirse, koku ve tepki bakımından normal oksijenden oldukça farklı olan ozonu elde ederiz. Ve ayrıca, oksijenin nitrojen ya da sülfür ile birleştiği ve bunların her birinin nitelik bakımından ötekilerden farklı bir madde ortaya çıkardığı çeşitli oranlar."... (122)

Örneklerimizin çeşitli oluntularıyla sunmuş bulunduğumuz açıklamalardan da anlaşılmalıdır ki, niceliğin niteliğe, niteliğin niceliğe dönüşümü karşıtların birliğinin özel bir halidir. Dolayısıyla, Mao'nun nicelik-nitelik te dahil, diyalektiğin diğer yasalarını çelişki yasası ya da diğer ifadeyle karşıtların birliği yasasıyla açıklanması yerli yerine oturmuş bir çözümlerdir.

Hegel'de <<Mantık Bilimi>>'nde, çelişkiyi, her türlü hayatın ve her türlü hareketin kökü olarak çözümlenmişti.

Çelişki, her türlü hayatın kökü olduğuna göre, o halde, şey ve süreçlerdeki her gelişim, her derecelenme (nicelik), her sıçrama (nitelik) ancak çelişki yasası ile açıklanabilir.

Ne demişti Lenin?

"Diyalektik bir geçiş, ancak çelişme ile, sıçrama ile, dereceliliğin kesikliğe uğramasıyla açıklanabilir."

Nitelikten niceliğe ve nicelikten niteliğe geçiş, yeni bir şey'e ulaşmadır. Dereceli gelişimin koparak, kesintiye uğrayarak önceki varlık'ın yerine, yeni nitelikte, yeni bir varlık'ın ortaya çıkmasıdır. Bu da ancak karşıtların birliği sayesinde, yani bir arada bulunarak karşılıklı yönlerinin mücadelesi sayesinde ortaya çıkabilir."

O halde nicelik-nitelik ve nitelik-nicelik yasası, diyalektiğin temel yasası değil, ama evren ve dolayısıyla materyalist diyalektiğin temel yasası olan zıtların birliğinin özel bir görünümü, ondan kaynaklanan başlıca yasalardan biridir.

Ne demişti Mao?

"Eskiden diyalektiğin üç büyük kanunu olduğu söylenirdi, sonra Stalin dört kanun olduğunu söyledi. Benim görüşüme göre sadece bir temel kanun vardır, O da çelişme kanunudur. Nitelik ve nicelik, olumlu ve olumsuz, dış görünüşle öz, içerik ve biçim, zorunluluk ve özgürlük, olasılık ve gerçek vb. bütün bunlar zıtların birliği durumlarıdır."

Ya Lenin?

"Diyalektik, karşıtların birliği teorisi olarak tanımlanabilir kısaca. Diyalektiğin çekirdeği bununla sezilip kavranacaktır."

Ayrıca ;

"Karşıtların birliği temeldir."

"Unutulmasın ki, nicelik ve nitelik vb. gelişim süreçleri, iç çelişkiler aracılığıyla dile gelir. Bunsuz, çelişkisiz ne gelişim, ne hareket ne de değişim olasıdır. Çelişki de, şeylerdeki karşıt uçların hareketinden başka birşey değildir."

Hareketin dereceliliği (nicelik), ve kesikliğe uğraması (nitelik), ancak çelişki yasası yoluyla açıklanabilir.

MARKSİST BİLGİ TEORİSİ VE MAO

İnsan bilgisi, insanın maddi üretim faaliyetine dayanır. İnsanların maddi faaliyeti ve maddi alışverişinin doğrudan sonucu olarak, insanların fikirleri, düşünceleri, zihinsel ilişkileri ve tasarımları ortaya çıkar. Bu olgular, maddi davranışların dolaysız anlayışı olarak kendilerini gösterirler.

Yaşamı belirleyen bilinç değil, bilinci belirleyen yaşamdır; toplumsal maddi pratiktir.

İnsanların pratik gelişme süreçlerinin, pratik faaliyetinin ve dahası, pozitif bilimin başladığı yer, gerçek yaşamın kendisidir.

Marx'ın sözleriyle:

"Tüm toplumsal yaşam, özünde pratiktir." (123)

İnsanın toplumsal pratiğine ilişkin Mao'nun söyledikleri de şunlar:

"Her şeyden önce, Marksistler, insanın üretim faaliyetini, onun bütün öteki faaliyetlerinin belirleyicisi olarak görür, insan bilgisi, aslında, onun maddi üretim faaliyetine bağımlıdır; bu maddi üretim faaliyeti içinde insan, doğa olaylarını, doğanın özelliklerini ve yasalarını, kendisi ile doğa arasındaki ilişkileri yavaş yavaş anlamaya başlar; gene bu üretim faaliyeti sırasında, insan ile insan arasındaki belli ilişkileri de, değişik derecelerde kavramaya başlar. Üretim faaliyeti olmaksızın, bu bilgilerin hiç biri elde edilemez. Sınıfsız bir toplumda, herkes, toplumun öbür üyeleriyle birlikte ortak çabaya katılır, onlarla belirli üretim ilişkilerine girer ve insanın maddi gereksinmelerini karşılamak için üretime katılır. Bütün sınıflı toplumlarda çeşitli toplumsal sınıfların üyeleri de, çeşitli yollardan belirli üretim ilişkilerine girerler ve kendi maddi gereksinmelerini karşılamak için üretime katılırlar. İşte bu, insan bilgisinin geliştiği asıl kaynaktır.

İnsanın toplumsal pratiği, yalnızca üretim faaliyeti değildir. Başka pek çok çeşit faaliyet vardır: Sınıf savaşımı, siyasal yaşam, bilim ve sanat faaliyetleri gibi." (124)

Bir başka makalesinde Mao, 'doğru fikirler nere-

den gelir' diye sorar kendi kendine ve şu yanıtı verir: "Bunlar gökten mi inerler? Hayır. Bunlar zihinde doğuştan mı vardır? Hayır. Bunlar toplumsal pratikten gelir ve yalnızca ondan gelir."

İnsan bilgisi üç tür toplumsal pratikten gelir:

* Üretim için savaşım.

* Sınıf savaşımı

* Bilimsel denemeler.(125)

İnsan bilgisinin fıskırdığı gözenekleri çözümlendikten sonra Mao, şöyle sürdürür: "Marksistler, toplumdaki üretim faaliyetinin, basamak basamak yükselerek geliştiği, doğa üzerine olsun, toplum üzerine olsun, insan bilgisinin de buna uygun olarak gitgide yükseldiği; yüzeyden derine, tek yanlıktan çok yanlılığa eriştiği düşüncesindedir."

"Toplumsal pratik, yaşamın görüş açısı, insanın dış dünya üzerine olan bilgisinin tek ölçütüdür. Toplumsal pratikte bekleneni veren bilgi ancak doğruluğu olan bilgi düzeyine ulaşabilir."

Demek ki, önce şu saptanmalıdır: İnsan bilgisinin doğruluğunun ölçütü toplumsal pratiktir.

Bu sorunda, özellikle Marx'ın Feuerbach Üzerine Tezler'i önemlidir; ve sorunun temel cephesidir.

Feuerbach Üzerine Tezler'inin ikincisinde Marx şunları söylüyor:

"Nesnel hakikatın insan düşüncesine atfedilip edilemeyeceği sorunu, bir teori sorunu değil, pratik bir sorundur. Pratikte insan, hakikatı, yani kendi düşüncesinin gerçekliğini ve gücünü, buyanlığını tanıtlamalıdır. Düşüncenin gerçekliği ya da gerçeksizliği korusundaki pratikten soyutlanmış anlaşmazlık, tamamıyla skolastik bir sorundur." (126)

Feuerbach Üzerine Tezler'in birincisi de şöyle:

"Feuerbach'inki de dahil olmak üzere şimdiye kadar varolan tüm materyalizmin başlıca kusuru, şeyin, gerçekliğin, duyumluluğun duyumlu insan eylemi pratiği olarak değil, yalnızca nesne ya da sezgi biçiminde kavranmasıdır. Böylece, etkin yön, materyalizme karşıt bir biçimde, idealizm tarafından geliştirilmiş oldu-ama yalnızca soyut olarak, çünkü idealizm bu biçimdeki gerçek, duyumlu eylemi elbette bilmez. Feuerbach, düşünce nesnelere gerçekten farklı duyumlu nesnelere istiyor, ama insan eyleminin kendisini nesnel eylem olarak kavramıyor. Böylece, Hinstemliğin Özü'nde, teorik tutumu, biricik gerçek insan tutumu olarak görüyor, oysa pratik yalnızca iğrenç yahudice görünüm biçimi içerisinde kavranıyor ve sabitleştiriliyor. Böylece 'devrimci' eylemin, 'pratik-eleştirel' eylemin önemini anlamıyor." (127)

Tezler'in yazılışından yıllar sonra Lenin, şu yorumu yapar: "Dolayısıyla da Marx, bilgi teorisine pratiği ölçüt olarak sokmakla doğrudan doğruya

Hegel'e ulaşmış oluyor."(128)

Felsefe Defterleri'ndeki bu yorumdan sonra Lenin, pratiğin bilgi edenmedeki rolünü Materyalizm ve Ampriokritisizm adlı önemli eserinde şöyle formüle edecektir:

"Yaşamın, pratiğin görüş açısı, bilgi teorisinin ilk ve temel görüşü olmasıdır."(129)

Felsefe Defterleri'nde Hegel'in <<Mantık Bilimi>>ini incelerken de, kenar notu olarak şu yorumu düşer:

"Pratik, bilginin (teorik) üstündedir, çünkü sadece evrensel olan'ın değil, aynı zamanda dolaşımsız gerçeğinde üstün değerine sahiptir."(130)

Marxist bilgi teorisini geliştirip ilerlerken Mao, Marxist Felsefe iki belirgin özelliğini şöyle açıklıyor: "Marxist Felsefenin

proletaryanın hizmetinde oluşu, ki bu onun sınıfsal karakteridir; diğeri, teorisinin pratiğe bağlılığı üzerinde durarak, uygulanabilirliğidir. Dolayısıyla,

toplumsal pratik tek ölçüt olarak çıkıyor karşımıza Marxist Felsefede."

Marxist Felsefenin iki belirgin özelliğini açıklayan Mao, devamlı, 'bilgi edinmek isteyen kişi dünyayı değiştirmek pratiğine bizzat girmelidir' der. Armudun tadını bilmek isteyen, armudu yiyerek değiştirmek zorundadır. Atomun yapısını ve özelliklerini bilmek isteyen de atomun durumunu değiştirmek için, fizik ve kimya deneyleri yapmalıdır. Devrim teorisini edinmek isteyen de devrime katılmak zorundadır.

Bilgi, gerçek denemelerden çıkar. Ne var ki, kişi, her şeyi doğrudan deneyemez. Bu demektir ki, bilgilerimizin önemli bir çoğunluğu dolaysız denemelerimizle değil, dolaylı denemeler yoluyla edinilir. Dolaylı denemelerle edindiğimiz bilgide bizden önceki kuşaklara doğrudan denemeler yoluyla ulaşmıştır.

Öyleyse şunu saptayabiliriz: Bilgi, ya dolaysızca ya da dolaylı deneyimler yoluyla edinilir. Bu bilgi ya benim ya da benden öncekilerin dolaysız deneyimlerinin ürünüdür.

Demek ki, pratikten soyut, bağışık bilgi olamaz. Mao, bütün bu çözümlmeleri, Pratik Üzerine ve Doğru Fikirler Nerden Gelir? adlı önemli ma-

kalelerinde açıklamıştır. Ayrıca Yayınlanmamış Yazılar'ında Mao, sosyalizmin inşa yasalarının kavranılmasına dair şu açıklamalarda bulunur: "Başlangıç noktası olarak pratiği almalı, hiç bir tecrübesi olmamaktan biraz tecrübesi olmaya, biraz tecrübesi olmaktan, daha fazla tecrübesi olmaya; henüz tam olarak kavranmamış olan zaruretlere dünyasındaki sosyalizmin inşasından, yavaş yavaş körlülüğümüzü yenmeye ve objektif yasaları anlamaya geçerek, böylece özgürlük kazanmak, bizimizde bir sıçrayış sağlamak ve özgürlük dünyasına ulaşmak."(131)

Her şeyin başlangıç noktası toplumsal pratiktir. Ne diyordu Mao?

"Armudun tadını bilmek isteyen, armudu yiyerek değiştirmek zorundadır."

Ya Engels?

"Çöreğin kanıtı yenmesidir."(132)

Peki Lenin?

"Yüzmeyi öğrenmek için suya atmak gerekir kendini."(133)

Devamla;

"İnsanın ve insanlığın pratiği, bilginin nesnellüğünün gerçekleşmesidir, ölçütüdür."(134)

Ensonu;

"İnsan pratiği, milyarlarca ve milyarlarca kez kendini tekrarlayarak mantık şekilleri halinde sabitleşir, insan bilincinde. Ve işte doğrudan doğruya ve sadece bu milyarlarca ve milyarlarca tekrarlanma sayesinde ki, o şekiller

önyargı sağlamlığı kazanır ve belit (oksipom) karakteri edinirler."(135)

Demek ki, pozitif biliminin başladığı yer, gerçek yaşamın kendisidir; gerçek yaşamın kendisi bizimiz sürgün verdiği kaynaktır. Öyle ki, bu kaynak, bilginin gerçekliğinin ölçütü ve denek taşıdır.

Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun marxist teoriyi inşa edip geliştirmelerinin gerçek nedeni, çağdaş sınıf savaşımına bizzat katılmalarındandır. Tek başına deha olmak bu teoriyi kurmada başarılı olamaz.

Mao, marxist bilgi teorisini zenginleştirir; bu sorunda ayrıntılı, derin, genişliğine çözümlmelerde bulunur. İşte bilgi teorisine Mao'nun bu katkılarının en gürbüz gözüktüğü uzunca pasaj:

"Bilgi, önce algısaldır, yani fikirlere sıçrama,

yeter derecede algısal bilginin birikmesiyle olur. Bu, bilme sürecinde bir başlangıçtır. Nesnel maddeden öznel bilince, varlık halinden fikirlere giden bu aşama, bilme sürecinin bütünü içinde ilk aşamadır. İnsan bilincinin ya da fikirlerinin (teoriler, siyasetler, planlar, önemler gibi) nesnel dış dünyanın yasalarını doğru bir biçimde yansıtmadığı, bunların doğru olup olmadığının ayırıldığının mümkün olmadığı, bu aşamada, henüz kesinlikle söylenemez. Bundan sonra, bilme sürecinde bilinçten maddeye, fikirlere varlığa doğru dönüş yapan ikinci aşama gelir. Bu ikinci aşama, ilk aşamada kazanılan bilginin, teorilerini, siyasetlerinin, planların ya da önlemlerin, umulan sonucu, sonucu verip vermediğini saptamak için toplumsal pratiğe uygulanması aşamasıdır. Genel bir değişle, umulan sonucu verenler, yani başarıya ulaşanlar doğru, ulaşamayanlar yanlıştır. Bu, özellikle doğayla savaşımında geçerlidir. Toplumsal savaşımında ileri sınıfı temsil eden güçler bazen yenilgiye uğrarlar. Bunun nedeni, fikirlerinin yanlışlığı değil, savaşımına katılan güçler dengesindedir, bunların o gün için gerici güçler kadar güçlü olmamasıdır. Onun için bunlar, geçici olarak yenilgiye uğrarlar, ama eninde-sonunda zafer onlarındır. İnsanın bilgisi, deneme ve pratik yoluyla bir sıçrama daha yapar. Bu sıçrama öncekinden daha önemlidir. Çünkü, ilk sıçramanın doğruluğunu ya da yanlışlığını ancak bu sıçrama ortaya koyar. Nesnel dış dünyayı yansıtmada döneminde formüle edilen fikirlerin, teorilerin, siyasetlerin, planların ve önlemlerin doğruluğu ya da yanlışlığı şimdi belli olur. Doğruyu aramanın başka yolu yoktur. Ayrıca, dünyayı bilmenin tek amacı, onu değiştirmektir. Çoğu zaman doğru bir fikre, maddeden bilince, sonra tekrar maddeye; yani pratikten bilgiye, sonra tekrar pratiğe giden süreç bir çok kez yinelenmesiyle ulaşılır. Marxist bilgi teorisini, diyalektik materyalist bilgi teorisini budur."

"Doğru Fikirler Nerden Gelir?" başlıklı makalede Mao'nun şaşkıncı zenginlikteki çözümleriydi bunlar.

Demek ki, bilgi deneyim ile başlar; bu, bilgi teorisinin materyalizmidir. Ampriokritisizm'de Lenin bunu açıklığa kavuşturmuş; Mao da geliştirmiştir. Ve sonra, bilginin derinleştirilmesi aşaması gelir. Algısal bilgiden akla-uygun bilgiye geçme aşaması; bu da bilgi teorisinin diyalektikidir.

Bu Mao'ca geliştirilmiştir:

Mao'ca geliştirilen bu yargı, Lenin'in "bir kavramı kurabilmek için, ampirik olarak anlamağa, incelemeye, ampirikten genel'e yükselmeye başlamak gerekir" formülasyonunun dolaysız sonucu, geliştirilip, zenginleştirilmiş halidir.(136)

Mao, pratiğin rolü ve önemini açıklıkla saptamasına karşın, hiç bir zaman pratiği her koşul al-

tında mutlak olarak öne çıkarma; düşünce ve teoriye mutlak bir küçümsemeye bakan anlayışa sahip olmaması, dönem dönem koşullara bağlı olarak, teori ile pratik, deneyim ile düşünce vb. arasındaki ilişkide, karşılıklı durumlarında değişikliklerinin olabileceğini de vurgulamaktan geri durmamıştır.

Üretici güçler ile üretim ilişkileri, alt yapı ile üst yapı, pratik ile teori arasındaki ilişkide, üretici güçler, alt yapı ve pratik ana yöndür, esastır. Ne varki, bu durum hep böyle sürüp gidemez; bunların karşılıklı durumlarında özgün koşullarda değişiklik meydana gelir. Bu, diyalektik materyalizme uygundur; tersi, yani herhangi birdeğişiklikten söz etmek mekanik materyalizmdir.

Dolayısıyla belli koşullar altında üretim ilişkileri, üst yapı ve teori kendilerini boş ve belirleyici durumda ortaya koyabilirler. Bu mekanik materyalizmden arınmaktır.

Mao'nun sözleriyle, üretim ilişkileri değişmeksizin üretici güçler gelişmiyorsa, üretim ilişkilerindeki değişme, belirleyici duruma gelir. Lenin, "devrimci teori olmadan devrimci pratik olamaz" sözlerini boşuna söylememiştir? Bu sözlerin söylendiği dönem, teorisinin yaratılmasının esas olduğu, teori olmadan pratikte yol alınmayacağına esas olduğu dönemdi. Ve o özgün aşamada teori Rusyada baş ve belirleyiciydi.

Bakın ne diyor Mao?

"Herhangi bir iş yapılacağı zaman, bu işin yapılması ile ilgili buyruklar, yöntemler, plan ya da ilkel yoksa, ana ve belirleyici etken, buyruk, yöntem, plan ya da ilkedir. Üst yapının (siyaset, kültür vb.) ekonomik altyapının gelişmesine engel olduğu zamanlarda, siyasal ve kültürel reformlar baş ve belirleyici rol oynarlar. Bunu söylemekle materyalizme ters mi düşünüyoruz? Hayır. Çünkü, bütün olarak tarihin gelişmesinde maddi şeylerin manevi şeyleri, toplumsal varlığın toplumsal bilinci belirlediğini kabul etmekle, aynı zamanda, manevi şeylerin ve toplumsal bilincin toplumsal varlık üzerindeki, üst yapının ekonomik altyapı üzerindeki etkilerini de kabul ediyoruz ve kabul etmek zorundayız. Bu, materyalizme ters düşmek değil, mekanik materyalizmden kaçınmak, diyalektik materyalizme sıkı sıkıya sarılmaktır."

Mao, bu düşünceleriyle, deneyci akımın geçmişteki önderleri Francis Bacon vb.'lerinin günümüzdeki ardılları olan dar deneycileri de mahkum etmiş, bu sorunda da kendisinden önceki marxist ustalarla uygunluk içinde felsefi- marxizmi ilerletmiştir.

Engels şöyle diyordu Doğanın Diyalektiği'nde:

"Salt deneyimi överek düşünceye karşı mutlak bir küçümsemeye bakan ve gerçekten düşüncesizliğin en ileri ucuna giden karşıt akımı ararsak, pek

yanılmış olmayız. Bu okul, İngiltere'de egemendir."(137)

Ve işte Engels'in Mao'nun söylediklerine tanıklık eden sözleri: "Materyalist tarih anlayışına göre, tarihteki belirleyici etken, son kertede, gerçek yaşamın üretim ve yeniden üretimidir. Daha çoğunu hiç bir zaman ne Marx ileri sürdü, ne de ben. Eğer biri bu görüşü iktisadi etken tek belirleyicidir anlamında bozarsa, böylece onu boş, soyut, saçma bir söze dönüştürmüş olur. İktisadi durum temeldir, ama üstyapının çeşitli öğeleri; sınıf savaşımının siyasal biçimleri ve sonuçları -savaş bir kez utkun sınıf tarafından kazanılınca yapılan anayasalar, vb.- hukuksal biçimler, ve hatta bütün bu gerçek savaşımın, bu savaşımarda katılanların kafasındaki yansımaları, siyasal, hukuksal, felsefi teoriler, dinsel görüşler ve bunların dogmatik sistemler olarak daha sonraki gelişmeleri de, tarihsel savaşımın gidişi üzerindeki etkilerini gösterir ve, bir çok durumda, onların biçimini baskın tarzda belirlerler."(138)

Demek ki, madde ile bilinç, teori ile pratik vb. aralarındaki ilişkide hiç bir değişme olmadığını iddia eden mekanik materyalizmin tersine, diyalektik materyalizm, olan, buyruk, teroi vb.'nin görelilik olarak belirleyici rolde öne çıkabilecekleri gerçeğini yadsımaz. Dahası, Mao bu sorundaki yargılarıyla Engels'in formülasyonuna ulaşıyor ve onu geliştirerek, marksist-felsefi yazını ilerletiyor.

Sonuç olarak, Mao, Hoca ve yandaşlarının "kaba evrimci", "mekanik" vb. iddia düzeyindeki suçlamalarının tersine, maddenin her zengin hareketinin, insan bilgisinin geliştirip, zenginleştirdiğini ve nihayet O, üç tür toplumsal faaliyetin: Üretim için savaşım, sınıf savaşımı ve bilimsel denemenin insan bilgisinin temelini oluşturduğu yargısını zengin ve yalın bir anlatımla incelemiş; toplumsal pratiğin, bilginin denek taşı olduğunu erişilmez bir tahlille somutlaştırmıştır.

Ayrıca Mao, materyalist ve diyalektik bilgi teorisi ya da marksist bilgi teorisini marksist ustalara dayanarak derinleştirir; Çin deneyiminin engin bilgisiyle, bu teoriye kapsamlı katkıda bulunur.

SONSÖZ

Belli-başlı yanlarıyla marksist felsefeyi inceledik. Mao'nun katkılarını tartıştık. Kabul etmek gerekir ki, Mao'nun felsefi yazını incelenmeden ya da bu yanın üzerinden atlanarak marksist felsefeyi incelemek yeterli olmaktan uzaktır. Felsefe cephesinde Mao'yu görmezlikten gelen her yaklaşım doğrultu açıklığı kazanamaz.

Bu demektir ki, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in felsefi yazını, Mao Zedung'un katkılarıyla zenginleştirilmeden sınırlılık, darlık ve eksiklikten kurtulamayız.

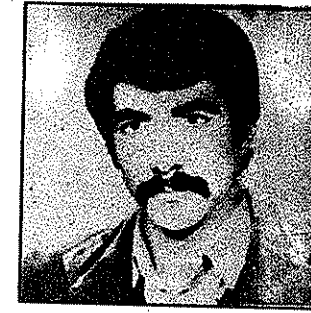
KAYNAKÇALAR:

- 81 - Marx, Felsefenin Sefaleti, S. 115
 82 - Marx, Felsefenin Sefaleti, S. 115
 83 - Marx, Felsefenin Sefaleti, S. 115
 84 - Marx, Felsefenin Sefaleti, S. 115-116
 85 - Marx, 1844 - Felsefe Yazıları, S.150
 86 - Marx, 1844 - Felsefe Yazıları, S.170
 87 - Engels, Doğanın Diyalektiği, S.86
 88 - Engels, Doğanın Diyalektiği, S.86
 89 - Engels, Doğanın Diyalektiği, S.136
 90 - Engels, Doğanın Diyalektiği, S.136
 91 - Engels, Doğanın Diyalektiği, S.86
 92 - Marx-Engels, Felsefe İncelemeleri, S.136-137
 93 - Engels, Doğanın Diyalektiği, S.85
 94 - Lenin, "Halkın Dostları" Kimlerdir ve Demokratlara Karşı Nasıl Savaşılır
 95 - Marx, Kapital (I), S. 804-805
 96 - Engels, Anti-Dühring, S. 237
 97 - Engels, Anti-Dühring, S. 233
 98 - Engels, Anti-Dühring, S. 233
 99 - Engels, Anti-Dühring, S. 234
 100 - Engels, Anti-Dühring, S. 240
 101 - Engels, Anti-Dühring, S. 240
 102 - Engels, Anti-Dühring, S. 241
 103 - Engels, Anti-Dühring, S. 241
 104 - Engels, Anti-Dühring, S. 241
 105 - Engels, Anti-Dühring, S. 241
 106 - Engels, Anti-Dühring, S. 242
 107 - Lenin, Felsefe Defterleri, S.185
 108 - Lenin, Felsefe Defterleri, S.184
 109 - Lenin, Felsefe Defterleri, S.79
 110 - Lenin, Halkın Dostları... S. 42
 111 - Lenin, Halkın Dostları... S. 42
 112 - Lenin, Halkın Dostları... S. 42
 113 - Lenin, Halkın Dostları... S. 44
 114 - Lenin, Halkın Dostları... S. 44
 115 - Lenin, Halkın Dostları... S. 46-47
 116 - Lenin, Halkın Dostları... S. 65
 117 - Lenin, Halkın Dostları... S. 100
 118 - Lenin, Halkın Dostları... S. 101-102
 119 - Engels, Doğanın Diyalektiği S. 86-87
 120 - Engels, Doğanın Diyalektiği S. 86
 121 - Engels, Doğanın Diyalektiği S. 89
 122 - Engels, Doğanın Diyalektiği S. 89-90
 123 - Marx-Engels Felsefe İncelemeleri, S. 69
 124 - Mao, Teori ve Pratik, S. 8
 125 - Mao, Teori ve Pratik, S. 124
 126 - Marx-Engels, Seçme Yapıtlar (I), S. 12
 127 - Marx-Engels, Seçme Yapıtlar (I), S. 12
 128 - Lenin, Felsefe Defterleri, S. 124
 129 - Lenin, Materyalizm ve Ampilyokritizm, S. 151
 130 - Lenin, Felsefe Defterleri, S. 174
 131 - Mao, Yayınlanmamış yazılar, S. 124
 132 - Engels, Utopik ve Bilimsel Sosyalizm, S.13
 133 - Lenin, Felsefe Defterleri, S. 167
 134 - Lenin, Felsefe Defterleri, S. 172
 135 - Lenin, Felsefe Defterleri, S. 176
 136 - Lenin, Felsefe Defterleri, S. 167
 137 - Engels, Doğanın Diyalektiği S. 71
 138 - Marx-Engels, Seçme Yapıtlar (3), S. 591 - Arica Bakınız: Marx Engels Felsefe İncelemeleri, S. 184-185

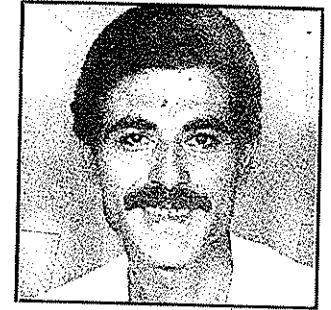
Dokuzu da Birbirinden Güzel, Dokuzu da Birbirinden Yüce, Dokuzu da Birbirinden Çalışkandı!...

HÜSEYİN TOSUN

RIZA SÖKMEN

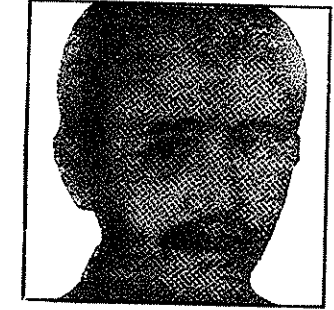
ÜNAL KÜÇÜKBAYRAK

M. KEMAL YILMAZ

A. RIZA BOYOĞLU

ZEKİ UYGUN

İBRAHİM POLAT

KAMİLE ÖZTÜRK

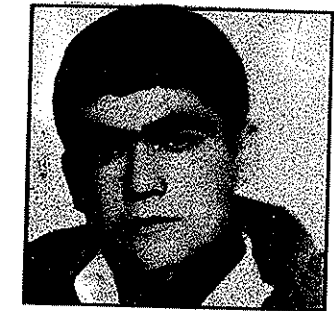
İSMAİL DOĞAN

M. ZEKİ ŞERİT

MUSTAFA SARITAŞ

A. HAYDAR ASLAN

